

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Disney PRINCE NOVEL

Prince of Glass & Midnight

LINSEY MILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

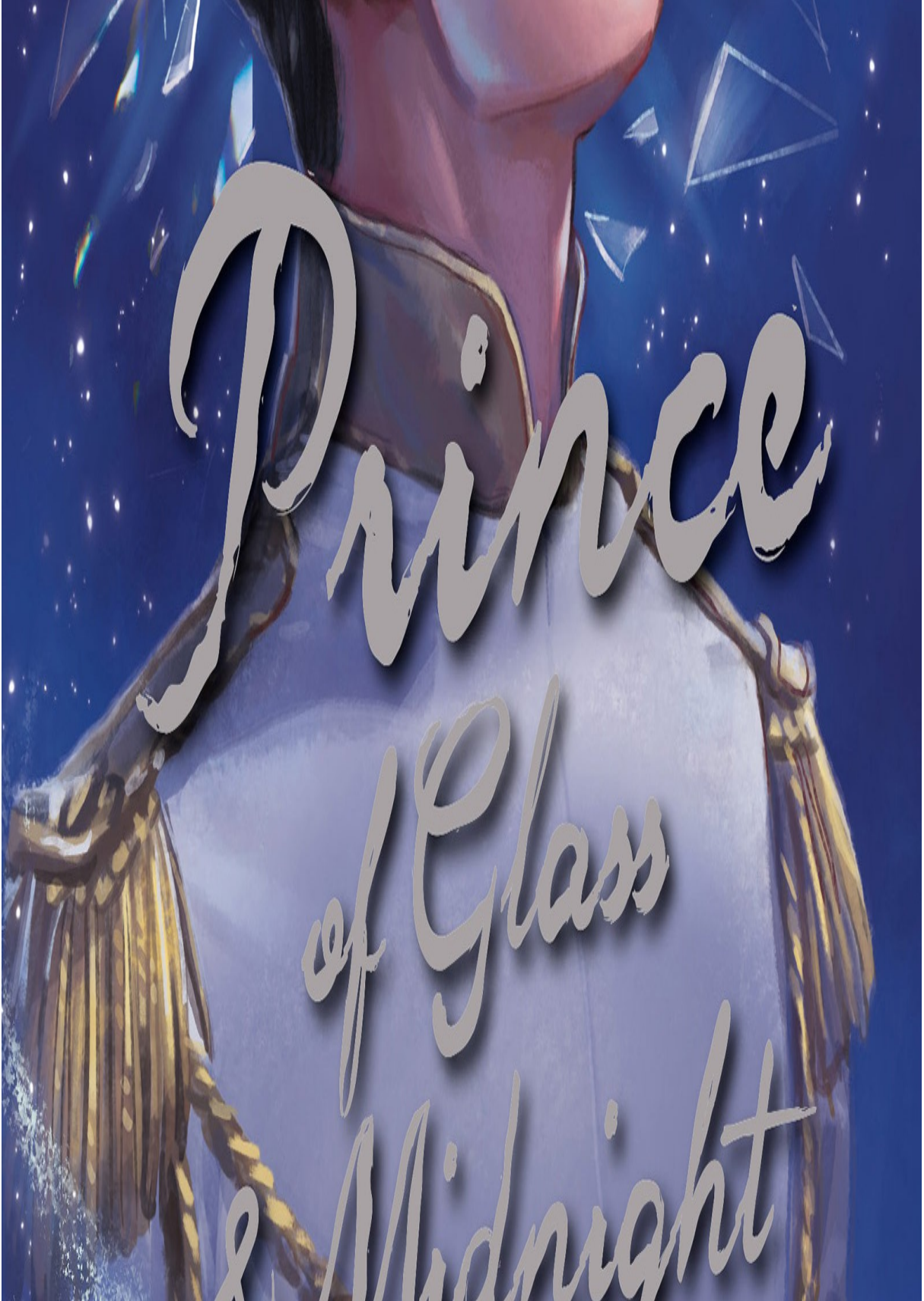
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

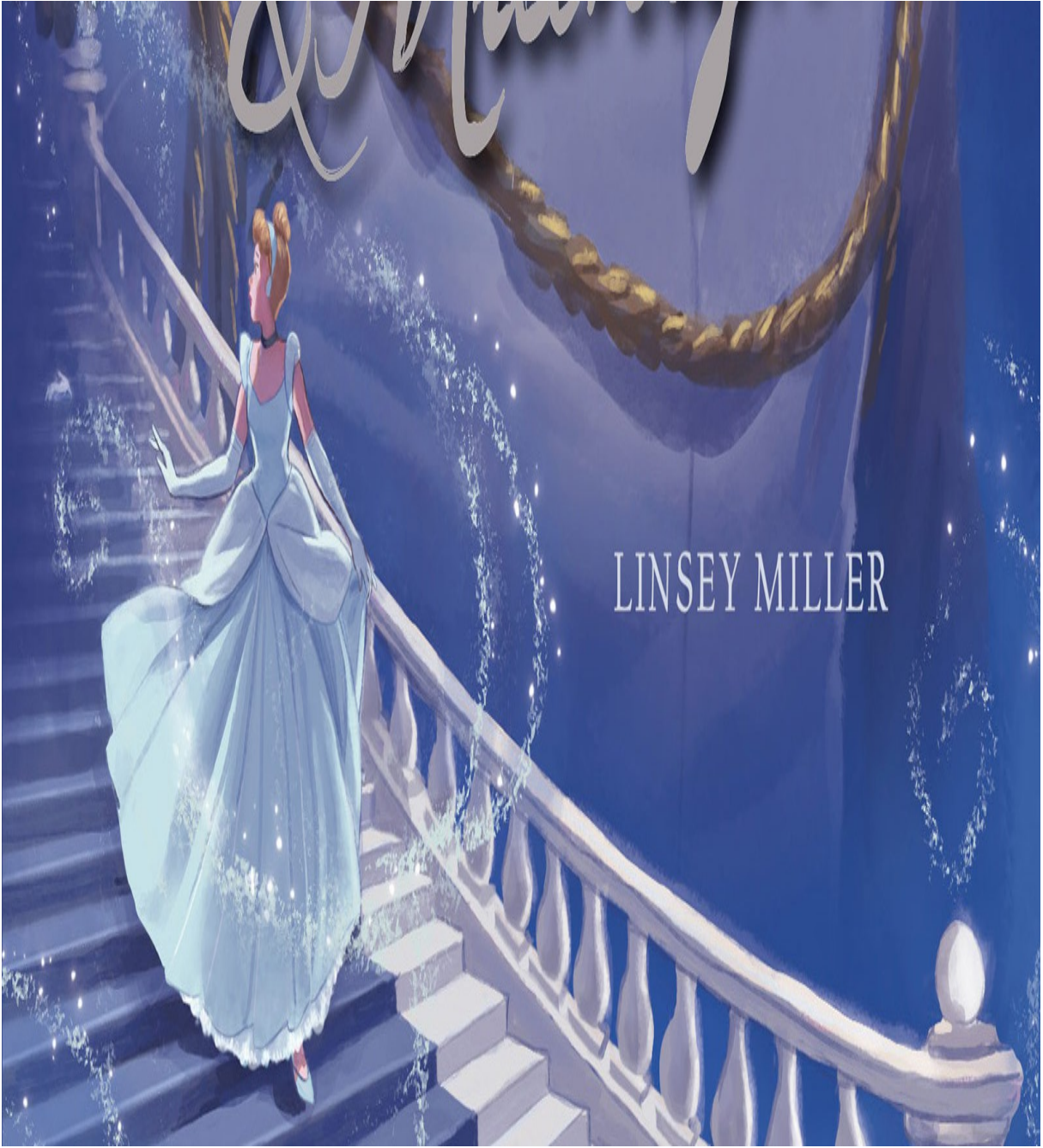
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A Disney PRINCE NOVEL

~ A Disney PRINCE NOVEL ~

Prince

of Glass & Midnight

LINSEY MILLER

Disney PRESS

Los Angeles • New York

Telif Hakkı © 2024 Disney Enterprises, Inc. Tüm hakları saklıdır. Disney Press, an imprint of Buena Vista Books, Inc. tarafından yayımlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bilgi için adres: Disney Press, 1200 Grand Central Avenue, Glendale, California 91201.

Birinci Baskı, Ekim 2024

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023947267 Ciltli

ISBN 978-1-368-08548-9

e-Kitap ISBN 978-1-368-11478-3

Ceket İllüstrasyonu: Brittany Jackson

Tasarım: Scott Piehl

disneybooks.com adresini ziyaret edin

İçindekiler

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

İthaf

Önsöz

1: Çok Güzel Bir

Prens 2: Kimse

Yalnız Değildir

3: Çok Hoş Bir

Hizmetçi 4: Bir Rüya,

Bir Dilek

5: Sevmiş Olmak Daha

İyi 6: İmkansız

7: Mümkün

8: Çalışma Şarkısı

9: Birlikte Olmak Kötü Arkadaşlıktan Daha

İyidir 10: İyi Küçük Fare

11: Çok Az Zaman

12: En Tatlı Sesler

13: Kendi Küçük Dünyalarında

14: Acı

15: Sadece Sen, Yalnız Sen

16: Sarayın Merdivenlerinde

17: Demek Aşk Bu

18: Gökyüzündeki Her

Yıldız 19: Şarkı Söyle, Tatlı

Bülbül

20: Dilediğin Rüya Epilog

Yazar Hakkında

İkinci bir şans isteyen herkese.
-L. M.

Prologue

CHARMANT, BAHAR

Ella,

Haklıydın. İyileşmiyor, sadece farklılaşıyor. Babam hâlâ sessiz. Herkes etrafımda pervane oluyor. Bundan nefret ediyorum. Annemin beni uyandırmasını ya da gelip derslerimi kontrol etmesini bekliyorum ve o her orada olmadığında, sanki yeniden ölmüş gibi hissediyorum. Ben de onu hayal ediyorum. Hâlâ anneni mi hayal ediyorsun?

Haklı çıkacağın bilmeliydim. Her zaman haklısın.

Üç yıl önceki doğum günümde annem beni en sevdiği dişbudak ağacına götürdü ve bana her zaman taktığı bileziği verdi. Şimdiye kadar gördüğüm en ince, en kırılgan cam pullardan yapılmıştı ve kırılmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmamalıydı. Seveceğim birini bulana kadar ona bakmamı ve düğün günümüzde ona hediye etmemi istedi. O zamanlar bana güvenmesi ve bulutlu günlerde bile ışıldaması hoşuma gidiyordu. Onu hiç çıkarmadım.

O öldükten sonra, buna dayanamadım.

Cenazede pek çok kişi elimi sıktı. Bileğimden aşığı yukarı kayarak beni ağırlaştırmasından nefret ediyordum. Her hareket onun gittiğini hatırlatıyordu ve bu beni hasta ediyordu. Bir şeyden bu kadar nefret edebileceğimi bilmiyordum.

Beni cenazeden ayrılmaya ikna ettiğın için teşekkür ederim.

Annem bizimle Fresne'de dolaşmayı tercih ederdi. Her zaman güneşin ısıttığı çim yollardan ve ağaçlara yuva yapan kuşların tınısından bahsederdi. Mezarlık kapısını koruyan heykelin tepesine bıraktığınız süsen ve yaz kar tanelerinden oluşan tacı çok severdi. Ölüler için heykele hediye bırakmak iyi bir gelenektir. Sen gittikten sonra, asırlar gibi gelen bir süre boyunca ayaklarının önünde oturdum. Mızraklarından sarkan tohum incisi kolye rüzgârda koptu ve sanırım benim de içimde bir şeyler koptu.

Her şey çok fazla gelmeye başladı.

Hışırdayan çiçekler. Çimenlerde kırağı gibi parlayan inciler. Askerin bileğindeki cam unutkanlıkların tıkırtısı. Heykelin dirseğindeki kuş yuvasına dokunmuş bir eşarbin kırmızı iplikleri. Mızraklarındaki kararmış manşetin şingirtısı. Ayaklarının dibinde bozulan yiyecek sepetleri.

Askerin heykeline tırmandım, Annemin bileziğini bileğimden onlarınkine geçirdim ve dünyanın geri alması için bıraktım.

Bunu evleneceğim kişiye **vermemi** istedi ama ben başka kimseyi kaybetmek istemiyorum.

Kaybedebileceğim kimseyi istemiyorum.

Fresne'ye ne zaman dönebileceğimi bilmiyorum. Babam henüz bu konuda bir şey söylemedi ama bir süre daha oraya dönmeye istekli olacağını ya da dönebileceğini sanmıyorum.

Bu mektup her zamankinden daha üzücü olduğu için üzgünüm. Komik hikayelerim ya da şakalarım **yok** ama şunu buldum

Dantel düğümlemek için hoşunuza gidebilecek bir model. Şu anda mahkemede popüler. Herkes örümcek ağlarıyla kaplanmış gibi görünüyor.

*Dostluk içinde,
Ağustos*

FRESNE, YAZ

Ağustos'ta,

Yazmayacağından korktuğumu itiraf ediyorum. Seni suçlayamam. Annem öldükten sonra neredeyse hiç hareket etmek istemedim ama hâlâ yazıyor olmana sevindim. Babam hayatlarımızı sevmekten korkarak yaşayamayacağımızı söylüyor ve sanırım birkaç ay içinde her şey daha az sisli olduğunda - üzüntü her zaman geçmeyecek kadar kasvetli görünen ama sonunda geçen yoğun bir sis gibi hissettirmiştir - bana katılacaksınız.

Sonrasında annemi rüyamda gördüm. İlk başta yeniden yıkılmış bir şekilde uyanıyordum ama bir süre sonra onun neye benzediğini hatırladığım için mutlu oluyordum. Rüyalara hala üzücü ama aynı türden üzücü değiller. Şimdi sanki onunla yeniden konuşuyormuşum gibi geliyor.

Annenin bileziğini hatırlıyorum. Daha fazla dayanamadığın için üzgünüm. Anlardı. Annemin bana yaptığı şalı hatırlıyor musun? Onu benim için askerin omuzlarına saran sendin. Şimdi yok, ama şehrin her yerindeki yuvalarda parçalarını görüyorum. Annem onun ihtiyacı olan canlılar için bir yuva olması fikrine bayılırdı. Ağaçlardaki her mavi ışıltı beni mutlu ediyor.

Gelecekteki sevgilerinize vermeniz durumunda, cam yıllara dayanabilir ve siz de onu geri alabilirsiniz. Eşya bırakma geleneği insanları daha iyi hissettirmek içindir. Kimse annenizin bileziğini geri almanızı sorgulamaz. Fresne bunun için fazla naziktir.

Anıtı bu yüzden seviyorum: nasıl hissettiğinize bağlı olarak ziyaret edebilir ya da uzak durabilirsiniz. Asker, katlanamadığımız anıların koruyucusu gibi mezarlığı gözetliyor.

Babam ve ben sizi ziyaret edebilir miyiz? Babam da dul olduğu için belki ailelerimiz birbirlerine yardımcı olabilirler. Babam, özellikle annemin eski çalışma odasını yenilemeyi düşünüyor. Oraya girmeye cesaret edemiyorum.

Arkadaşlığımı sürdürmek için bana şakalar ve komik hikayeler anlatmanıza gerek yok. Eğer çaresiz kalırsam, farelere numaralar öğretmeye ya da örgü örmeye başlayabilirim. Yıllar önce sana eldiven örmüştüm ve o zamanlar nasıl yapıldığını bile bilmiyordum. Belki fareler üzerinde pratik yapabilirim.

Desen için çok teşekkür ederim. Eğer bilmeniz gerekiyorsa, buna tatting deniyor ve daha önce hiç böyle bir desen görmemiştim. Bu sefer sana eldivenlerden çok daha iyi bir şey yapacağım.

Sevgilerimle,
Ella

CHARMANT, SONBAHAR

Sevgili dostum,

Tatting denen bir şeyi öğrenebilecekken, uyum konusunda acı çektiğimi mi söylüyorsun? En ilginç şeylerin nasıl yapıldığını biliyorsun.

Eldivenleri sakladım ve hala soğuk havalarda giyiyorum. Onları sen yaptın ve bu yüzden onlar benim en sevdiğim eldivenlerim. Bana başka bir şey yapmakta ısrar edersen, belki ona uygun bir şapka?

Ne yazık ki, babamın ziyaretinizi kabul edeceğini sanmıyorum. Son zamanlarda daha da münzevi oldu ve çalışmalarımı çok ciddiye alıyor. Pek umursadığımı söyleyemem. Tarih dersleri beni meşgul ediyor.

Bana bu farelerden biraz daha bahset lütfen. Herhangi bir numara öğrendiler mi? Onlara kostüm dikip sahnedeymiş gibi durmayı öğretebilir misiniz? Onlara peynirle ödeme yapabilir ve Korkunç Kral Catticus'u durdurmak için atılğan maceralara atılmalarını sağlayabilirsiniz. Bir kumpanya Fresne'yi ziyaret etmeyeli yıllar oldu. Babanız

fareler peynir hırsızlığı yerine tiyatroyla uğraşsalardı çok heyecanlanırlardı.

Bunun için beni affedin, babanız aşktan korkamayacağımızı söylese bile, ne zaman yeniden evlenmekten bahsetse, bu aşk için değildir. Sana başka bir anne sağlamak için.

*Saygılarımla,
August*

FRESNE, SONBAHAR

Ağustos'ta,

Babam bana bir köpek aldı! Bir tazi! Kulakları olduğundan daha büyük ve patileri asla büyümeyecek! Bu mektup sana ulaştığında, ona nasıl avlanacağını ve eski eldivenleri nasıl yiyeceğini öğretiyor olacağım.

Fareleri eğitmeye ara vermek zorunda kaldım. Köpeğimiz Bruno biraz ele avuca sığmıyor ve onları korkutuyor. O bir fare avcısı değil, aksine onu daha büyük ve cesur farelerden biriyle oynarken yakaladım ama kovalamayı seviyor. Ne yazık ki, Korkunç Kral Catticus'u daha sonra devirmek zorunda kalacaklar.

Eğer babamın aşk konusundaki tutumu hakkında böyle düşünüyorsanız, söyleyeceğim herhangi bir şeyin sizi etkileyebileceğinden şüpheliyim. Annemin ölümünden sonra değişti, bu doğru, ama herkesin değişebileceğini tahmin ediyorum. Özelliklerinin çoğu aynı kaldı.

Biliyor musunuz, tüm müzik ve dans sevgisine rağmen babam tiyatro oyunlarını pek sevmez. Bir keresinde annemi operaya götürmüştü ama orkestrayı hikayeden daha çok sevmişlerdi. Eski marangoz çırağı bir müzisyenle evlendi ve gelecek yıl Fresne'de yaşamaya geliyorlar. Babam çok heyecanlandı.

Kasabada oyunlarla uzaktan yakından ilgilenen tek kişi fırıncı, ama bunu kimseye söyleyemezsiniz. Sanırım o da romantik biri ve oyun geçtiğinde alay ediyor ama tüm gösteriyi izliyor. Sonuncusu merhum kraliçe hakkındaydı. Sadece ilk yarısını izledim ama oldukça beğendim. Onun bir iyilik perisi olduğunu ve bir dilek tuttuğunu biliyor muydunuz? Oyun dileklerle ve perilerin kimin dilek tutacağı konusunda neden bu kadar katı davrandıklarıyla ilgiliydi ama ilginçti. Oyun

Oyun, büyüünün sadece periler izini kaybettiğinde yanlış gittiğini söyledi. Sihir sızar ve kendi başına hareket etmeye başlar. Fırıncıya sülüklerin bununla ne ilgisi olduğunu sordum ve çok utandım. Yine de gülmedi, ki bu çok hoştu. Hiçbir oyunu ciddiye almamam gerektiğini, çünkü oyunların eğlenceli yalanlar olduğunu söyledi.

Charmant'ta hiç kraliyet ailesine rastladınız mı? Ailen bu yüzden mi sana prensin adını verdi? Sizin adınız taşıyan bu kadar çok kişiyle aynı yerde yaşamak garip olmalı.

Şehri ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum. Fresne mükemmel ama bir süre sonra eskimeye başlıyor. Babam şu anda seyahatte (şehirde değil ama yine de beni götürmesi için ona yalvardım), bir şey için biriyle buluşacak. Bu konuda ağzı çok sıkı.

Sanırım bu yüzden bana Bruno'yu aldı. Yalnız olmamdan nefret ediyor. Biliyor musun, fare oyunlarından bahsedip gerçek bir yanıt alabileceğim tek kişi sensin, ama sanırım Bruno senin tahtını alabilir.

Sevgilerimle (alay etmenize rağmen),
Ella

CHARMANT, KİŞİ

Ella,

Farelerle "pençeleşmek" zorunda kaldığınızı mı söylüyorsunuz?

Ne olursa olsun, Bruno için seve seve tahttan çekilirim. Kulağa hoş geliyor ve eğer sizden hoşlanıyorsa, iyi bir zevki var demektir. Sanırım en iyi arkadaş statüsünü bir köpekle paylaşabilirim.

Kraliyet ailesiyle şahsen tanışmadım ama tarih dersimde onları ve kraliçenin dileğini işlediler.

Ve adımı elli küsur çocukla paylaşmama rağmen türümün tek örneği olduğumu hatırladığınız için size teşekkür edeceğim. Benden sadece bir tane var.

*Babanız hakkındaki yorumlarıma gelince,
üzgünüm.*

*Hiç gereği yoktu. Babamın son zamanlardaki
değişimi, annenizin ölümünden sonra babanızın
size olan saplantısına gereğinden fazla
odaklanmama neden oldu.*

*Ve en önemlisi, onu hiçbir koşulda operaya davet
etmemek için bir not aldım.*

*Dostluk içinde,
Ağustos*

FRESNE, BAHAR

Ağustos'ta,

*Son birkaç mektubunla birlikte gönderdiğin fare oyunlarından her ne kadar keyif almış olsam da,
buna bir son vermek ve üzücü bir haber vermek zorundayım - oyun yazarı olarak bir geleceğin yok.
Dürüst olmak gerekirse August, bunları yazacak zamanı nasıl buldun, yoksa bana fareler ve
sıçanların ilk kez karşılaşmasını anlatan üç perdelik bir görgü komedisi göndermek için gerçek
çalışmalarını mı erteledin? Son mektubun tam bir oyundu!*

*Ayrıca, en önemlisi, farelerin onları gerçekten önemseydiğini sanmıyorum. Onlar macerayı
severler.*

-Cesur kılıç dövüşleri, kaçak peynir tekerlekleri ve sinsi soygunlar.

*Bu arada babam döndü. Uzaktayken tanıştığım bir hanımdan aldığı bir müzik kitabı da dahil
olmak üzere bana birkaç hediye getirdi. Leydi Tremaine iyi birine benziyor ve müziği seviyor
olmalı. Kitaptaki dersleri çoktan aşтым ama bu çok nazik bir düşünceydi.*

Babam son zamanlarda ona yazıyordu. Nihayet biriyle konuşuyor olmasına sevindim.

*Bıkkınlıkla,
Ella*

CHARMANT, BAHAR

Ella,

Babanızın tekrar biriyle flört edeceğini düşünmezdim. Yine de bunu duymak güzel. Umarım birbirlerinin tam da ihtiyacı olan şeylerdir. Baban biraz mutluluğu hak ediyor.

Gizemli Leydi Tremaine'e karşı dürüst olmak gerekirse, müzik becerileriniz diğerlerine kıyasla biraz daha gelişmiş. Eğer ötücü kuşlar mum tutabilselerdi, sizin sesinizi tutamazlardı.

Babam önümüzdeki birkaç yıl için beni üniversite okumaya gönderiyor. Hâlâ yazılabiliriz ama mektupların ulaşması daha uzun sürecek.

Özür olarak, fildişi ipek ve mekikler ekledim. Geçtiğinde üniversitede olacağım için bunları erken bir doğum günü hediyesi olarak kabul edin.

*Gıyabında,
Ağustos
S*

FRESNE, YAZ

Ağustos'ta,

Mektuplarımdaki gecikmeyi bağışlayın, ama haberlerim var - onlar evleniyor ve benim de iki yeni kız kardeşim olacak!

Bana kardeşler armağan ettiği için babamı aniden böyle bir şey yaptığı için affedebilirim. Henüz tanışmadık -Leydi Tremaine benimle tanışmaya geldiğinde onları mürebbiyelerine bıraktı- ama eminim çok sevimli olacaklar. Leydi Tremaine üçümüzün birlikte sahneye çıkması için sabırsızlandığını söylüyor. Unutulmayacak bir yıl olmasını istiyor. Kızları benden neredeyse bir yaş küçük ama beklemeyi umursamıyorum.

Babam onlarla yalnız buluşmak için onunla birlikte dönecek ve sonra beşimiz bir araya geleceğiz. Düğüne katılabileceğinizi sanmıyorum ama davetlisiniz. Fresne'de. Leydi Tremaine kasabanın ilginç olduğunu söyledi. Umarım kızları -kız kardeşlerim!- orayı severler. Leydi Tremaine çok düzgün biri, tıpkı annen gibi. Ne istediğini çok iyi bilir.

Sanırım babam artık tüm kararları tek başına vermediği için mutlu. Benim için yeni elbiseler sipariş etti bile ve babam kız kardeşlerim gelir gelmez onlara Fresne'nin havasına daha uygun yeni bir gardırop tedarik edeceğine söz verdi. Görünüşe göre, uygun hiçbir şeyleri yok. Leydi Tremaine yüzümün çok güzel olduğunu ve bana en çok düz mavi bir elbisenin yakışacağını söyledi. Bunun için en güzel kumaşı sipariş etti.

İpek ve mekikler için teşekkür ederim! Onları düğün elbisem için bir yaka ve Leydi Tremaine için bir şal yapmak üzere kullanmaya karar verdim. Benim yaşımdaki bir kız için fazla becerikli olduğumu söyledi. Sanırım şalı beğenecek.

Sevgilerimle,
Ella

CHARMANT, SONBAHAR

Ella,

Ders çalışmak uykularımı ve daha da kötüsünü size yazacağım zamanı çok azalttı. Düğün harika bir haber ve keşke ben de katılabilseydim. Bu mektup sana ulaştığında düğün geçmiş olacak. Lütfen bana nasıl gittiğini anlat. Yaklaşan geometri sınavımdan çok daha ilginç olacak. Üniversite profesörlerinin özel öğretmenlerden daha katı olduğunu kim bilebilirdi?

Babama mektup yazarak durumu anlattım ve size bir hediye göndermesini rica ettim.

Çok mu başarılı? Size bir sınır koymaya asla cüret edemem. Eminim şalı çok beğenecektir ve çok güzel olacağını biliyorum.

Mavi senin için iyi bir renk. Gözlerin bana hep bahardaki Fresne gökyüzünü hatırlatır.

*Gıyabında,
Ağustos
S*

FRESNE, KIŞ

Ağustos'ta,

Düğün çok güzeldi. Leydi Tremaine ona yaptığım şalı takmadı ama şalı çok beğenmişti. Duygusal nedenlerle tercih ettiği, son düğününden kalma bir duvağı vardı.

Yeni kız kardeşlerim oldukça ele avuca sığmazlar. Taşra hayatına alışık değiller ve umarım yakında Fresne'de ayakları yere basar. Sanırım babam mutlu ve sonuçta önemli olan da bu. Leydi Tremaine derslerimi ve günlük hayatımı devraldı. Kızlarını mükemmel hanımefendiler haline getirmeye kararlı.

Kız kardeşlerimle nakış ya da müzik çalışmama izin verilmiyor. Bu sanatlardaki ileri düzey çalışmalarımın onların cesaretini kıracağından korkuyorum. Bu çoğunlukla anlaşılabilir bir durum. Her şey yoluna girdiğinde, tek başıma çalışmam için mükemmel öğretmenleri bulacağına söz verdi. İlerleyebilmek için sabırsızlanıyorum. Ondan bana dantel yapmayı öğretecek birini bulmasını da istedim. Leydi Tremaine oldukça rekabetçi görünüyor. Sadece en iyi öğretmenlerle anlaşacağına eminim.

Bunun dışında, evdeki kız kardeşlerimin sesleri dışında hayat pek farklı değil. Benim yaşımda daha fazla insanla yaşamak tuhaf ama sanırım alışacağım. Babam buradayken iki günde bir çay içmemizi sağlıyor, sadece biz. Onunla bir süre baş başa kalmak güzel. Yeni kızlarıyla da vakit geçirmeye özen gösteriyor. Umarım yakında onlar da benimle vakit geçirecek kadar yerleşmiş olurlar.

Kız kardeşlerim kapımı yumrukluyor! Yeni ileri çalışmalarım ile ilgili haberleri yakında size göndereceğim!

*Sevgilerimle,
Ella*

CHARMANT, KIŞ

Ella,

*Evlilik hayatının babanıza nasıl davrandığına dair son mektubunuz ve kuru çiçek hediyeniz için teşekkür ederim. Buketini saklamak isteseydin bana göndermene ~~gerek~~ **yoktu** ama sana ait bir şeylerin olması hoşuma gidiyor. Üniversite oldukça kasvetli.*

Okul dönemi her zaman olduğu gibi acımasızca yavaş ilerliyor. Uyumak için neredeyse hiç zamanım yok. Her hafta ne kadar çok kitap okumam gerektiğine inanamazsınız.

Gelecek hafta sana üniversiteden bir hatıra ile birlikte bir mektup göndereceğim. Bu kadar kuzeye hiç gitmediğinizi biliyorum. Ne yazık ki, şu anda her yer karla kaplı.

*Dostluk içinde,
Ağustos*

FRESNE, BAHAR

Ağustos'ta,

Lütfen bana bu mektubun hava ve seyahat nedeniyle su lekesi olduğunu ve bana kar göndermeye çalışmanızdan kaynaklanmadığını söyleyin.

Son iki mektubunuzdaki preslenmiş yapraklar fazlasıyla yeterliydi, ancak kız kardeşlerime lekeli, hafif çürümüş boş bir sayfaya neden güldüğümü açıklayamıyorum. Onlara görünmez mürekkebi keşfettiğimi söyledim ama pek etkilenmediler.

Bir daha yaparsan sana canlı cırcır böceği gönderirim.

*Sevgilerimle,
Ella*

CHARMANT, YAZ

Ella,

O cırcır böceklerini gönderdiğinden beri iki ay, bir mektup ve sıfır huzur ve hala her gün daha fazlasını buluyorum. Bunu nasıl başardın? Bu kadar küçük yaratıkları gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Üniversitedeki herkese onlardan bir paket mi gönderdin? Dağ soğuşunda ölmesinler diye onları toplamak zorunda kaldım.

Artık uyumak çok daha kolay. Sanki Fresne'ye dönmüş gibiyim.

*Cırcır böcekleriyle dolu bir hapishanede,
Ağustos*

FRESNE, YAZ

Ağustos'ta,

Babam öldü. Aniden oldu. Yazamıyorum. Kelimeler yok. Sakın gelme. Henüz kimseyi görmeye dayanamıyorum.

Ella

CHARMANT, YAZ

Ella,

Çok üzüldüm. Baban tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Umarım Leydi Tremaine ve kız kardeşleriniz sizinle ilgileniyorlardır. Eğer ilgilenmiyorlarsa, babam yardım etmekten heyecan duyacaktır.

İhtiyacınız olan her şey için beni emrinize amade bilin.

Ağustos

CHARMANT, SONBAHAR

Ella,

Eğer içinizden gelmiyorsa yanıt vermenize gerek yok. Sadece sormak çok yorucu olabilir diye teklif etmek istedim.

Fresne'ye bir şey göndermemi ister misin? Aileni koruyan askere bir şey götürmemi? Babanla ilgili en sevdiğim anıları sana yazmamı?

Benim eğitimim sizden daha önemli değil ve babanız da aileniz kadar iyiydi. Memnuniyetle izin alırım.

*Dostluk içinde,
Ağustos*

FRESNE, BAHAR

Ağustos'ta,

Yapacağını biliyorum ve bu yüzden sormıyorum. Aslında burada olsaydın benim için yapabileceğin pek bir şey yoktu. Dışarıda bir yerlerde hâlâ yaşadığını bilmek güzel ve babam da bunu bilmek isterdi. Seninle eğitimin hakkında konuşmayı planlıyordu, biliyorsun. Sana yazdı mı?

Leydi Tremaine ikinci kez dul kalıyor ve perişan halde. Evi, Fresne'i ve babamın işlerini ondan daha iyi bildiğim için elimden geldiğince yardım ediyorum. Meşgul olmak garip bir şekilde rahatlatıcı. Aklımı ondan uzak tutuyor.

*Hikaye ya da benzeri şeyler istemiyorum. Lütfen yazmaya devam edin, ancak evle o kadar meşgul olabilirim ki eskiden **olduğu** gibi yanıt veremeyebilirim. Gerçekten kimseyi görmek istemiyorum ama diğer insanlarla konuşmayı özleyorum. Siz bana normalliği hatırlatıyorsunuz.*

*Sevgilerimle,
Ella*

CHARMANT, YAZ

Ella,

Baban bir keresinde bana yazmıştı. Mektubu sakladım ve mürekkebi solmasının diye muhafaza etmeye çalıştım.

*Bu mektuba, çeşitli boyaların gelişimini ve krallığı nasıl etkilediğini içeren bir tarih dersine ilişkin notlarımı ekledim. (Bu konuda bilgiçlik taslayacak olursak, kraliyet ailesiyle akrabalığı **olmayan** herkesin*

ailenin kadife giymesine izin verilmiyor mu?)
Umarım ilginç bulursunuz.

Ne yazık ki öğrendiklerim hakkında söyleyebileceğim pek bir şey yok. Hepsi çok faydalı olacak, ancak bir haftalık ekmekten daha kuru. Charmant'taki çağdışı vergi yasasına karşı yeni geliştirdiğim nefreti okumak istemezseniz, korkarım bu mektup kısa sürecek.

Sen her zaman ikimizden daha üretken bir yazardın, fare oyunlarını saymazsak, sanırım bu normal.

Dostluk içinde,
Ağustos

CHARMANT, YAZ

Ella,

Son zamanlarda ev işlerine yardım ettiğin göz önüne alındığında, vergilerde yapılacak değişiklikler ve sahte paradaki son artışla ilgili notlarım (adil olmak gerekirse, bu çok hırslı ama yakın zamanda yakalanan bir tüccar ve çırağının sonucudur) belki ilginizi çeker. Mahkeme standartları değiştirmeyi düşünüyor.

Kral, üzerinde merhum kraliçenin resminin bulunduğu bir madeni para yaratmayı önerdi, ancak tek düşünebildiğim bunun prens için ne kadar rahatsız edici olabileceği. Umarım kral ona önceden sormuştur.

Alakasız bir şekilde, babam bu yaz komşu krallıklardan birkaçına seyahat etmem için beni görevlendirdi ve Fresne'ye gidemeyeceğim. Bana sormadı.

*Önce ben. Beni görmek istemediğini söylemiştin,
ama bu hala doğru mu? İstersen reddedip
Fresne'yi ziyaret edebilirim.*

*Dostluk içinde,
Ağustos*

FRESNE, KIŞ

Ağustos'ta,

Çok özür dilerim. Hayal edilemeyecek kadar meşgulüm. Kız kardeşlerim şu anda mürebbiyeleriyle birlikteler ve korkarım işe yarayacak kadar bilgi sahibi değiller. Eğitimlerine devam etmeleri daha iyi olur.

İşim sayesinde bir evi nasıl etkin bir şekilde yönetebileceğimi öğreniyorum ve çoğu kişinin benim yaşıma kadar elde edemeyeceği kadar deneyim kazanıyorum. Leydi Tremaine akademik çalışmalarında daha fazla özel derse ihtiyacım olmadığını söylüyor.

Babamın ölümünün üzerinden neredeyse bir yıl geçtiğini ve yas dönemini geride bırakmam gerektiğini biliyorum, ancak ikimiz de yasin toplumsal kurallara pek uymadığını biliyoruz. Hâlâ kimseyle görüşmek istemiyorum.

Sizi Leydi Tremaine ve kızlarıyla tanıştırmak için iyi bir zaman olduğunu da sanmıyorum. Hepsini geçen yıl yüzünden oldukça stresli.

*Sevgilerimle,
Ella*

CHARMANT, BAHAR

Ella,

Umarım son birkaç mektubum size ulaşmıştır. Eminim cevap veremeyecek kadar meşgulsünüzdür ama umarım kendinizi fazla yormuyorsunuzdur. Bu amaçla, lütfen bulduğum ekteki desenlerin tadını çıkarın. Bunların ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok; satıcı bunları mirasında bulmuş ve kullanmamış. Bu gizemin eğlenceli olabileceğini düşündüm.

*Dostluk içinde,
Ağustos*

CHARMANT, SONBAHAR

Ella,

*Mektuplarımı aldığınızı teyit eden not için teşekkür ederim. Daha uzun olmasını dilediğimi itiraf etmeliyim. Umarım çok meşgul **değilsinizdir**. Kız kardeşlerin nasıl? Malikânedeki işlerine yardım ediyorlar mı? Kardeşlik hayal ettiğin gibi mi?*

*Dostluk içinde,
Ağustos*

CHARMANT, KIŞ

Ella,

Mektuplarımın teslim edilip edilmediğini sordum ve ediliyor. İstemiyorum

Mahremiyetinize tecavüz etmek istemem ama Leydi Tremaine'e yazmalı mıyım? Sessizliğiniz için hastalık ya da öfkeden başka bir neden düşünemiyorum.

*Çaresizlik içinde,
Ağustos*

CHARMANT, YAZ

Ella, bu kadar sık yazdığım için beni uyarmak için bile olsa lütfen bana cevap yaz. İyi misin?

CHARMANT, SONBAHAR

~~*Ella, benden nefret mi ediyorsun? Çünkü senden nefret etmeye başlıyorum.*~~

CHARMANT, SONBAHAR

*Ella,
Size yazmaya devam etmemi söylediğinizde, iki yıl içinde birden fazla kez cevap yazacağınızı düşünmüştüm. Sanki bana musallat olmak istemeyen ama yine de musallat olan bir hayalete yazıyormuşum gibi hissediyorum. Beni tamamen unuttunuz mu?*

Bunu göndermememin bir anlamı olduğundan şüpheliyim, ama işim bitmiş say. Senden en son haber aldığımdan bu yana yıllar geçti - tam olarak dokuz yüz seksen iki gün. Bana artık yazmak istemediğini söyleseydin umursamazdım. Seni kıracak bir şey yaptığımı söyleseydin de umursamazdım. Ortadan kaybolmak yerine bana söyleseydin hiçbir şey umurumda olmazdı.

*Bu adil değil, hoş değil ve bir arkadaşla yapılabilecek bir şey değil. Gerçi sanırım artık arkadaş değiliz, **değil** mi?*

Sizi yazışmalarımın adaletsizliğine katlanmak zorunda kalmaktan kurtaracağım - artık olmayacak.

*Eğer bana yazman gerekirse, **yazma**. Yeni ailenizin tadını çıkarın.*

*Saygılarımla,
August*

CHARMANT, BAHAR

Ella,

Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Neden hiçbir şey söylemediğini anlamıyorum. Hayatta olduğunu biliyorum çünkü Fresne postasında bir ölüm ilanı görmedim. Bana her zaman yazabilirsin, her zaman cevap veririm.

*Kefaret olarak,
Ağustos*

FRESNE, YAZ

Sirrah,

Mektubunuz beni çok endişelendirmiş olsa da, merhum eşimin hatırası nedeniyle nezaketle yanıt vermek zorunda olduğumdan, sorunuzla ilgili olarak biraz kafa karışıklığı yaşadığımı itiraf etmeliyim. Sağlığını sorduğunuz sevgili üvey kızım Ellâ gayet iyi durumda.

Ne *olursa* olsun, kızın senden bahsettiğini hiç duymadım, hatta geçerken bile, ve içimden kibar olmak ve seni boşa zaman harcamaktan kurtarmak için olsa da, açık bir tavsiye vermek geliyor.

Kız size yazmak istemediği için yazmıyor ve bu yeterli bir cevap olmalı. O sizi, sizin onu düşündüğünüz kadar sık düşünmüyor.

Bize tekrar yazarsanız, bir sapkınlık ya da saplantı olduğunu varsayacağım ve bir şerifle temasa geçmekte ısrar edeceğim.

Saygıdeğer Leydi Tremaine, Saint
Aubin Evi'nde
Fresne

A Very Nice Prince

*Ş*afak vakti kraliyet şehrinin hareketli sokakları gibisi yoktu.
Bahar güneşi ayazın

kaldırım taşları, ardında dönen bir pus bırakarak
yoldan geçenler. Tereyağı sürülmüş taze pişmiş ekmeğin baş
döndürücü kokusuyla parıldayan ılık bir esinti, sarayın
kulelerini süsleyen rengârenk bayrakların arasından
dalgalanıyor ve bir düzine farklı dilin müzikal selamları
surlarda konaklayan ötücü kuşları yavaşça ele geçiriyordu.
Yağmur ya da güneş, sokaklar her zaman canlıydı; bu da
Babasının saltanatının barış ve refahını sürdürmek için Prens
August'a güvenen herkes. Orada
Charmant için yapmayacağı şey yoktu.

"Lord Robail'in kızı ona bir torun vermiş. Ne harika," dedi
babası, mektubun üstünden August'a bakarak. "Düşünebiliyor
musunuz, bir torun."

August'un Charmant'a olan aşkı, onu babasının çalışma
odasının penceresinden atlayıp kalabalığın içinde
kaybolmaktan alıkoyan tek şeydi.

"Her zaman canlı bir hayal gücün olmuştur baba," dedi
August. "O halde kızına tebriklerimizi iletceğim."

Babası homurdandı ve mektubu bir kenara fırlattı. "Hayal
gücü bana arkadaşlık etmiyor."

"Arkadaşlar bunun içindir, değil mi Martin?" diye sordu
August.

En iyi arkadaşı ve mahkemeyeyle ilgili tüm soruşturmalarda ortağı olan Martin, yaklaşan günleri için hazırladığı zaman çizelgesinden başını kaldırmadı ve "Elbette, Majesteleri," diye mırıldandı.

Umut verici güneş ışığıyla dolu bir odada bulutlu bir günün insan kişileştirmesi olmak zordu ama Martin Tremblay bunu başardı. Okulda karşılıklı çalıştıkları sırada bu konuda ustalaşmıştı. Martin, August'un fazla kaygısız ve ciddiye alınması imkânsız biri olduğunu düşünmüştü, August da kendisinden yaşça büyük olan bu kasvetli çocuğun çok fazla şeye sahip biri için fazla üzgün olduğunu düşünmüştü. Uzun boylu olduğu kadar alaycı da olan Martin, gümüş astarlara inanmazdı. August'un daha idealist eğilimlerini yumuşattı.

"Gördün mü baba? Bir Martin'e ihtiyacın var," dedi August ve masalarının üzerine yayılmış küçük mektup yığınına işaret etti. "Gerçekten önemli mektuplar var mı?"

August ve babası haftanın ilk sabahı, şeftali rengi gün ışığıyla çalkalanan küçük bir odada hep böyle buluşurlardı. Gün doğumundan biraz sonra gün batımına kadar soylular toplanır ve vatandaşlar sorunlarını doğrudan saraya iletirlerdi. August, guruldayan midesinin toplantıları bölmesini istemiyorsa çalışırken bulabildiği her şeyi yemek zorunda olduğu için bu küçük toplantılara buluşma ziyafetleri adını veriyordu ve Baba da bu ismi ısrarla görmezden geliyordu. Zamanı geldiğinde Büyük Dük de onlara katılacaktı.

"Burada General DuBois'dan bir mektup var." Babam ince, çoktan açılmış bir mektubu salladı. "Kızı oldukça güzel, biliyorsun. Oldukça da başarılı."

August kuru üzümleri böreğinden ayırdı ve teker teker yedi. "Bunun mektupla bir ilgisi var mı?"

Babam açıkça cevap vermedi ve bu yeterli bir cevaptı. "Baba," dedi August yumuşak bir sesle, "evleneceğim, ben Evlenmek istediğim birini bulmak için sabırsızlanıyorum ama lütfen karışmayın. Biriyle tanışmama izin ver. O kadar da değil."

Gerçi yakın zamanda görevi senden devralacağım. Çocuklar insanlara arkadaşlık etmek için doğmamalı."

Babasının ona ihtiyacı olan zamanı ve boşluğu vermesini diliyordu. Evlilik ona gülleri, güneşin doğuşunu ya da insanların bahsettiği romantik şeyleri çağırıştırmıyordu. Bu ona annesinin ölümünün ardından babasının yaşadığı yıkımı hatırlatıyordu.

Aynı zamanda, sevmeyi ve seilmeyi - canını acıtacak kadar çok - istiyordu.

Evliliği düşündüğünde içini bir korku kapladı. Korkmak istemiyordu ama nasıl duracağını da bilmiyordu. Bu çelişki biriyle tanışmayı daha da ürkütücü hale getiriyordu.

Babam kaşlarını çatı. "Bana öyle bakma. Eğer biriyle tanışacaksan, biriyle tanış!"

August tepkisini yutkundu. Annesi her zaman iyi olmanın hiçbir maliyeti olmadığını ve başarılı bir yöneticiliğin tutumluluk gerektirdiğini söylerdi.

"Bir gün evliliği düşünmek zorunda kalacaksın, August."

August ağzına bir kuru üzüm daha atarak, "Her sorduğunda düşünüyorum," dedi, "ama henüz mahkemeye verecek kadar güçlü hissettiğim biri."

"Görünüşe göre her uygun genç kız sizin standartlarınızın altında kalıyor," dedi babam öfkeyle.

August alay etti. "Her uygun genç kızla tanışmışlığım yok."

Daha önce bu kadar iyi anlaştığı biriyle tanışmamıştı... şey, fark etmezdi. İlişkileri ya da ilişkisizlikleri hakkında hiçbir yanlış düşüncesi yoktu ve yeni insanlarla tanışırken özellikle onu düşünmüyordu.

"Hayır, bildiğinizi sanmıyorum," diye mırıldandı babam. "Yirmi milyon denek-"

August hiç düşünmeden, "Yirmi üç milyon," diye düzeltti. Eğer babam düzeltilmek istemiyorsa, August'a bu kadar kapsamlı bir eğitim vermemeliydi.

"-ve evlenecek tek bir kişi bile bulamıyorsunuz. Bu çok saçma."

Evlenmemesinin nedeni basitti: Charmant konusunda güvenebileceği birini bulamamıştı. Kime güvenirse Evli olanlar krallığın geleceğinde söz sahibi olacaklardı ve eğer ona bir şey olursa, tek söyle. Her şey annesinin yıllar önce ona cam bileziğini hediye ettiğinde ondan istediği şeye karışmıştı ve bundan babasına bahsedemiyordu çünkü ne zaman merhum kraliçeden bahsedilse adam hâlâ sessizleşiyordu. Bilezik ona bir sorumluluk dersiydi, sahip çıkması ve gelecekteki çocuklarına vermesi gereken bir şeydi.

Eşi yıllar sonra. August bileziği onunla birlikte mezarlıkta bırakmış olabilir ama onun sözlerini unutmamıştı. Bu bana tuttuğum dileğin bir hatırlatıcısı olarak verildi. Büyü, kraliyet rollerimiz gibi güçlüdür ve bu gücü nasıl kullandığımızdan yalnızca biz sorumluyuz.

Ve bir gün, krallığa göz kulak olmak onun sorumluluğunda olacaktı, ancak bu duygu çok daha az Yedi yaşındaki bir çocuk için anlaşılabilir. İma ettiği şeyler artık çok açıktı.

Keşke onunla geçirdiği çocukluğunu daha çok hatırlasaydı, o zaman bir eş bulmak için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilebilirdi.

"Baba," dedi August masaya doğru eğilip yaşlı adamın yüzünü ellerinin arasına alarak, "mahkemeden önce görüşmemiz gereken önemli bir mektup var mı?"

Babam yüzünü buruşturdu. "İyi, öyle olsun. Öyle olsun, ama günün birinde, August, yaşlı ve gri olacaksın ve zamanın nereye gittiğini merak edeceksin ve keşke Babanı dinledin."

"Tam tersine, söylediğin her şeyi dinliyorum." August yüzünü asıp sandalyesine geri oturdu ve böreğinin son birkaç lokmasını yedi. "Aklımda kalıp kalmaması tamamen farklı bir konu."

Babası iç çekti. "Bir bakalım. Burada bakmak isteyeceğinizi bildiğim bir şey vardı." Evdeki eşyaları karıştırdı. Mahkemeye hitaben yazılmış bir mektup ve çapraz yazılarla kaplı kalın bir kâğıt katını çıkardı. O zaten

üzerinde dişbudak ağacı bulunan beyaz balmumu mührü kırdı.
"Bu Fresne'den."

Şok August'un ciğerlerini kavradı ve nefesini kesti.
uzakta. Yıllardır Fresne'den bir mektup bekliyordu.
İçindeki umudu hiçbir zaman bastıramamıştı.
İçinde bir şeyler yanıyordu ve o umudun içinde tüttüğü ve
püskürdüğü parçası yeniden canlandı.

"Fresne'den mi?" August ilgisiz görünmeye çalışarak
sordu.

Genelde kendi işiyle uğraşmak için onları tamamen
görmezden gelen Martin, bir an başını kaldırıp kâğıtlarını ve
kalemını bir kenara bıraktı. August ona doğru bakmayı
reddetti.

Babam ona baktı. "Fresne Belediye Başkanı'ndan."

O zaman bu tamamen farklı bir şeydi ve August'un bu
konuda kendini düğümlemesi için bir neden yoktu. August'un
çalkalanan midesi yine de yatışmadı.

"Mektupta ne yazıyor?" August sordu.

Onu düşünmek istemese bile, Fresne'de geçirdiği çocukluk
yazlarından hatırladığı ve değer verdiği pek çok insan vardı.
Burası krallığına bağlı bir kasabaydı. Oraya karşı bir
sorumluluğu vardı.

"Geldiğinde içindekilere şöyle bir göz attım," dedi babam,
ilk kâğıt parçasını düzleştirerek. "Burada
Garip bir şeyler olduğu kesin. İlk başta şaka amaçlı
gönderildiğini düşünmüştüm ama aciliyet ve detaylar fazlasıyla
gerçek. Belediye Başkanı Blanche Fauconnier, Fresne'deki
insanların hafızalarını kaybetmekte ısrar ediyor."

"Hafızalarını mı kaybediyorlar?" August sordu, iterek
her şeyi bir kenara bıraktı ve mektubu incelemek için masaya
doğru eğildi. Boğazının arkasında hastalıklı, yakıcı bir korku
fokurdadı. "Kaç kişi?"

"Bu mektup yazıldığında beş yaşındaydı," dedi Peder.
"Fauconnier'e göre bu olay -anladıkları kadarıyla- birkaç yıl
önce bir kişiyle başlamış. Buralarda bir yerde bir zaman çizgisi
yazdığını söylüyor. İki kişi hayatını kaybetmiş.

Ancak bu yıl anılar var ve insanlar yaşananların daha sık meydana gelmesinden endişe ediyor."

"Ben giderim," dedi August, babasının reddetmesine hazırlanarak.

"Kesinlikle olmaz!" Babam ellerini havaya kaldırdı.

"Bütün yıl yoktun."

"Kraliyet adına kraliyet sarayına yardımcı olmak," dedi August ve gülmekten kendini alamadı. Hangi ebeveyn çocuğunun sorumluluk sahibi olmasından hoşlanmazdı ki? August işini seviyordu - krallığın muhasebesini yapmak, saraya gelenleri dinlemek ve ihtiyaç duyulan her şekilde krallığa hizmet etmek.

August ve Martin yılın büyük bir bölümünü oldukça zor bir vergi dolandırıcılığı vakasını araştırarak ve yeterli eski ve güncelliğini yitirmiş bazı belgeleri değiştirmek için miras kanunları. Görece barış ve refahın hüküm sürdüğü bir dönemde dünyaya geldiği için şanslı olduğunu biliyordu ve Charmant'ı güvende ve sağlam tutmaya niyetliydi. "Büyürken yılın yarısında Fresne benim evimdi. Annem Fresne'de. Eğer yardıma ihtiyaçları olursa, bunu sunacak kişi ben olacağım."

Babası annesinden söz edilince irkildi ve August kazandığını anladı. Belki el altından yapılmıştı ama onun yerine başka birinin gönderilmesine katlanamazdı.

"Bağışlayın beni," dedi Martin kaşlarını çatarak, "ama bir doktor göndermek daha uygun bir seçim olmaz mıydı?"

"Yemekte ya da suda bir şey olabilir mi?" August yüksek sesle merak etti.

"Akıllı çocuk," dedi baba, August'un katkısını görmezden gelip Martin'e parmağını sallayarak. "Birden fazla doktor geldi ve hiçbirisi yardımcı olamadı."

"Belki de büyülü bir şeydir?" Martin sordu. August başını salladı ve babası onun sözünü kesti.

"Tremblay, bunu kendi başına halledebilirsin, değil mi?" Babam sordu. "Sen ve August yıllardır bu tür sorunları çözüyorsunuz. Eminim bunu tek başına yapabilirsin."

Martin yavaşça, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. Başını çılgınca sallayan August'a baktı. "Korkarım ki ben

yetersiz kalacaktır. August, Fresne'yi ve oradaki bazı insanları tanıyor ve büyüye benden daha aşına."

Bu son kısım hiç de doğru değildi ama August yalanı takdir etti. Martin üniversitede onunla aynı derslere girmişti, büyüünün nasıl tanımlanacağı da dahil.

İşleri sihirli insanları tespit edebilmeyi gerektiriyordu.

Asa çalmak ya da sihir çalmaya çalışmak için saçma sapan planlar yapmak çok sık oluyordu. Martin'le birlikte aldıkları işlerin belki de üçte birini bunlar oluşturunuyordu.

"İlk sorgulamayı yapmak için bir gününüz var, sonra dönersiniz ve Tremblay devralır," dedi Peder. "Bırak soruşturmayı o halletsin."

August kısa bir kahkaha attı. "Bir gün mü? İki hafta. Yaz mevsimindeyiz. Sarayda yapacak çok az işim var ve geri dönmem gerekirse diye bir günlük mesafede olacağım."

"Hayır," dedi babası, onun ses tonunu taklit ederek. "Üç gün."

"Bir hafta," dedi August. "Yazın geri kalanında bana sahip olacaksınız ve bu işi doğru yapmak istiyorum - bir ön araştırma yapacağım ve sonra geri dönüp mahkemeye nasıl ilerleyeceğimize dair bir planla rapor vereceğim."

"Beş gün ve bir saat bile fazla değil. Tremblay'i yanına alacaksın -gözün üzerinde olsun ve kalmaya çalışmadığından emin ol, Tremblay- beş gün içinde rapor ver ve sonra düzgün bir eve dönüş yap. Bütün akşam yemeklerini dolaş. Arkadaşlarınızı arayın ve iyi davranın. Sezon için kendinizi hazırlayın."

Evlenmek için iyi bir insanla tanışabilmek için söylenmeyenler aralarında asılı kaldı. August burnunu kırıştırdı. Fresne'i tanımadığı ellere bırakmak istemiyordu. Tıpkı çocukken olduğu gibi veliaht prens kimliğini gizli tutmak zorunda olsa da, yine de onlara yardım edebilirdi.

Sonra, Ella vardı.

August elini uzatarak, "Elbette Martin'i alacağım ve beş gün sürecek," dedi. "Ama bu ciddi bir mesele.

ve ciddi bir ilgiye ihtiyacı var. Eğer bir şey olursa ya da dönmem gerektiğini düşünürsem dönerim, çünkü bu benim görevim."

"Sen iyi bir çocuksun," diye mırıldandı babam ve onun elini sıktı. "Çileden çıkarıcı ama iyi."

August gülümsedi. "Kötü olsaydım daha az sinir bozucu olur muydum? Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Sus." Babam mektubun ilk sayfasını çevirdi. "Fazla umutlanma. Bu tuhaf bir şey, insanların yıllar sonra gerçek olmadığını, bir hikâye olduğunu söyleyeceği türden bir şey. Hastalık belirgin bir uyarı ya da neden olmadan ortaya çıktı ve sadece belirli anıları etkiledi."

Hafıza kaybı duyulmamış bir şey değildi. Yaralanmalar ve hastalıklar

Ama bunlar genellikle izlenebilirdi. Martin bir keresinde attan düştükten sonra üç yılını unutmuştu. Anılar yavaş yavaş geri gelmişti. Görünürde bir neden olmaması, büyüden şüphelenmek için daha fazla nedendi.

"'Özel anılar' ne anlama geliyor?" August sordu. Babası kâğıdı yan çevirdi. "Görünüşe göre bir kişi.

Hafızasını tamamen kaybeden ilk kişi iş arkadaşlarından birini, ikincisi ise eşini unuttu. Al bakalım. Bir liste var."

August'a sayfalardan birini uzattı ve August tereddüt etti. Yavaşça, unutmuş olanların isimlerini gözden geçirdi ve rahatladı. Ella listede yoktu.

İsimlerin hepsini tanıımıyordu ama iki tanesi dikkatini çekmişti: Monet, çocukken bir kez tanıştığı marangoz çırağının soyadıydı ve Mösyö Allard, ayakkabılarını ne kadar zorlarsa zorlasın August'a her zaman iyi davranan bir ayakkabıcıydı. Blaise Jullien tanıdık geliyordu ama onlarla tanıştığını tam olarak hatırlayamıyordu.

"Sadece tek bir kişiyi mi unutuyorlar?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı babam.

August, ilk bakışta, bu iki grup arasında hiçbir benzerlik bulamadı.

Hafızasını kaybetmiş beş kişi ya da unutulmuş olanlar arasında. İkinci bakışta hâlâ afallamıştı.

Martin kaslı vücudunu sandalyesinden kaldırdı ve yüzünün önüne düşen siyah saç perdesini kenara itti. "Bir bakayım."

"İşte," dedi August ve mektubun ilk bölümünü ona uzattı. "Yaklaşık beş yıl önce bir uşak, birlikte çalıştığı bir hanımefendinin hizmetçisiyle ilgili anılarını kaybetti. Onu tamamen unutmuş, sanki hiç tanışmamışlar ve adını hiç duymamış gibi. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra, yerel ayakkabıcı, yani Mösyö Allard, karısını hatırlamadan uyandı. Yıllardır evliler, ben onlarla tanışmadan çok önce. Sekiz ay sonra yaşlı bir kadın komşusunu tamamen unuttu. Ondan beş ay sonra, emekli bir gardiyan - ismini oradan biliyorum; Blaise eskiden burada çalışıyordu.

en eski arkadaşlarından birini unuttu. Hafızasını kaybeden son kişi bir müzisyen. Oğlu, babasını unuttuğunu bildirdi."

Babam içini çekti ve "Eşini unutmak korkunç bir şey," dedi.

Martin kaşlarını çatarak, "Korkunç, Majesteleri," diye onayladı. "Bir önceki olaydan ne kadar sonra oldu bu?"

August kâğıtları Martin'e uzattı. "Dört ay, aşağı yukarı birkaç gün."

Martin, "Hızlanıyor," dedi.

"Şu ana kadar hafızasını kaybedenler sadece Fresne'de yaşayan insanlar oldu. Hepsi değil Orada doğmuş, ama belki de hafıza kaybının gerçekleşmesi için bir süre orada olmanız gerekiyordur," dedi August Martin okurken. "Gerçek bir tahminde bulunmak için elimizde yeterli veri yok. Fresne birkaç malikâneyle çevrili küçük bir kasaba, yani orada insanlar sürekli hareket ediyor."

Martin sayfalardan birini kaldırdı. "Belediye Başkanı, buradan geçen herkesi sorduklarını söyledi. aynı şeyi yaşadı, ama hiçbir vaka bulamadılar. Bu umut verici."

Babam boğazını temizledi. "Ve neden gitmene izin verdiğimi, August."

Çok fazla bilgi vardı ama bunların çok azı işe yarar görünüyordu. Çoğu gizemin sorunu buydu - o kadar çok bilgi vardı ki, kim bakarsa baksın ilgili kanıtları samandan ayırt edemiyordu.

Martin, "Bu bizim için bile zor olacak," dedi.

"Daha başlamadan bizi küçümsemeyin," dedi August.
"Herkesten daha iyi kaynaklara sahibiz."

"Yalnız da değilsin," dedi babam. "Annenin iyilik perisine yazıp yardım edip edemeyeceğini soracağım. Hiç kimse büyü konusunda bir periden daha iyi bir uzman olamaz. Ve tüm yalnızlıklarına rağmen mektuplarıma genellikle geri dönerler."

Annesinin vaftiz perisi Charmant'ın elçisi sayılırdı. Perilerin dostane bir ilişkisi vardı.

Neredeyse her krallıkla ilişki kurar, büyü konusunda tavsiyelerde bulunurlardı, çünkü büyü nadirdi ve neredeyse her zaman onlarındı. İnsanların siyasetine nadiren karışırlar ve yalnızca bir kişi tüm umudunu yitirdiğinde ortaya çıkarlardı. Bir dilekle umudu geri getirmekten zevk alırlardı. Eğer bu büyü olsaydı, bundan emin olurdu.

Martin mektubu tekrar katladı ve "Yarın sabah ilk iş yola çıkabiliriz," diye mırıldandı.

Biri kapıyı çaldı ve August, Büyük Dük'ün koridordan gelen tanıdık ayak seslerini duydu. Mahkeme vakti gelmişti.

Babam parmaklarını şıklattı ve Martin'in göğsünü parmağıyla dürterek ayağa kalktı. "Pekala. Ama eğer sende "Onu buraya geri getirirsen, seni bala bulayıp aylara bırakırım."

Babası arkasına bile bakmadan gitti ve August sandalyesine oturdu. Martin onun yanında sımsıkı sarılmış bir yay gibi gergindi, yüzü korkuyla gerilmişti.

August gözlerini devirerek, "Tehdit ne kadar çirkin olursa, senden bir şey yapmanı istediğini hatırlamama olasılığı da o kadar artar," dedi. "Sadece benim haklı olduğumu ve gitmesi gerekenin ben olduğumu bildiği için üzgün. Onu tanıyorum Bu mektuptaki bazı isimler. Onları terk etmeyeceğim. Krallığa göz kulak olmak benim işim."

Martin mırıldandı. "Peki bu kararlılığının, biz okuldayken mektup yazdığın kızla bir ilgisi olmadığına emin misin? Sana gelen o mektuplar Fresne'dendi."

"Hayır, bunların hiçbirinde adı geçmiyor," dedi August. "Bildiğim kadarıyla taşınmış olabilir."

Aradan geçen yıllara rağmen onunla hiç temas kurmaması hâlâ canını yakıyordu ve August, Martin'in acıyan sessizliğine dayanamıyordu.

August, "Şöyle düşünün," dedi ve bir araya geldi tüm kağıtları topladı. "Art niyetim ne olursa olsun, bu yapılması gereken bir şey ve nezaketle yapılması gerekiyor. Bunlar anılar. Kişisel şeyler.

Yardıma gidenler nazik olmalı. Onlar için doğru olanı yapacağız."

"Anlıyorum," dedi Martin.

August, "Biliyorum ve sana herkesten çok güveniyorum, seni yanımda istememin bir nedeni de bu," dedi.

Martin son derece karamsar biri gibi görünebilirdi ama herkese ve her şeye gerçekten değer verirdi. Mahkeme için çalışmadığı her an ailesinin topraklarına geri dönüyor, insanlarla ve toprakla ilgileniyordu.

August alkışladı ve derin bir nefes verdi. "Şimdi, bunu yapabiliriz. Bunu çözebiliriz."

"Bu kadar umutlu olmak zorunda mısınız?" Martin sordu.

"İnsanlar bir asilin kaşlarını çattığını görürlerse, nedeni olsun ya da olmasın endişelenirler. Saray üyelerinin ortaya çıkması ve yenilmiş görünmesi, çözüm olmadığını düşünmelerine neden olur. Korkuya katkıda bulunmak istemiyorum. Eminim onlar

Yeterince yaşadım zaten." August onun sırtını sıvazladı. "Ne olursa olsun, kırsalda bir hafta."

Ama August, Fresne'i, kalbinde bir boşluk bırakan çocukluk arkadaşını ve onu görme ihtimalini çok uzun süre düşünürse bir daha asla gülümseyemeyeceğinden emindi.

No One Is Alone

FRESNE gökyüzü hâlâ Ella'nın gözleriyle aynı parlak mavi tonundaydı ama hayal ettiği şoktan yoksundu onun bakışları içerecekti.

"Dün gülümsemekle ilgili yaptığın o konuşmadan sonra, kaşlarını çatmaya nasıl cesaret edebiliyorsun?" Martin sordu. "Sorun nedir?"

August yüzünü ovuşturdu ve kendini rahatlamaya zorladı. "Annemden beri geri dönmedim-"

"Hayır," dedi Martin, kaşlarını çatarak. "Endişeli görünüyorsun, üzgün değil. Artık üzgün görünmene izin vermiyorsun, ama sinirlerini tanıyorum."

August annesinden ve kederinden söz ettiğinde insanlar genellikle konuşmaya devam edemeyecek kadar garip hissederdiler ve Ella gibi konuşmak istemediği konulardan kaçınmanın en kolay yolu buydu.

"Bu zayıf anımı yaşamama izin verir misin?" August sordu.

"Seni beş gün içinde geri getirmezsem babanın beni bir ayıya yem edeceğini düşünürsek, hayır." Martin yeleğine iliştirdiği gümüş cep saatine baktı ve içini çekerek kapadı. Parıltıdan saat okunamıyordu. "Burası şehirdekinden daha aydınlık."

Gün ağarmadan çok önce yola çıkmışlar ve son birkaç saati yaya olarak geçirmişlerdi.

"Çok güzel değil mi?" August sorduğu şeyin tadını çıkarmaya çalışarak neden Fresne'de oldukları gerçeği dikkatini çekmeden önce bunu yapabilirdi. Eğer sadece acımasız gerçeklere odaklanırsa

Ella'yı görme endişesi onu tüketecekti. "Fresne şu tepelerin ardında, gerçi geçtiğimiz tarlaların çoğu kasabalılara ait."

Martin, "Güzel olamayacak kadar sıcak," diye mırıldandı ve çantasından geniş kenarlı bir şapka çıkardı. "Sen şimdiden pembe."

August, "Çünkü hayat dolu biriyim," dedi ama Martin şapkayı teklif ettiğinde kabul etti.

İkili kasabanın dış mahallelerinde, Fresne'i görüş alanından çıkaran son tepedeydi ve o yürümeye devam etmelerini işaret etti. "Belediye Başkanı Blanche Fauconnier büyük ihtimalle handa olacak. Onu tanıyorum ve eğer hanı satmadıysa, burası onun ailesinin işi."

Tepeyi aşılar ve kasaba göründü. Fresne şirin bir kasabaydı, herkesin birbirini tanıdığı ve dedikodu yapmanın bir gelenek olduğu, güneşle ıslanmış bir pazar kasabası. en yaygın hobiydi. Binaların çoğu sazdan çatıları olan sade ama temiz ahşaptı ve yakındaki malikânelerde çalışmayan insanların çoğu ikinci katta yaşam alanları olan dükkânlar işletiyordu. Taze çiçekler kapı girişlerini süslüyor, havayı kokluyordu. Kasabanın merkezindeki dişbudak ağacının tanıdık gölgesi esintiyle hışırdıyordu.

Tüm bunları görmek August'u olduğu yerde durdurdu. Annesinin cenazesinin olduğu gün bulanıktı ama diğer anıları öyle değildi. Kederin sıkışıklığı burada daha keskindi - annesinin bir eli babasının kolunda, diğer eli yeni toplanmış kır çiçeklerini döndürerek önlerindeki caddeden aşağı süzülüşünün görüntüsü zihninde gün gibi açıktı - ve ağlamamak için başını geriye eğdi. Mesele sadece annesini kaybetmiş olması değildi; çocukluğu da onunla birlikte ölmüştü. O ve Ella, çok az çocuğun farkına vardığı bir şekilde ölümün farkına varmışlardı.

Martin yumuşak bir sesle, "Seni kimse görmedi," dedi, sesi her zaman olduğundan çok daha yumuşaktı. "Geri dönebilirsin, ben de
Burada olmak çok fazlaysa tek başınıza araştırın."

August derin bir nefes alarak, "Hayır, yapamam," dedi. "Ama teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

August kıkırdadı ve başını öne eğdi. "Dünyada 'bundan bahsetme' diyen tek kişi sensin."

Kasabaya doğru yol aldılar. Fresne August'un hatırladığı kadar güzeldi ama yürüdükçe huzursuzluğu artıyordu. Pazar meydanında ilginç biblolar ve mükemmel ürünlerle dolu tezgâhlar kurulmuştu ama etrafı inceleyen kimse yoktu. Yaşlı çiftler gölgeli sandalyelerde dedikodu yapmıyor, tek bir kişi bile bir dükkânın kapısından el sallamıyordu. Sokaklar bomboştu. Bütün kepenkler indirilmişti. Fresne, ilk kez kendini yoksun hissediyordu.

August boş bir ara sokağa bakarak, "Bu farklı," dedi. Toprakta ayakkabı izleri bile yoktu. "Ve tedirgin edici."

"Genelde böyle değil miydi?" diye sordu Martin.

"Tahmin et bakalım," diye mırıldandı August ve terzinin yaşadığı sokağa baktı. Ella ziyarete geldiğinde neredeyse her zaman orada olurdu. "Dükkânlar bile görünmüyor açık."

Ella şu anda orada değildi. Kimse yoktu. "Kimi arıyorsunuz?" Martin sordu.

"Herhangi biri, gerçekten." August doğruldu ve başıyla ilerideki üç katlı binayı işaret etti. "Bu han."

"Peki o yolun aşağısında ne var?" Martin burnunun ucuyla August'un omzunun üzerinden terziye baktı.

August da annesi gibi uzun boyluydu ama Martin daha yüksekti.

Çoğu insan ona bilmek istediği şeyleri yersiz bir korkuyla anlatıyordu.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre hiçbir şey ve hiç kimse," dedi August.

Yazmayı bırakan Ella olmuştu ve Leydi Tremaine bunu açıkça belirtmişti. Ayrılmışlardı. Onu aramamalıydı.

Martin, "Becerikli August yine iş başında," diye mırıldandı ve August gözlerini devirdi.

"Eşanlamalı sözcüklerin tükeniyor, değil mi?"

Martin burnunu çekerek, "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Güzel," dedi August, hanın kapısını açarak. "Ben

"Ne demek istediğini anlamamış gibi davranırsan ikimizin de dikkati dağılmaz."

Hanın birinci katı sıcak ahşaptan yapılmış geniş, loş bir odaydı. Yemek masaları ve sandalyeler zeminin büyük bir kısmını kaplıyor, tezgahla aralarında insanların bagajlarını rahatça taşıyabilecekleri kadar boşluk bırakıyordu. Havada taze ekmek ve pırasa çorbası kokuları ve zarif güller vardı. her masayı süslüyordu. August tezgâha doğru ilerledi ve yolcuların ihtiyaç duyabileceği eşyaların sergilendiği küçük rafa bakıp gülümsedi. Etrafta kimse yoktu ama mekân daha canlı görünüyordu.

ve eskisinden daha iyi bakılıyor.

"Belediye Başkanı Fauconnier?" diye seslendi. "Blanche?"

August'tan belki on yaş büyük, kıvrıcık kızıl saçlı ve burnunda çiller olan şişman bir kadın, Odanın uzak tarafındaki merdivenlerden aceleyle indi. August'un hatırladığından daha ufak tefekti. Ya da belki de çocukken herkes ona uzun görünmüştü.

"Merhaba," dedi August gülümseyerek. "Nasılsınız?"

Ellerini tezgâha dayayarak karşısında durdu ve başıyla selam verdi. "Şikayet edemem."

Bu tanıdık yanıt onu kıkırdattı. Babası da her sorulduğunda aynı şeyi söylemişti ve o öldükten sonra Ella da aynı şeyi söylemeye başlamıştı. August bunu neredeyse her sabah Ella'yla birlikte Fresne sokaklarında yürürken, fırından kahvaltı alırken duymuştu.

"Bir sürü boş odamız var, dilediğinizi seçebilirsiniz," diyerek ona gülümsedi ve tezgâhın arkasından bir kayıt defteri çıkardı. Kadın

Kitabı kavradığında rahatlamıştı, sanki hanı işletmek ani bir mirasın getirdiği duygusal bir angarya değil de bir rahatlıkmiş gibi. Bu fikir August'un içini neşeli bir kederle doldurdu. O da

çok fazla değişiklik kaçırdı. "Kalacağınız yer için isimlere ve tarihlere ihtiyacım var."

"İki yatak lütfen Blanche, ama biz-"

"Özür dilerim," dedi ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Tanışıyor muyuz?"

August yüzünü buruşturdu ve Martin'in kahkaha atmaya meyilli olmamasına hiç bu kadar sevinmemiştir.

"Tanıştık." Blanche gözlerini ona dikmiş, parmaklarıyla tezgâha vuruyordu.

"Ailem yazları buraya geldiğinde daha kısa boylu olurum," dedi August ve tekrar gülümseyerek elini uzattı. "August."

"August?" Elini kenara itti ve onu kendine çekti.

Tezgahın üstünden sıkı bir kucaklaşma. "Şu haline bak! Annene çekmişsin, değil mi?"

Onsuz geçen onca zamandan sonra bu duygu acıdan çok tatlı geldi.

"Öyle," dedi, daha da geniş bir şekilde gülümseyerek. "Siz de iyi görünüyorsunuz, Başkan Fauconnier. Başkan, bu ne zaman oldu?"

"İşi başka kimse istemedi ve ben de bu işi üstlenmeyi sorun etmedim." Güldü. "Ne yapıyorsun burada? Son Herkes üniversitede olduğunu duydu."

"Yüzyıllar gibi gelen bir süre boyunca üniversitedeydim," dedi, buradaki insanların kendisi hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkındaydı. Anne ve babası kendilerini her zaman soylular olarak tanıtmışlardı.

yaz aylarında şehirden kaçmak için ihtiyaç duyuyorlardı. Soylu çocukların çoğu üniversite eğitimi için gönderilirdi ve miras kalmayanlar daha ileri eğitim için kalabilir veya Eğitim. Martin'i işaret etti. "Buraya kraliyet sarayı adına, bir süredir devam etmekte olan hafıza kaybı. Beş gün içinde geri dönüp bulgularımızı rapor edeceğiz."

Bu onu çabucak ayılttı.

"Gerçekten de büyümüşsün," dedi ve Martin'e başını salladı. "Gel. Otur. Sen her zaman iyi bir çocuktun August, ama neden sen?"

August alınmak yerine gülümsedi. Ona iyi diyen çoğu insan aslında saf olduğunu kastetmişti. Neşeli mizacı göz önüne alındığında bunu yeterince sık duymuştu ve uzun zaman önce bu konuda mücadele etmemeyi öğrendi. Çoğu insan nezaket ve iyimserliği, zekâ ve gerçekçiliğin zıttı olarak görürdü ama August öyle değildi. Eninde sonunda insanlar onun iyi ve yetenekli olduğunu anlayacaklardı.

"August bu iş için gönüllü oldu," dedi Martin. "Kraliyet sarayı için çalışıyoruz ve muhafızların yetki alanı dışındaki suçları ve tuhaflikleri araştırıyoruz."

Boş masalardan birine oturdular. Blanche iş yapıyordu, ceketinin cebinden küçük bir not defteri çıkarıp masanın üzerine koydu. Martin de kendi notlarını onun yanına koydu.

August, "Askerlerden daha az göz korkutucuyuz ve konuşması daha kolay" dedi. "Risk değerlendirmesi, defter tutma ve

Okulda buna gizli soruşturma diyorduk."

"Aferin sana," dedi ve August'un omzunu sıvazladı. "Sayılar konusunda her zaman becerikliydin ve eminim diğerleri seni tekrar görmekten mutlu olacaklardır."

"Teşekkür ederim." August bu iltifat karşısında yüzünün kızardığını hissetti. "Bu şartlar altında döndüğüm için üzgünüm ama yardım edebilecek durumdayken Fresne'e hiç gitmemiş birini göndermelerini istemedim."

Blanche, "Koşullar pek de senin suçun sayılmaz," dedi ve içini çekti. "Yine de iyi bir seçimdi. Herkes Sırada kimin olduğu ve kimse hafızasını geri alamazsa ne olacağı konusunda endişeleniyorlar ve bu yüzden insanlar susuyorlar. Umarım seninle birlikte daha açık olurlar."

"Umarım öyle olur," dedi August, en teselli edici gülümsemesini sunarak. "Söz veremem ama bu meselenin herkes için bir an önce çözülmesini istiyorum."

"O zaman başlayalım," dedi. Ağzı sert bir şekilde çatılmıştı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Peki bu nasıl oluyor?" August sordu.

Blanche iç çekti. "Bir gün anılarına sahip oluyorlar, ertesi gün ise yok oluyorlar. Sanki biri hafızalarına zihinlerini ve bir kişinin her bir anısını çekip çıkarır. Herhangi bir uyarı ya da işaret yoktur, ancak birkaçı için bu çok açıktır. Mösyö Allard, Blaise ve Madam Monet unuttukları günü yakaladığımızdan neredeyse emindiler. Diğer ikisinden ise emin değiliz."

Mösyö Allard ayakkabıcıydı ve August'un, yaşlı adamın ona botlarını tavşan kulağı veya çiçek gibi görünecek şekilde bağlamanın her türlü eğlenceli yolunu öğrettiğine dair güzel anıları vardı. August Fresne'deyken Blaise yerel bir efsaneydi - en iyi arkadaşlarıyla birlikte kraliyet şehrinde muhafız olarak görev yapan bir köylü-. Madam Monet'nin adını dünkü mektuba kadar duymamıştı.

"Diğer ikisi Henry Heroux ve Lucie Renaud, değil mi?" August sordu. "İkisinin de ismi bana tanıdık gelmedi."

"Olmazlar," dedi Blanche. "Henry senden sadece birkaç yaş büyük ve yedi yıl kadar önce ailesiyle birlikte buraya taşındı. Lucie çoğunlukla kendi kendine yetiyor ve kasabaya nadiren geliyor. İşbirliği yapmıyor ve birini unuttuğuna inanmayı reddediyor. Neyse ki unuttuğu komşusu ona hiç düşkün görünmedi, bu yüzden hayatında fazla bir aksama olmadı."

August sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünmeye başladı. "Her zaman sadece bir kişi mi unutulur?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla evet," dedi Blanche ve kitabına vurdu. Baş aşağı okuyan August, onun Madam Monet'nin notlarına bakıyordu. "Hepsini birbirine bağlayan kesin bir şey bulamadık."

"Bunu bize bırak," dedi August ve Martin'le birlikte getirdikleri notlara göz attı. "Yani, beş kişi bir kişiye ilişkin anılarını tamamen unutmuş ve Birçok doktorun çalışmasına rağmen, kaybedilen anıları geri getiremediler mi?"

"Özetle bu kadar," dedi Blanche.

Hiçbir anılarının olmaması endişe vericiydi. Böyle bir hafıza kaybı nadir görülürdü ve dün gece bunu araştırdığında, tek bir kişiye odaklandığına dair hiçbir kayıt bulamamıştı. Bu August'u daha önce hiç olmadığı kadar korkutmuştu.

"Hatırladıklarını anlatan var mı?" Martin sordu ve Blanche'ın omuz silkmesiyle kaşları daha da çatıldı.

"Dediğim gibi, kişinin anıları koparılmış. Madam Monet kahvaltısını hatırlıyor Kocasının gittiği gün, ama kocası onun hafızasında yok. Sadece oğlu var."

Martin, "Tuhaf," diye mırıldandı. "Bu inanılmaz ve tuhaf bir şekilde kesin."

"Sen öyle diyorsan," dedi Blanche. "İnsanların pek çok fikri ve teorisi var ama gerçek cevapları yok."

"Hiç sorun değil," dedi August. Buradan ayrıldıktan sonra araştırmak istediği bir düzine şey vardı zaten. "Şimdi geriye kalan tek soru bundan sonra ne olacağı.

hafıza kaybı. İnsanlar unuttukları kişiyle yeni anılar oluşturabiliyor mu, yoksa onları yeniden mi unutuyorlar?"

Blanche güldü. "Evet, yeni anılar oluşturabiliyorlar. Henry Heroux aslında tüm bu rezil karmaşanın tek parlak noktası. İş arkadaşı Danielle'i unutmuştu. O zamandan beri tekrar karşılaştılar. Yeniden tanışmadan önceki etkileşimlerinin hiçbirini hala hatırlayamıyor, ancak pek çok yeni anı oluşturuyorlar. İkisi geçen yıl evlendi."

August sırtarak, "Bu çok hoş," dedi. İyi haber muhtemelen ikili ve Fresne için bir nimet olmuştu.

Martin parmağıyla ağzına vurarak, "Bunun işe yarayacağına dair elimizde kanıt yok," dedi. "Ya onu her yerde unutursa? Yine mi? En iyisi buna hazırlanmak."

August içini çekti ve Blanche'ın elini okşadı, notlarını sıkıca tuttuğu için parmak eklemleri bembeyazdı.

"Martin en kötüsüne hazırlanmayı seviyor ve bu cesaret kırıcı olsa da, neredeyse hiçbir şeyin bizi ele geçiremeyeceği anlamına geliyor.

Sürpriz," dedi August. "Şimdi, kimsenin hayatını kesintiye uğratmak istemiyoruz, ancak anılarını kaybeden insanlarla ve belki de unuttuklarıyla konuşmamız gerekiyor."

"Madam Monet şu anda genellikle evde olur ve Mösyö Allard da kesinlikle çalışıyordur," dedi ve ayağa kalktı. "Diğerlerine sizinle bu gece handa buluşmaları için haber göndereceğim. Yola çıkmadan önce size odanızı göstereyim ve yerleşmenizi sağlayayım."

Blanche yukarı çıkmaları için eliyle işaret etti. Birkaç yıl seyahat ettikten sonra August ve Martin hafif seyahat etmeyi öğrenmişlerdi. Her ikisinin de sadece tek bir çantası vardı, bu da Blanche'ın tuhaf bir bakışına neden oldu ve onları Üçüncü kat. Burada fazla oda yoktu ve onları merdivenlerden en uzaktaki kapıya götürdü. Eğer daha fazla kişi oda kiralarsa, August ve Martin rahatsız edilmeyecekti. Blanche anahtarı August'a verdi.

"Şimdi," dedi kapıyı iterek, "iki yatağınız ve yıkanmak için bir odanız var. Sıcak suya ihtiyaç duyduğunuzda zili çalın, size getirilecektir. Yemekler belli değil. Her zaman ufak tefek bir şeylerimiz vardır, ama özel bir şey isterseniz bana haber verin."

Oda, bol miktarda doğal ışık alan geniş bir köşe alanıydı ve pencerelerden birinin altında bir çalışma masası vardı. İki küçük yatak karşılıklı duvarlara yaslanmıştı ve küçük bir perde yaşam alanını banyo alanından ayırıyordu.

Martin çantasını kapının yanındaki yatağın üzerine koydu, August da kendi çantasını masanın üzerindeki sandalyeye bıraktı. Martin notlarının çoğunu çalışırken alsa da August daha sonra üzerinden geçmeyi tercih ediyordu. Burası bunun için idealdi.

"Bu olur mu?" Blanche sordu.

"Mükemmel," dedi August, gülümsemesi hoşuna gitmişti. En azından Fresne'de biri onu gördüğüne sevinmişti. "Teşekkür ederim."

"Bir Şeye ihtiyaınız olursa zili alın," dedi ve masanın üzerindeki zili işaret etti. "Ben gidip herkesi bulayım ve burada olduğunuzu söyleyeyim. Madam Monet eski marangozun evinde oturuyor - oranın nerede olduğunu hatırlarsınız - ve Mösyö Allard da her zaman olduğu yerde."

Kadın gitti ve August masanın üzerine eğildi, alnını kalın pencere camına dayadı. Cam güzeldi ama dıŐarıyı görmesini engelliyordu. Dalgalı bir figür ana caddede yürüyordu.

"Marangozun evinin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Martin, Blanche'ın ayak sesleri uzaklaŐtıĐında sordu.

August homurdandı. "Azıcık bile değil. Gittiğimizde birine sorarım."

"Elimizde fazla bir Şey yok," dedi Martin yumuşak bir sesle. "İnsanların hayatlarını araŐtırmamız ve birinin buna kasten sebep olup olmadığını belirlememiz gerekecek. Ona bunu sormadınız."

August odanın içinde volta attı. "Onu zmek ya da daha biz konuşmadan savunmaya geçmek istemedim. başladı."

Hanın pencerelerinin ötesindeki kasabanın sessiz sakinliği tüylerini ürpertti. Banyo alanında küçük bir sürahi su vardı ve yüzüne sıçrattı. Kaybedecek zamanı yoktu. Fresne böyle olmamalıydı.

Martin'in saatini kontrol ederken çıkardığı o tanıdık ses odada yankılandı. "Hazır mısınız?"

August elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Hadi gidelim."

Herkesle ne kadar çabuk konuŐurlarsa, umarım bu işi o kadar çabuk zerler.

August merdivenlerden inerken nden gitti. Martin birkaç adım arkasından takip etti, cep saatinin zincirinin düğmelerine vuruşu bir zamanlayıcı gibiydi. Kaybedecek zamanları yoktu ve August, Blanche'i tekrar bulup marangozu sorup soramayacağından emin değildi.

ev. Birinci kata çıktı ve köşeyi dönerek ana odaya girdi.

Ve başka birine çarptı.

August geriye düştü ve dirseklerini yere vurdu.

Kime vurduysa bir oof sesi çıkardı. "Oh, kahretsin!" diye bağırdılar.

"Çok özür dilerim," dedi August, kendini yukarı iterek ve ağrıyan kollarını ovuşturuyordu. Görüşünde gümüş lekeler belirdi. "İyi misin?"

"Sanırım öyle," dediler. "Şimdilik."

August onlara doğru baktı ve kelimeler kifayetsiz kaldı.

Ella -hem çok benzer hem de çok farklı- yerde diz çökmüştü. Onu son gördüğünde sahip olduğu yuvarlak, gamzeli yanakları yoktu ve bukleleri bal sarısına dönüşmüştü. Onun

Basit elbisesi küçük çiçek desenleriyle yamalıydı. Onu gördüğünde arkadaşlıkları için büyük bir özlem duydu ama adını söylemeye çalıştığında söyleyemedi. Göğsü sıkışmıştı, boğazını temizledi. Elindeki ezilmiş şapkadan başını kaldırıp bakmadı.

"Tek kayıp bu mu?" diye sordu.

"Ölümcül bir yara olduğunu sanmıyorum," dedi ve garip bir kıkırdama çıkardı.

Sesini tanımadığını bildiği için dirseklerinden daha fazla acı çekiyordu.

Omuz silkip başını kaldırdı ve August ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Çıplak parmaklarının August'un avucuna değmesi bir kucaklaşmadan çok daha şefkatli geldi ve ayağa kalkar kalkmaz elini August'un elinden çekti. August'a baktı ve yüzünü dikkatle inceledi. Burnu, çocukken düşünürken olduğu gibi buruşmuştu. Ağustos tanıdık manzara karşısında gülümsedi. Yine de bir parçası onun incelemesi altında büküldü.

"Sen..." diye mırıldandı. Mavi gözlerinde tanıma gibi bir şey parladı. "August?"

Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve rahatlama onun küçük öfkesini bir kenara itti.

"Seni görmek çok güzel," dedi Ella onun omzuna doğru ve sonra aniden geri çekilip ellerini önünde kavuşturdu. Kızardı.

Onu görmek iyi miydi? Yıllardır süren sessizliği aksini düşündürüyordu. August ona baktı, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu ve garipliğin farkındaydı aralarına yerleşiyor.

"Ben de sizi gördüğüme çok sevindim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Arkasından Martin boğazını temizledi.

Doğru. Ağustos oradan başlamalı.

"Martin, seni Ella ile tanıştırebilir miyim?" August sordu ve aralarında bir işaret yaptı. "Ella, bu Martin Tremblay."

Ella hafifçe reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim." Martin, "Sizinle de, matmazel," diye karşılık verdi.

Martin'e hızla gülümsedi ve August'a baktı.

Tekrar, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kraliyet sarayı tarafından hafıza kaybını araştırmak üzere gönderildik," dedi August. "Bunu duymuşsunuzdur, ben varsayalım mı?"

"Duydun mu?" dedi gözlerini kırpmıştırarak. "Tabii ki duydum. Blanche'ın talebi üzerine mahkemenin gönderdiği kişi siz misiniz?" "Bu yüzden okula gittim," dedi. "Biz eğitimliyiz Bütçeleri dengelemekten, büyüü kendi istekleri doğrultusunda manipüle etmeye çalışan zimmetine para geçirenleri ve dolandırıcıları bulmaya kadar."

August, Charmant'ın bir gün kendisine kral demesinden gurur duymasını sağlayacak bir beceri seti ve geçmişe sahip olmak istemişti ve bu yüzden ne kadar küçük veya önemsiz görünürse görünsün kimsenin çözemediği sorunları çözmek için yola çıkmıştı. Mesele öğrenmek değildi, gerçi son birkaç yılda oldukça fazla şey öğrenmişti. Bu gerçekten bir şeyler yapmakla ilgiliydi.

Bu şey belli bir vilayete ayrılan fonları artırmak ve kaynakları varsa bir şeyleri düzeltebileceklerini söylediklerinde ne yaptıklarını bildiklerine güvenmek olsa bile. Yine de bu hikayeler o kadar da ilginç değildi.

Martin, "Bu sonuncusu sadece iki kez oldu," dedi.
"Çoğunlukla zimmete para geçirme."

August, Ella'nın bunu soracağını umarak, "İki kez oldu, ki bu iki kez çok fazla," dedi. Çoğu insan yaptı. "İşimizin çoğu soruşturma ve problem çözme üzerine Büyü gibi daha nadir şeylerin çözümü. Bununla ilgilenecek özel bir grup hiç olmadı, bu yüzden resmi olarak bir grup kurulana kadar bu işi biz üstlendik."

August'a kalsa yakında olacaktı ama böyle şeyleri değiştirmek yavaş ilerliyordu.

"Oh, işte bu yüzden. Bu çok mantıklı. Başka neden gelesiniz ki?" dedi, sanki bir şey bekliyormuş gibi başka bir şey. Başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve hafifçe gülümsedi. "Bu iyi, gerçi şu anda yaptığınız şeyin bu tür bir şey olduğunu bilmiyordum."

Şimdi onun ne yaptığını nereden bilecekti? August ellerini esneterek daha nazik bir karşılık vermeye çalıştı. Gülümsemesi zaten zorlamaydı. Eşit derecede heyecanlanmış ve döndüğü için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Buraya yeni geldik, bu yüzden henüz kimseyle konuşmadık."

Martin'in onunla göz göze gelmeye çalışmasını görmezden gelerek, "Sen de dahilsin," dedi. "Sen nasılsın?"

"Vay be! Meşgulüm," dedi ve şapkayı havaya kaldırdı. Uçmak üzere olan bir kuş gibi ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Ayak işleri yapıyordum, Blanche'a Leydi Tremaine'den bir not vermem gerekiyordu, Sonra da Madam Monet'ye gideceğim ve sizi işinizden alıkoymak istemem."

Bu August'u huzursuz etti. Hiç bu kadar pişman olmamıştı.

Gitmek istercesine yer değiştirdi ve August onun ardından uzandı.

"Bekle!" Beklediğinden daha keskin çıktı ve elini cebine soktu. "Aslında Madam Monet ile konuşmayı umuyorduk. Sadece tanıştırmak için bile olsa dostça bir yüz Madam Monet ve diğerlerini rahatlatmaya yardımcı olabilir." Tereddüt etti ve reddetmeden önce ekledi, "Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, yolumu hatırlamıyorum"

ve Blanche'ı düzeltmek istemedim."

Martin, August'u uykusunda boğacakmış gibi görünüyordu ama Ella bunu fark etmedi.

Burnunu kırıştırdı ve sonra başını salladı. "Akşam yemeğinden önce evde olmalıyım. Geç kalamam."

Elbette birbirleriyle tanıdıklar gibi konuşabilirlerdi, böylece onun yazmayı neden bıraktığını öğrenebilirdi.

"Elbette," dedi August, hanın kapısını işaret ederek. "Daha sonra size evinize kadar eşlik edeceğim."

Yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar değişti, tereddütlü beceriksizliği soğuğa dönüştü. Buz mavisi gözleriyle ona baktı ama sanki onu gerçekten görmüyor gibiydi.

"Buna gerek yok," dedi, sesi düz ve duygusuzdu. "Sizi Madam Monet ile tanıştıracam, ama ondan sonra bana katılmanıza gerek yok."

Belki de Martin haklıydı -August fazla iyimserdi.

A Very Nice Maid

A Monet'lerin evine doğru yürürlerken UGUST hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sessizliği tercih ettiğimi biliyorum," diye fısıldadı Martin arkasından.

August, "ama bu türden değil."

Dostça bir karşılama beklemiyordu ama sanki aralarında bir buz tabakası oluşmuştu.

August başıyla onayladı. Ella'yı tekrar içine çekti, bakışları yakasına takıldı. Pembe güllerden oluşan sarmaşıklar, iplik yerine kurdelelerle işlenmişti. Ayrıntılara gösterilen özenden bunun Ella'nın işi olduğunu anladı; dikenler için fazladan pistil dikişleri bile eklemişti. Bunlara ne dendiğini hatırladığına inanamıyordu. Hafıza ne kadar zordu ve hafızadaki anıların nasıl hatırlandığını bulmak zorunda olmaları ne kadar ürkütücüydü.

Fresne kayboluyordu.

"Madam Monet'yi iyi tanıyor musunuz?" August, Ella'ya yetişmek için adımlarını uzatarak sordu.

"Oldukça iyi. Kasabadaki tüm müzik derslerini o veriyor ama hafızasını kaybettiğinde yerine oğlu geçti." Ella eskisi kadar vurduymaz değildi, ama gülümsemedi. ona baktı. "Hemen şurada."

"Hangi enstrümanı çalışıyorsun?" diye sordu August. Her zaman güzel bir şarkıcı olmuştu. "Piyano? Arp?"

Ella onu duymamış gibi göründü ve küçük bir odayı işaret etti.

sokağın ortasındaki binanın kapısını çalmak için hızlandı. Kapı ondan önce açıldı.

"Ah! Birazdan gelirsiniz diye düşünmüştüm." Madam Monet iri kahverengi gözleri, zengin kahverengi teni ve kıvrırcık siyah saçlarında bir avuç beyaz teli olan ufak tefek bir kadındı. Ella'ya gülümsedi ve etrafına bakındı. "Bağışla beni, Ella. Bana arkadaş getirdiğini fark etmemiştim."

"Bunlar August ve Martin, Mösyö Monet ile ilgili anılarınızı neden kaybettiğinizi anlamak için kraliyet sarayı tarafından gönderilen iki kişi," dedi Ella, sırayla her birini işaret ederek. "Onlarla konuşmak için vaktiniz var mı?"

"İçeri gelin, içeri gelin," dedi Madam Monet. "Kire dikkat edin, baylar. Enstrümanlar için kötü olur."

August kapıda botlarını birbirine vurarak, "Teşekkür ederim Madam," dedi. "Çok fazla vaktinizi almamaya çalışacağız."

"Eğer bize yardım edebileceksen, o zaman benim tüm zamanımı ve hatta birazını alabilirsin," dedi ve ofladı. "Oğlum dinlenmem konusunda ısrar etti, oysa ben dinlenmekten nefret ettiğimi gayet iyi hatırlıyorum. boşta."

"Çok tatlı," dedi August.

"Öyle," dedi Ella, "ve bu aynı zamanda benim gitmem için de bir işaret."

Madam Monet alay etti. "Sana daha çarşafı bile vermedim, canım. Gel. Otursana. Yarınki dersler için hazırlıklarım neredeyse bitti."

"Müzik sayfaları mı?" Martin sordu.

"Ah, evet," dedi Madam Monet başını sallayarak. "Genelde tüm derslerimi planlar ve öğrencilerimin pratik yapmak için bolca vakti olması için müzik sayfalarını önceden gönderirim ama son zamanlarda biraz dikkatim dağıldı. Leydi Tremaine'in hıncını sizden çıkarmasını istemem, o yüzden kızların müziğini alayım."

"Kızların müziği mi?" diye sordu August. Ella hangi enstrümanı çaldığı sorusuna cevap vermekten kaçınmıştı, belki Madam Monet daha açık sözlü olabilirdi.

"Drizella ve Anastasia Tremaine," dedi Madam Monet. "Bu ikisi benim öğrencilerimdi ve sevgili Ella yıllarca onlara öğrettiklerimden dolayı acı çekti."

Ella, gözlerini August'tan kaçırarak usulca, "Bunu acı çekmek olarak tanımlamam pek mümkün değil," dedi.

"Siz de ders alıyor musunuz?" diye sordu Martin, yanlarına yaklaşarak.

"Oh, hayır," dedi Ella. "Leydi Tremaine onlara ihtiyacım olduğunu düşünmüyor."

Madam Monet sustu, dudaklarını büzdü ve Ella'yı inceledi.

"Gel," dedi, çok daha nazikçe. "Bunu yapmana gerek yok. acele et."

Onları üst kata çıkardı. Müzik notaları girdaplı tasarımlarla duvarlara oyulmuş ve kapı çerçevelerini kaplamıştı. O Merdivenlerin üstündeki birine dokundu.

"Bu, Oliver bebekken ona söylediğim bir ninni. Kocam Quentin'in oyduğunu şimdi biliyorum." Hüzünle gülümsedi. "Bu çok garip bir şey. Tüm o sevgiyi hatırlıyorum, ama artık içinde bir insan yok."

Onları üst kattaki küçük bir masaya götürdü. Martin ona bir sandalye uzattı ve August da Ella için aynısını yapmak üzere hareket etti. Ancak o sandalyeye uzanırken kadın da uzandı. Adamın eli kadının elinin üzerine yerleşti ve kadın elini çekti. August ona bir daha bakmadan oturdu.

"Hafızanı ne zaman kaybettiğini hatırlıyor musun?" diye sordu August, sandalye fiyaskosunu başka kimsenin fark etmemiş olmasını umarak.

Başını salladı. "Doğum gününden üç gün sonra. Oliver'ın fark etmesi sadece birkaç saat sürdü. Başta ona inanmamıştım."

Martin not defterini çıkardı ve yazmaya başladı. August her zaman en iyi dinleyerek öğrenmiştir.

"Oliver birkaç küçük çocuğa müzik ve matematik dersleri veriyor. Bazı sabahlar benden önce çıkıyor ve çalışmadan önce ders çalışıyor, bu yüzden günün büyük bölümünde yalnızdım. Sabah," dedi ve yutkundu. "Her zaman yaptığım gibi güne hazırlandım ya da en azından her zaman yaptığımın bu olduğunu düşündüm. Benim için sıradan bir gündü."

"Lütfen mümkün olduğunca ayrıntılı bilgi verin," dedi August nazikçe. "En küçük ayrıntı bile yardımcı olabilir."

Başını salladı. "Şafaktan birkaç saat sonra uyandım, yıkandım ve şu anda giydiğim elbiseyi giydim. Elbiseyi annem dikti ve Ella da bazı değişiklikleri yaptı. Kendi elbisemi giydim.

Quentin'in doğum günü hediyesi olan kolye.

Bir görevi tamamlamak için kuzeye gitmiştim ve ilk derslerimden önce biraz çalmıştım. Süslü bir şey değil."

Pencerenin yanındaki keman kutusunu ve müzik sehpasını işaret etti. "Daha sonra

Günün ilk öğrencisiydim. Hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Yolda adını sayamayacağım kadar çok insanla karşılaştım ama pek konuşmadım.

herkese. Öğleden biraz sonra eve döndüm. Oliver daha sonra döndü ve beni her zamanki mektubumu yazarken

bulamayınca şaşırdı. Hangi mektuptan söz ettiği ya da kime mektup yazmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Oliver'ın bana bakışını asla unutacağımı sanmıyorum. Sanki ağlayacakmış gibi. Şimdi o bakışı hayal ediyorum."

Burnunu çekti ve gözlerini sıkarak kapattı.

August, "Al," dedi ve ona bir mendil uzattı. "Acele etme."

Martin ayağa kalktı, yüz ifadesi asıktı. "Ben çay yapayım."

Köşedeki küçük ocağa doğru ilerledi ve cebinden çıkardığı çaydanlık ve çay paketiyle meşgul oldu. Ella onun gidişini izledi.

August, "Ona sıcak içeceklerin herkesi daha iyi hissettirdiği öğretilmişti," dedi. Martin hiçbir zaman nasıl

Birini rahatlatmak ve elleriyle bir şeyler yapmak için çırpınıyordu.

"Akıllı öğretmen," diye mırıldandı Madam Monet. "Oliver'a göre ben kocama her gün yazıyormuşum, o da aynısını yapıyormuş. O zamandan beri bu kadar çok yazmaya karar vermiştik.

Üç aylığına gitmeyi planlıyordu. O

Birkaç hafta daha sürecektir olsa da şimdi eve dönüyor. Evli olduğuma dair hiçbir anım yok. İnsanlar Quentin'den bahsediyor ve aklımda hiçbir şey canlanmıyor. Sanki hiç var olmamış gibi."

"Oliver ile kocanız gitmeden önce onu son gördüğünüzde neler olduğunu konuştunuz mu?"

Başını salladı. "Yaptık. Oliver yemeği Quentin'in pişirdiğini söylüyor ve ben de yemeği hatırlayabiliyorum. Ama anılarımda o olmadığı için yemeği Oliver'ın pişirdiğini düşünüyorum."

"Ama yemek pişirmekten nefret eder," dedi Ella.

"Biliyorum!" Madam Monet zoraki de olsa güldü. "Çok tuhaf. Aslında Oliver'ın yemek yaptığını hatırlamıyorum. I Öyle olduğunu varsaymışım, çünkü başka kim yapabilirdi ki? Sadece Quentin ve ben olsaydık, o akşamki yemeği hatırlar mıydım? Hepsi mi?"

Bu ilginç bir soruydu - bir kişiyi unutan insanlar tüm olayları unutmuş olabilirler miydi, çünkü unutilan kişi orada değilse o olayların gerçekleşmesi için bir neden yok muydu? Oliver onun mektup yazmadığını fark etmemiş olsaydı, Quentin'i unuttuğunu kimse fark etmeden ne kadar zaman geçirebilirdi?

August, hafıza kaybından önceki günler ve o gün hakkında birkaç açıklayıcı soru daha sordu ve Martin notlarında olayların bir zaman çizelgesini oluşturmaya başladı. Madam Monet kocasını unutmadan önce olağandışı bir şey fark etmemişti ve bir sonraki unutanın kim olacağı endişesi dışında her şeyin normal olduğunda ısrar ediyordu. Hiçbir uyarı yoktu.

"Mösyö Monet'nin size verdiği kolye bu mu?" diye sordu Ella ve etrafındaki altın zinciri işaret etti Madam Monet'nin boynu. Üzerinde yarım bir madalyon, içinde de küçük bir erkek portresi asılıydı.

"Bu o mu?" diye sordu August.

"Öyle! O gittiğinden beri oldukça kullanışlı oldu," dedi yüzü aydınlanarak. "Nathalie'ye doğum günüm için yaptırdı ve

Görünüşe göre portremle eşleşen bir parça var. Neyse ki o sabah portreye bakmadım, yoksa kafam çok karışabilirdi."

"Ondan başka hediyeler aldığını hatırlıyor musun?" August sordu.

Başını iki yana salladı. "Ya o eşyanın her zaman bende olduğuna inanıyorum ya da onu bana başka birinin verdiğiğine inanıyorum."

"Ve hiçbir şey kayıp anıların geri dönmesini tetiklemedi mi?" diye sordu August.

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Doktorların önerdiği her şeyi denedik ve sanki Quentin benim için hiç var olmamış gibi. Onunla tanıştığımı hatırlamıyorum. Ona aşık olduğumu hatırlamıyorum.

Ona aşıktım. Düğünümüzü hatırlamıyorum," dedi ve burnunu çekti. "Ben bir düğün hatırlıyorum. Oliver'ı hatırlıyorum. Ama hepsi

İlişkilerin üzerine inşa edildiği küçük, samimi anlar benden çalındı. O dönmeden önce onu tekrar unuturum diye uyumaktan ya da rüya görmekten korkuyorum."

"Hiçbir şey seni hayal kurmaktan alıkoymamalı," dedi Ella ve ona bir mendil uzattı.

"Bu hiç adil değil." Madam Monet kolyeyi sıkıca kavradı ve derin bir nefes aldı. "Onu düşündüğümde bir şeyler hissetmeliyim, değil mi? Ya da kokusu tanıdık gelmeli değil mi? En azından onun yüzünü tanımalı ve Oliver'ın yüzünde görmeliyim."

"Bu adil değil. İnsanları kaybetmek bizi değiştirir," dedi August, göğsü sıkışmış ve gözleri yanıyordu. August annesiyle ilgili kalan anılarını kaybetmeyi düşünmek bile istemiyordu. Sahip olduğu anılar zaten bulanık ve solgundu. Onları da kaybederse, annesini sonsuza dek kaybedecekti. "Ama kocan sana geri dönüyor. Sizin için krallığı geçiyor. Yapabilirsin Kaybettiklerinizin yasını elbette tutarsınız ama yine de birlikte yeni anılar yaratabilirsiniz."

Madam Monet madalyonunu tutarak, "Bu konuşmada anılarımı geri getirme sözü olmadığını fark ettim," diye mırıldandı.

Martin açıkça, "Tutabileceğimizden emin olmadığımız sözler vermeyiz," dedi.

Ella'nın dudakları birbirine yapıştı ama Madam Monet başını salladı.

August, bunca yıl sonra bile

Ella'nın yüzünde dürüstlük ve endişe vardı. Fresne halkı için dehşete düşmüştü.

"En azından dürüstsünüz." Madam Monet bir derin bir nefes aldı, ellerini masaya dayadı ve bakışlarını August'unkilere kilitledi. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

August, "Oliver'la konuşabilirsek çok iyi olur," dedi.
"Yakında evde olur."

"Yakında mı?" diye sordu Ella.

"Her an gelebilir," dedi Madam Monet. "Bu sabah öğrencilerimden birine özel ders veriyordu. Çocuk işimi tamamen çalmak üzere."

Ella iki büklüm oldu ve elindeki müzik kâğıtlarını tutarak pencereden dışarı baktı. "Bağışlayın beni. Bu kadar uzun süre konuştuğumuzu fark etmemiştim. Dışarı çıkmam gerekiyor. Leydi Tremaine'e eve erken geleceğimi söyledim."

August onun sesindeki tedirginliği de hâlâ fark ediyordu. "Elbette canım," dedi Madam Monet ve dudakları

birbirine sıkıştırılmış. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

August, "Seninle kapıya kadar yürüyeyim," dedi ve ayağa kalktı.

O itiraz edemedi.

Teklif edilen kolu kabul etmedi ve odadan çıktıklarında ona bakmadı.

Yalnız kaldıklarında Ella, "Üvey annem dakiklik konusunda çok titizdir," dedi. "Çok katıdır, bilirsin, Çünkü kızları için en iyisini istiyor."

"Ella, sorun değil," dedi, onun çılgınca akıl yürütmesine hazırlıksız yakalanmıştı, sanki ona meydan okuyacağından korkuyordu

Yapacak kendi işleri vardı. Uçmak üzere olan bir kuş gibi bir ayağından diğerine endişeyle adım atıyordu. O anda doğru şeyi söylemezse, kızın bunu yapabileceğinden korkuyordu. "Bize bir iyilik yapıyordun. Kendini açıklamana gerek yok."

"Teşekkür ederim." Durdu ve sanki koluna dokunacakmış gibi yavaşça uzandı, ama ondan bir kıl payı uzakta durdu. "Dürüst olacağım ve gerçekten bilmediğimi söyleyeceğim nasıl hissettiğimi merak ediyorum. Haber vermeden seni tekrar görmek beni şok etti."

"Bir mektup yazacaktım ama Leydi Tremaine'den öfkeli bir mektup daha almak istemedim." Omuz silkti, umarım dostluklarının ölümü hakkında şaka yapmak için çok erken değildi. Eğer

bunu aşmak istiyorlarsa, bunu ele almak zorundaydılar. Mizah en kolay yol gibi görünüyordu.

Keskin bir nefes aldı. "Sana yazdığını fark etmemiştim."

"Sadece bir kez. Ayrıntıları pek hatırlamıyorum," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, gelmeye ancak yola çıkmadan önceki sabah karar verdim. Sanırım bir mektuptan önce gelebilirdim. Her neyse, artık buradayım, yani senden kaçmamı istiyorsan, kaçabilirim."

İstemiyordu ama belki de hiçbir arkadaşlık içinde bulundukları bu durumdan daha iyi olamazdı.

"Hayır, bunu istemiyorum. Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Yine de dikkatinizi işinizden alıkoymamalıyım. Söyleyin bana Sör Schooling, bir perinin bunu düzeltmek için bir dilek sunması için kaçımızın birini unutmaması gerekir?"

İyi. Hafif alaylarla başa çıkabilirdi. Bu ileri bir adımdı.

"Keşke bilseydim," diye mırıldandı. "Fa-kral yardım edip edemeyeceklerini öğrenmek için perilere mektup yazıyor."

"Bu insanların kendilerini çok daha iyi hissetmelerini sağlayacaktır," dedi. "Gitsem iyi olacak."

"Ella," dedi usulca, "ben buradayken birbirimizi tekrar görebilir miyiz?"

"Seni diğerleriyle tanıştıracacağım ve etrafı gezdireceğim. Kasaba," dedi ve adamın elinden kurtuldu. "Gelip seni bulacağım, tamam mı?"

İç çekti. Kastettiği bu değildi ama bir yerden başlamaları gerekiyordu. Bir nefes aldı ve hayal kırıklığını sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Gülümsedi, onu içeri kışkışladı ve el sallayarak veda etti, August sokağın köşesini dönene kadar onun gidişini izledi.

"Hiç yoktan iyidir," diye mırıldandı ve içeri geri döndü.

Martin ve Madam Monet, hafıza kaybından sonra günlük hayatının nasıl değiştiğini tartışıyorlardı. August aldı

oturup konuşmalarına izin verdi. Şimdi tek ihtiyaçları olan Oliver'ın versiyonuydu.

Çok geçmeden aralık kapı çalındı.

"Anne?" Koyu kahverengi tenli, gümüş gözlüklerinin ardında kocaman siyah gözleri olan, saçları özenle toplanmış, ince yapılı genç bir adam kapı aralığından başını uzattı. "Oh, merhaba?"

"Oliver! Mükemmel. Bunlar hafıza kaybını araştırmak için gönderilen adamlar." Madam Monet'nin yüzünde geniş bir sırıtış belirdi ve onu içeri çağırdı. "Sana bazı soruları var."

"Elbette," dedi ve süzülerek odaya girdi. Kıvrak ve hafif ayaklıydı ve göğsünde iyi yıpranmış ama aynı derecede iyi bakılmış bir çanta tutuyordu. Nota şeklindeki gümüş bir tilsim sapında şingirdiyordu. Annesinden bir baş kadar uzundu, ama yakından bakıldığında onun geniş burnunu ve rahat gülümsemesini miras aldığı açıktı. Çantasını yere bıraktı ve sırayla onlara elini uzattı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Yapabildiğimiz kadarını kendimiz yapacağız ve sonra ihtiyacımız olan yardımı almak için mahkemeye döneceğiz." August onun elini tuttu ve Oliver'ın nasırlı parmakları karşısında şaşırdı. Müzik hiçbir zaman onun güçlü yanlarından biri olmamıştı. "Ben-"

August'un kolu çantaya çarptı ve çanta masadan yuvarlandı. August'un hiç görmediği kadar hızlı hareket eden Martin, çanta yere düşmeden önce sapını yakaladı. Bir an sonra Oliver'ın parmakları Martin'in elini kavradı. Oliver elini geri çekti ve garip bir şekilde güldü. Martin çantayı tekrar masanın üzerine koydu.

"Bunun için üzgünüm," dedi August ve Martin'in yanaklarındaki kırmızı lekelerle bakarak Martin'i işaret etti. Bu ilginçti. "Sizi Saygıdeğer Martin Tremblay ile tanıştırmama izin verin."

Oliver başını hafifçe Martin'in önüne eğerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Benim için bir zevk."

Martin taş gibi, kuşkulu bir sessizlikle başını salladı.

August sırttı. En azından içlerinden biri bu hafta Fresne'de bir dostluk kuracaktı.

A Dream, A Wish

*M*ADAME MONET ve Oliver soruşturma için iyi bir başlangıç noktası olmuştu. Oliver'ın bakış açısı kesin bir çözüm ya da çok sayıda cevap sunmuyordu. O değildi Unutmanın tam olarak ne zaman gerçekleştiğinden en az onun kadar emindi ve başka tuhaf bir şey de fark etmemişti. Annesi. Babası döndüğünde ne olacağı konusunda endişeliydi, ikisinin de dönüp dönmeyeceğinden emin değildi. Tekrar karşılaşmak anılarını geri getirmediğinde birbirleriyle yüzleşemeyecek kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Mösyö Monet'yle ilgili anıları olmadan farklı bir insan değildi ama tamamen aynı da değildi. Annesi için duyduğu endişe August'u neler olduğunu anlamaya daha da hevesli hale getirmişti.

Oliver onlara Blaise'in şehir merkezine yakın bir yerde, her katı ayrı bir yaşam alanına bölünmüş bir binanın giriş katında yaşadığını söylemişti. Kapı kapalıydı ama açık panjurlardan sokağa parlak bal ve meyve kokuları yayılıyordu. August duvara vurdu onlardan birinin yanında.

Blaise kasabada August'un gerçekte kim olduğunu bilen tek kişiydi. Yıllarca kraliyet şehrinde muhafız olarak çalıştıktan sonra, August henüz gençken Fresne'e çekilmişlerdi.

Blaise, August ve ailesi söz konusu olduğunda her zaman ketum davranmış, hatta yıllar önce bir iki avda babasına katılmıştı. August onların gözlerinin nasıl baktığını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Bir keresinde kendini tanıtırken tökezlediğinde dizginlenmiş bir kahkaha attı.

"Merhaba!" Başının tepesinde sallanan beyaz saç topuzuyla ufak tefek ve neşeli Blaise, geniş ve çarpık bir gülümsemeyle onları içeri çağırdı. "Siz yeni yüzlersiniz."

August kendini ve Martin'i yeniden tanıtmak üzereydi ki Blaise gözlerini ona dikti.

"Yeni değil," diye mırıldandılar ve yakınlarına eğildiler. "Bugün kraliyet ailesini görmeyi beklemiyordum."

"Yapmadın. Bugün Ağustos ayındayım ve biraz Beni hâlâ tanıyor olmanıza şaşırdım," dedi gülümseyerek. "Kraliyet sarayı adına hafıza kaybını araştırmak için buradayız."

"Eğer tanımasaydım kötü bir gardiyan olurum. Sen," dediler ve bir masayı işaret ettiler. "Oturun! Görev yerimden ayrıldığımdan beri ekmek yapmaya başladım, ama sanırım yemeğin çoğunu Joan yedi, çünkü son zamanlarda birlikte fazla zaman geçirmiyoruz ve her köşede. Picard hiçbirini elimden almayı reddetti."

İkisi de itiraz edemedi, kuşburnu çayı ve biraz fazla yoğun ekmek üzerine reçel ile masaya oturdular. Reçel güzeldi. Ekmek, yaşlı fırıncı Mösyö Picard'ı yakın zamanda işsiz bırakmayacaktı. Blaise şöminede yanan küçük ateşten bir tencere almak için arkasını döndü.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkürler," dedi August, Blaise görmeden son çiğnenmiş ekmek parçasını dişlerinin arasından çıkarmaya çalışarak. "Demek unuttuğun kişi arkadaşın Joan'dı?"

Bununla başlamak umarım onları sorulara daha kolay alıştıracaktır.

"Joan Bardin anılarımda insan şeklinde bir delik." Blaise ellerindeki unu sildi ve üzerinde ok ucu olan bir yüzük aldı. "Joan bana, aynı dönemde emekli olduğumuz için bunlardan eş olanlardan aldığımızı ve benimkini her gün giydiğimi söyledi. Neden taktığımı hatırlıyorum

ama bir çiftin parçası olduğunu değil. Biliyor musun, neredeyse şöyle düşünecektim..."

Blaise başını salladı ve omuz silkti.

"Unuttuğun günü bize anlatabilir misin?" August, onları durduran düşünce üzerinde durmak zorunda kalmamaları için sordu. "En küçük bir şeyi bile detaylar."

Başlarıyla onayladılar ve Martin notlarını çıkardı.

"Erken uyandım. Bir süredir yemek pişirmemiştım, bu yüzden günü bu şekilde geçirebileceğimi düşündüm. Bir türlü Lanet olası yüzüğü çıkarıp masanın altına fırlattı," dedi Blaise, boş boş gülüyordu. "Yerde çırpınıyordum, üzerimde sadece bir gecelik vardı ve sonra bu yabancı içeri girdi. odaya girdi. Çığlık attım ve kafamı masaya vurdum - herhangi bir zarar verecek kadar sert değil, dikkatinizi çekerim - ve o sanki bir şakaymış gibi güldü. Ona ne yaptığını sordum. kahvaltı için orada olduğunu söyledi. Kim olduğunu tekrar sordum. Biraz ileri geri konuştuktan sonra kendini Joan olarak tanıttı ve kasabadaki bazı insanların hafızalarını kaybettiklerini bilip bilmediğimi sordu. O zaman ne demek istediğini anladım. Sizi bilmem ama ben güzel bir kadını gün doğmadan ağlatırsam hayatımı sorgulamaya başlarım.

"Benden önce üç kişi hafızasını kaybetti ve elbette ilk seferinde çoğumuz bunun bir şans olduğunu düşündük, ancak üç kişi ile tartışmak zor."

"Madam Bardin'i unutmadan önceki gün ne oldu?"

"Söylediğine göre bir gece önce birlikte yemek yemişiz ama özel bir şey olduysa bile bana söylemedi."

Hem Blaise'in hem de Madam Monet'nin hafıza kaybı aynı sıradan günde meydana gelmişti ve ikisi de öncesinde sıra dışı bir şey yapmamıştı.

August omzunun üzerinden Martin'in notlarını okurken, "Madam Bardin bizimle konuşmak ister mi?" diye sordu.

Blaise tereddüt etti. "Bütün bunlar onu biraz kızdırdı. Yıllardır arkadaşız. Yardım ediyordu, biliyorsun, ama ben

Ara vermek istediği için onu suçlayamam. Ben onu kaybettim ve bir bakıma o da beni kaybetti."

August yutkundu. Her konuşma onu dipsiz bir umutsuzluğın derinliklerine sürüklüyordu. Konuşması gereken üç kişi daha vardı ve bunu hiç şikâyet etmeden yapacaktı ama her yeni ifşaatda yüreği sızlıyordu. Hiç kimse bu acıyı çekmek zorunda kalmamalıydı.

"Özür dilerim," dedi August. Ayağa kalktı ve Martin de onu izledi. "Biz handa kalacağız. Eğer önemli olabilecek başka bir şey hatırlarsan, bizi orada bulabilirsin."

Blaise bir sepet ekmek almadan gitmelerine izin vermedi ve August hana doğru yürümeye başladıklarında bir tanesini mideye indirdi. Yemek genellikle daha iyi düşünmesine yardımcı olurdu.

"Oh, bunlar çok güzel," dedi ağız dolusu yiyerek, hoş bir şaşkınlıkla.

Martin içini çekti ve başını salladı. "Odaklan."

August hafıza kaybına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Birinin neden hafıza kaybına neden olmak isteyeceğini anlayamıyordu.

hafıza kaybı ya da birinin buna neden olacak ne yapabileceği.

"Araştırdığımız şeylerin çoğu, ne kadar tuhaf olursa olsun, genellikle açgözlülikle sonuçlanıyor. Daha fazla para, güç ya da prestij. İnsanlara birini unutturmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorum.

bunlardan herhangi biriyle sonuçlanabilir," dedi Martin, saatini kontrol ederek. "Tabii ki diğer motivasyon kaynağı da aşk."

August etrafına bakındı. Günün saatine rağmen dışarıda kimse yoktu.

August, "Eğer bu kasıtlıysa, nedenini anlamak için diğerleriyle konuşmamız gerekir," dedi. "Eğer birileri bu insanlardan birinin sevdiklerini unutmasını istediysel, kimin hedef kimin teminat olduğunu bulmak zor olacaktır."

Madam Monet ve Blaise ile konuştuklarına göre, ikisinin de düşmanı, reddedilmiş sevgilisi ya da rakibi yoktu.

Martin kaşlarını çatı ve hana yaklaştıklarında duraksadı. "Neler olduğunu öğrenmeye dünden daha yakın değiliz."

"Martin, buraya birkaç saat önce geldik. Tabii ki henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedi August, kapıyı açık tutarak. onun için hana. "Yine de Fresne'den kimsenin bunu bilmesine izin verme." August insanları daha fazla endişelendirmek istemiyordu.

Blanche, çalışan yalnız kıza el sallayarak dışarı çıkıyordu ve onları kapının girişinde durdurdu.

"Henry yolda. Lucie Renaud'nun unuttuğu kişi olan Mösyö Segal'le birlikte. Lucie seninle konuşmayı reddediyor, o yüzden şimdilik bu kadarını yapabilirsin," dedi Blanche, biraz telaşlı görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" August onun endişeli ifadesini fark ederek sordu.

"Birisi kasabanın eteklerinde korkunç bir kedi olduğunu söylüyor, ben de bununla ilgileneceğim."

"Bu kedi için yardımımıza ihtiyacınız var mı?" August sordu.

O kedi kulağa ilginç ve çözülebilir geliyordu, bu da moral için harika olurdu.

"Hayır, oturun. Bir şeye ihtiyacın olursa Mary'ye haber ver," dedi ve yanlarından geçip gitti. "Muhtemelen şişirilmiş bir fare."

İkili uzak köşedeki bir masaya oturdu. Hizmetçi Mary onlara sarımsaklı pırasa çorbası getirip şans diledi ve August da Blaise'den aldığı ekmekleri masaya koydu. Ekmeğinin kabuğunu soydu ve çorbasına batırdı. Martin notlarını aralarına yerleştirdi.

"Midenin içi boş, yemin ederim," dedi Martin kötü bir niyet taşımadan ve kendi yemeğini karıştırdı. "Bugün Ella'yı görmek güzel olmalı."

August gözlerini Martin'e dikti. "Evet, öyleydi."

"Gizemli mektup alıcınız hakkında konuşmayı bırakana kadar yıllarca her hafta ona yazdığınızı hatırlıyorum.

"dedi Martin. "Ne zaman bu konuyu açsam Hatta gözünün altında şu anda olduğu gibi küçük bir seğirme bile olabilirdi."

August, "Bana yazmayı neden bıraktığını hâlâ bilmiyorum, eğer kastettiğin buysa," diye mırıldandı. "O hâlâ suskun."

"Gergin olduğunda hep laf kalabalığı yaparsın."

August kaşlarını çatmaktan nefret ediyordu ama elinde değildi.

Dört kardeşin en büyüğü olan ve alaycı dış görünüşüne rağmen nazik olan Martin, August ve Ella arasında yanlış giden her şeyi düzeltmek isteyecekti ve August dışarıdan gelecek yardımın yararlı olacağından emin değildi. Martin çoktan August'u kaybolmuş bir küçük kardeş gibi benimsemişti. August buna bayılıyordu,

Kendisini aptal gibi hissettirdiğı zamanlar hariç. Eğer onunla arkadaşlığını yeniden canlandırmayı başaramazsa, bir tanık istemiyordu.

Martin fısıldamadan önce etrafına bakındı, "Ve ona prens olduğunu hiç söylemedin mi?"

August başını salladı. "Kimse bilmiyor."

Yalan söylemek hiç iyi hissettirmemişti ama babası ve annesi bunu ona daha çok rol yapmak olarak açıklamıştı. Çocukken bu ona mantıklı gelmişti ve Ella ile annesinin Kasabadaki diğer insanlar ona normal biriymiş gibi davranıyordu. Bu, şehirde hiç hissetmediğı bir duyguydu. Ama artık büyüdüğü için, aldatmacası daha ağır geliyordu.

"Neden durduğı hakkında hiçbir fikrin olmadığına emin misin?"

Yazmak mı?" Martin sordu. August mektuplarını okuldaki akranlarından saklamamıştı ve Martin yıllar önce mektuplar ortaya döküldüğünde August'un tepkisine tanık olmuştu.

"Birbirimizden uzaklaştık. Hepsi bu."

Martin yüzünü buruşturdu ve August kendini savunamadan hanın kapısı açıldı.

Siyah üniformalı genç bir adam, bir eli Biri şapkasını, diğeri bastonunu tutuyordu, kapının önünde duraksadı. August onu tanımadı ama August ve Martin'e başıyla selam verdi ve onlara doğru ilerledi. August'tan birkaç yaş büyük görünüyordu, sırık gibi Martin'den daha uzun boyluydu ve çillerle kaplı olmasına rağmen Solgun. Yakından bakıldığında, giysileri bir uşağınkilere benziyordu ve özenle bakılmıştı. Düğmeleri bile yakın zamanda parlatılmıştı. Onların masasına doğru ilerledi.

"Pardon, siz mahkemenin gönderdiği çiftsiniz, değil mi? Blanche burada olacaklarını söyledi," dedi adam ve August başıyla onayladı. "Oh, güzel. Ben Henry Heroux."

August ona oturmasını teklif etti ve bitmiş yemeğini itti. "August. Ben Martin. Geldiğin için teşekkür ederim. çabuk."

"Oh, herkes neden ayrılmam gerektiğini öğrendiğinde, geride kalan işi almaktan mutluluk duydular," dedi ve oturup bastonunu masanın kenarına dayadı. Gümüş kabzası kurt başı şeklindeydi. "Blanche beş gün içinde ayrılacağınızı söyledi. Bu da Danielle'in muhtemelen sizinle konuşamayacağı anlamına geliyor. O bir hanımefendinin hizmetçisi ve hanımı bir arkadaşını ziyaret ediyor."

"Sorun değil." Martin kitabının temiz bir sayfasını çevirdi. "Hafızasını kaybeden ilk kişi sensin. O günün senin için nasıl geçtiğini anlatabilir misin?"

"Bir gün merdivenlerden düştüm ve bacağımı incittim. Düştükten bir hafta kadar sonra işe döndüm ve hiçbir fikrim yoktu.

Danielle'in kim olduğunu. O zamanlar aynı evde çalışıyorduk. O hizmetçiydi, ben de uşak. Hafıza kaybının düşmeyle bir ilgisi olduğunu düşündük."

"Düşmeden önce Danielle ile ilişkiniz nasıldı?"

"Birlikte çalıştık elbette. Ama aramızda kalsın, onu unutmadan önce onun için bir meşale taşıyormuşum. Nazik ve ciddi biri ve eskiden gözlerinin içine hiç bakmadığımı söylüyor. yüzüm kızarır ve onu ele veririm diye korktum." Henry onun yanağını dürttü. "Gelincikler gibi kıpkırmızı olurum. Tamamen utanç verici."

August gülümseyerek, "Hiç de utanç verici değil," dedi. "Yani, ondan romantik olarak hoşlandığına inanıyorsun?"

"Sanırım, ama kesin bir şey söyleyemem," dedi Henry ve omuz silkti. "Hafıza kaybı kötüydü, sadece ben varken ve kimse bu hale geleceğini bilmiyorken bile, ama bizi bir araya getirdi. Danielle ve ben arkadaş olduk çünkü

Onu unuttuktan sonra çok sık konuştuk. Bu olmasaydı evlenemezdik, yani her şey o kadar da kötü değil."

"Düşünsene, tek yapman gereken onunla konuşmaktı," dedi August hafifçe.

Henry kıkırdadı. "Doğru, ama onunla ilk kez tanışıyor gibiydim, bu da yardımcı oldu."

Hafıza kaybı sırasında hatırladıkları hakkında kısaca konuştular ve August diğerlerine kıyasla Henry ve Danielle arasında herhangi bir benzerlik bulmaya çalıştı. Hepsi de hafızasını kaybettiğinden beri bariz bir örtüşme vardı. Fresne'de yaşıyordu ama hiçbir şey dikkatini çekmemişti.

"Biliyor musun, yürümeyi yeniden öğrenmenin o yılki en büyük engeldi. Arkadaşlarım bunu benim için Nathalie'ye yaptırdılar," dedi Henry bastonunu alarak. Kurt başlı kabzaya baktı. "Sonra Danielle'i unuttum." Hüzünle gülümsedi. "Meğer onu yeniden tanımak bir lütufmuş."

Birkaç dakika daha konuştular, August herhangi bir ipucu aradı ve hiçbir şey bulamadı. Henry Heroux gitmek için ayağa kalkarken onlara şans diledi.

"İhtiyacımız olabilir," dedi August, Henry'nin gidişini izlerken. "Beni endişelendiren ne biliyor musun?"

"Olması gerektiği kadar bir şey yok mu?" diye mırıldandı Martin.

Normalde August yemi yutardı ama aslında bu hafıza kaybı konusunda endişeliydi.

"Eğer bu hedefli bir saldırıysa, fail neden aralarında bu kadar uzun süre bekledi?" August sordu. "Bu yıllardır devam ediyor, hafıza kaybı olayları arasındaki en kısa süre aylar. Peki zaman çizgisi neden şimdi hızlanıyor?"

August, Madam Monet, Blaise Jullien ve Henry Heroux'yu düşündü. Eğer birileri sosyal ya da romantik açıdan kazançlı çıkıyorsa, August bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Henry dışında hiçbiri yeni bağlantılar kurduğunu bildirmemişti ve o da Danielle'leydi.

"Rastgele ve tamamen hazırlıksız." Martin, Henry hakkındaki notlarına göz gezdirdi. "Nathalie kim? Ve Picard.

Blaise bir Picard'dan bahsetti."

"Nathalie bir tüccar sanırım, ama onunla hiç tanışmadım ve Mösyö Picard da fırıncı. Yıllardır Fresne'de yaşıyor."

dedi August. "Burası küçük bir kasaba. Hepsinin aynı insanlarla konuştuğunu tahmin ediyorum."

Martin başını salladı, cep saatini düzenli bir ritimle açıp kapatıyordu. "Mösyö Segal yolda. Belki de unutulmuş birinin bakış açısı olaylara yeni bir ışık tutacaktır."

Çok geçmeden yaşlı bir adam odaya girdi. Giysileri yıpranmış ve yamalıydı ve August'un masasına döndüğünde kaşlarında altın rengi bir parıltı vardı. O

Yakınlarda iki boş sandalye olmasına rağmen uzaktaki bir sandalyeyi masalarına sürükledi.

"Nereden başlamak istersiniz?" diye sordu, hiçbir selamlama ya da giriş yapmadan.

"Mösyö Segal?" August sordu. Adamda nefes almanın zaman kaybı olduğunu düşünen birinin havası vardı. "Komşunuz Madam Renaud sizi unuttu mu?"

Adam burnunu çekti, ağzı buruştu. "Blanche'ın sana bir mektup gönderdiğini mi sandın?"

"O yaptı."

"Okumadınız mı?" diye sordu Mösyö Segal.

İçini çekti ve ellerini masanın üzerine koyarak August cevap vermeden devam etti. "O yalnız biri. Sinir bozucu da. Eskiden her gün gelip benimle konuşurdu ve nedenini hiç bilmiyorum. Bir yaz günü kadar güneşli ve ötücü kuşlardan daha geveze. Aramaya gelmediği sabah bir şeylerin ters gittiğini anladım."

August yan gözle Martin'e baktı. "Seni unutmadan önceki gün ne yaptığını biliyor musun?"

"Biliyor musun, çok fazla gevezeliğe tahammül edebilirim. Çoğu zaman ilginç biri oluyor," dedi ve bir çift deri eldivenler. "Ama bir süre önce bana her türlü saçmalığı hediye edip karşılığında hiçbir şey kabul etmeme gibi yeni bir şey başlattı. Anlamıyorum, bu yüzden umursamıyorum. "Ama bir süre önce

Beni unutmadan bir gün önce, beni yolda yakaladı ve bana bir çift deri eldiven verdi. Benimkilerin yıprandığını fark ettiğini söyledi. Neden zahmet ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kendi eldivenlerimi alabilirim!"

August, göz ucuyla Martin'in yüzünü buruşturduğunu gördü ve gülme isteğine direndi.

"Hiç evlenmiş mi?" diye sordu August. "Ailesi ya da arkadaşları var mı?"

"Hayır, neden olmadığı konusunda da bir fikrim yok. Artık sadece o var." Mösyö Segal, o güne kadar karşılaştığı en sinir bozucu insanmış gibi başını salladı. "Bir süre sonra ayrıldı. eldivenleri bana verdi. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama bir yazıyı düzeltmenin ortasındaydım. Konuşacak zaman yok. Geçen sefer

Çalışırken durup benimle konuşmaya başladı, ben de çekiçle başparmağımın tırnağını kırdım. O günün geri kalanında ne yaptı bilmiyorum ama ertesi gün uğramadı.

Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum."

Eldivenleri masanın üzerine fırlattı, ama kaşları Madam Renaud'ya kızmış gibi görünmüyordu. August, Mösyö Segal'in bu fikirle alay edeceğini düşünmeseydi, yaşlı adamın hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdi.

"Söylediğim tek bir kelimeye bile inanmıyor. Dürüst olmak gerekirse akıllıdır," dedi. "Şimdi, sorularınız var mı?"

"Sakıncası yoksa birkaç tane," dedi

August. Adam ofladı pufladı. "Öyle olsaydı burada olmazdım."

August herkese sordukları soruları tekrarladı, ancak birkaç boşluk vardı.

Madam Renaud herkesin yalan söylediğini düşünüyordu. Hafıza kaybı neredeyse bir gecede gerçekleşmişti ve başkaları "yeni komşusu" hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. On beş yılı aşkın bir süredir yan yana yaşadıkları konusunda ısrar ediyordu. Mösyö Segal onun artık kendisini rahatsız etmemesinden memnun olduğunu ısrarla söylemişti ama bir keresinde itiraf etmişti

sohbetlerini özlüyordu. Hediyeleşmeye dayanamıyordu.

"Eskiden hava karardığında içki içer ve kasabadaki diğer herkesten şikayet ederdik, bilirsiniz," dedi. "Bunu özlüyorum.

O

Yeni biriyle tanışsa ya da bir şey yapsa bana söylerdi."

Mösyö Segal, geldiği günkü kadar ihtişamlı bir şekilde ayrıldı. Onlara verdiği eldivenler, sadece ona hafıza kaybını hatırlattı. O gittiğinden beri etrafta sadece ikisi vardı ve August ısıklık çaldı.

"Sence kız evlenme teklif etse anlar mı?" August sordu.

Martin eldivenlere baktı ve onları cebine koydu.

"Muhtemelen bunun sadece vergi nedeniyle olduğunu düşünecektir."

"Yani bir düzen olduğu konusunda hemfikir miyiz?" diye sordu August. "Adam anlayışsız ama kızıdan yeterince hoşlanıyor ve kız da kesinlikle flört ediyordu."

Eş, arkadaş, iş arkadaşı ve komşu - şimdiye kadar, Blaise ve Madam Bardin tek aykırı kişilerdi, ama diğerlerinin hepsinin ortak bir romantizmi vardı.

"Blaise, Madam Bardin'den güzel bir kadın olarak bahsetti. Belki de orada bir şeyler vardır," dedi August.

Martin, "Haklısın," diye onayladı.

"Kesinlikle," dedi August. "Ben gidip Mösyö Allard'ın evde olup olmadığına bakayım, sen de notlarımızı düzenle ve Blanche'tan gelen ve henüz tam olarak okumadığımız bilgileri gözden geçir. Bakalım orada ilginç bir şey var mı. Zaten birazdan yatmamız gerekiyor, böylece bensiz yatmaya hazırlanabilirsin. etrafta."

Hanın ışığı sönmeye başlamıştı ve August İnsanlar geceleri de gündüzleri kadar ürkek olsalardı, herkesin mümkün olan en kısa sürede yatacağından şüpheleniyordu.

"Kulağa hoş geliyor." Martin ayağa kalktı ve bütün notları topladı. "Bu sabahki yolculuk zihnime hiç iyi gelmedi. Kelimeler birbirine karışmaya başladı."

August hanın mutfağından bir portakal aldı. Yürürken tırnaklarını öze batırıyor, kokusunun havaya kattığı keskin ısıriğın tadını çıkarıyordu. Fresne ve çevresinin ayakkabıcısı Mösyö Allard çoktan dükkânı kapatmıştı.

Dükkan. Üst kattaki pencerelerin kepenkleri de çekilmişti. August yarım dönerek ağzına bir portakal dilimi götürdü. Altın sarısı saçları gözüne çarptı.

Ella yolun uzak ucunda onu gördü ve irkildi. August başını eğdi ve onu görmemiş gibi davrandı. Topuklarının üzerinde döndü ve iki binanın arasındaki yan yola saptı. August kaşlarını çattı.

Ondan kaçıyor muydu?

August binanın diğer tarafına doğru yürüdükten sonra diğer yola çıktı ve aşağıya baktı. Güneş batıyor, kasabanın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu ama Ella'nın silueti çok netti. Başını eğmiş ona doğru koşuyordu. Onu henüz görmemişti.

August, Ella'yı görüş alanının bir köşesinde tutarak caddede yürümeye başladı ve sonunda Ella onu gördü. Ella aceleyle başka bir yan yola girdi ve gözden kayboldu. August sinirlendi.

Ondan kaçıyordu!

August hoşnutsuzluğunu başka bir yöne çevirmek için portakaldan bir parça daha kopardı. Dolambaçlı yolunu nasıl açıklayacağından emin olamayan August geri döndü ve Mösyö Allard'ın evinin önünde önünü kesti. Kadın onu görünce donakaldı.

"Ella?" diye sordu usulca.

Başını kaldırdı ve kısa bir an için kaşlarını çattı. Sonra yüz ifadesini düzeltti.

"Beni gördün, değil mi?" diye sordu Ella.

"Hemen." Bir portakal dilimi uzattı ve kız onu aldığı anda gülümsedi. Kız üzgün olmaktan çok utanmış görünüyordu. "Mösyö Allard'la konuşmayı umuyordum ama kendisi bu gecelik burada, sonra da sönmekte olan ışık saçlarınızda parıldadı."

Homurdandı. "Öyle mi? Benim de Mösyö Allard'ı görmem gerekiyordu. Leydi Tremaine'in bir çift çizmesini süslüyor ve aile için başka ayakkabılar tamir ediyordu. Soruşturmanız nasıl gidiyor?"

"Yavaşça."

Ella portakal diliminin ince kabuğunu tırnaklarıyla soydu ve August kenarlarındaki isi fark etti.

"Sizi yola kadar götüreyim, yeni ayakkabılarınızı yarın alırsınız," dedi ve kızın ayakkabılarına baktı, ama kız birkaç adım atarak onları elbisesinin altında görünmez hale getirdi.

"Mösyö Allard'ın hâlâ çalıştığına inanamıyorum."

"Biliyorum! Sanırım sahip olduğum her ayakkabıyı o yaptı." Portakalı yavaşça yedi, yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirdi ve iç çekti. "Bunun için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi. "Gecenin geri kalanı nasıldı?" "İyiydi."

Daha fazla bilgi vermedi. August güvenli bir sohbet konusu bulmaya çalıştı ve Madam Monet ile Oliver'ı buldu. Kadından hoşlandığı belliydi ve belki de Oliver hakkında neden endişeli görüldüğünü ağzından kaçırabilirdi.

Oliver ile yollarımız daha önce kesişmişti. Bazen bir buz tabakasını eritmek kaynar suyla değil, soğuk suyla daha kolay oluyordu.

"Madam Monet'yi ne zamandır tanıyorsunuz? O Çok hoştu ve Oliver da iyi görünüyordu," dedi. "Siz de onu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Oliver daha küçükken Fresne'e taşındılar ve o sıralarda tanıştık," dedi Ella, düşündükçe burnu kırıyordu. "Tüm aile çok sevimli ve buraya yeni birinin taşınması ve benim yeni insanlarla tanışmam çok nadir oluyor. Bildiğiniz gibi Oliver annesinin bazı derslerini devraldı, üvey kardeşlerime ders verdiği için artık onu daha çok görüyorum. Ailesi için çok endişeleniyor. Onunla konuşmak bile istemiyorum. Bu tür bir stresin nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Dersler sırasında en sevdiği çayın hazır olmasını sağlıyorum ama fark ettiğinden bile emin değilim."

Nazik ve sorumluluk sahibi. Onun bu yanının değişmediğini görmekten mutluydu.

August, "Umarım Martin ve ben onun endişesini gidermek için bir şeyler yapabiliriz," dedi.

"Mükemmel," dedi, "çünkü onun bu kadar gergin olduğunu hiç görmemiştim."

"Peki ya sen? Bugünlerde çok nakış yapıyor musun?" diye sordu. Dikiş güvenli bir konuydu. Çok severdi. "Belindeki o kadife çiçeği kurdele nakışı değil, değil mi? Eskiden dinlenirken sonsuz iplik ve kumaş kullanırdın."

"Oh, evet. Aslında oldukça sık. Bir kısmı iş olsa da günün en sevdiğim kısmı muhtemelen bu." Gülümsedi ve belindeki küçük sarı çiçeği göstermek için eteğini salladı. "Son zamanlarda biraz angarya oldu, çünkü

Nathalie'nin pek çok iyi özelliği olsa da, iyi yapılmış kumaşı tanımlamak bunlardan biri değil. Drizella bir süre önce bu akşam yemeği için yeni bir elbise diktiriyordu ve kumaşı o kadar...iyiydi ki, sonunda birkaç kurdeleyle nasıl kıvrıldığını gizledim. Nathalie'yi daha iyi tanımasaydım Bunu bilerek yaptığını varsayıyorum ama Drizella'nın sevdiği bazı şeyleri gördüm. Annesinin zevkine sahip değil."

Ella sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibi ses tonu bozuktu ve burnunu buruşturdu.

August, "Leydi Tremaine babanı seçti," diye teklif etti.

Ella mırıldandı. "Ve onu seçti. Hep dönüp dolaşıp geldiğim nokta bu. Babam onunla evlendi çünkü onun bana iyi bir anne olacağını düşünüyordu."

Bu kelimelerde aklına takılan bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Ona mektuplarını düşündürüyordu.

"Birdenbire üvey bir anneye ve iki yeni kız kardeşe sahip olmak zor muydu?" diye sordu ve onun koluna dokundu.

"Onlarla tanıştığında ne kadar heyecanlandığını ve sonra ne kadar endişelendiğini hatırlıyorum. Şimdi nasıllar?"

"Deniyorum," dedi.

"Biraz geç de olsa çaba göstermeleri iyi bir şey," dedi.

Ella kirpiklerinin arasından ona baktı ve başını salladı. "Hâlâ kendi iyiliğin için fazla iyisin."

"Biliyorsun, Martin de aynı şeyi söylüyor ve ikinizin de yanıldığını söylemek istemiyorum, ama eğer ayakkabı uyuyorsa..." Omuz silkti. "Gerçekten mi Ella, nasıllar?"

"Aileler karmaşıktır ve üvey kardeşlerim babalarını çok küçükken kaybettiler. Mükemmel bir aile değiliz ama biz bir aileyiz," dedi yumuşak bir sesle ve gökyüzüne baktı. Gecenin ilk yıldızları üzerlerinde parıldamaya başlamıştı. "Leydi Tremaine Drizella'yı hazırlamaya çalışıyor. ve Anastasia'nın ilk sezonları ve bu çok zor. Leydi Tremaine oldukça gergin."

"Peki ya ilk çıkışınız?" diye sordu.

"Övünmek gibi olmasın ama çocukken harika bir dans öğretmenim vardı ve onun oğlu benim dans partnerimdi. Hatırladığım kadarıyla oldukça iyiydi." Kız ona gülümsedi ve adam bulanık bir anıya kapıldı; kızın omzundaki elinin sıcaklığı ve kopya çekerken kızın ayaklarının onunkilerin üzerindeki ağırlığı. "Çalışmaya biraz ara veriyorum. İyi olacağım. Herkesin yardım etmesi gerekiyor ve ben de malikânenin yönetimine yardım ederek bunu yapıyorum. Bir malikaneyi gerçekten yönetmek, birinin nasıl yapılacağı hakkında konuşmasını dinlemekten çok daha ilginç."

"Ama bu soruyu tam olarak yanıtlamıyor - peki ya ilk çıkışınız?" diye sordu. "Biz çocukken, sen aşık olmak ve bir aile kurmak için çok heyecanlıyım."

Kızardı ve mırıldandı, "Bir malikâneyi yönetmek beni evlenilemez yapmaz."

"Tabii ki hayır. Özür dilerim," dedi çabucak. "Demek istediğim, kız kardeşleriniz yardım etmek için ne yapıyor?"

"Üvey kız kardeşlerim namuslu genç beyefendilerle evlenerek bana yardım edecekler. Ya da prensle. Sanırım her kız kraliyet ailesinden biriyle evlenmeyi hayal eder."

Prens'ten bahsedince irkildi ve kadın ona dirsek attı.

"Kaba," dedi ama sırtıyordu. "Onları tanımıyorsun bile."

"Prensle evlenmeyi hayal ediyor musun?" diye sordu. Anında pişman oldu. Ya ondan nefret ediyorsa? Daha da kötüsü, ya nefret etmiyorsa?

"Ah, evet. Peri masalları, rüyalar, dilekler - hepsinin amacı bu, değil mi?" diye sordu iç çekerek. Onun koluna dokundu. "Bize bir gün tüm sorunlarımızın çözüleceğine ve sıkı çalışmamıza değeceğine dair umut verirler."

"Ve tüm sorunlarınızın cevabı prens mi?" diye sordu, kızın kolunun etrafında hafifçe kıvrılmış parmaklarının acı verici bir şekilde farkındaydı.

Ella en kötü anlarında onun yanındaydı ve onun prens olduğunu bilmiyordu. Belki de bazı sorunlarının cevabı oydu.

"Saçmalama," dedi çabucak, ama ona bakışları sevgiyle parlıyordu. "Cevap umuttur. Prens bunu temsil ediyor."

"Oh, benim hatam."

Eğer kız sorarsa bunu hâlâ çözebilirdi.

"August?" Ella onun kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni şimdi görmek zor, eğitilmiş, çalışan, olmak istediğin her konuda başarılı ve ben hâlâ buradayım. Sadece Ella."

"Sadece Ella mı?" Güldü, çünkü bu ifade karşı çıkılamayacak kadar saçmaydı. "Sen hiçbir zaman sıradan biri olmadın."

Kadın başını salladı ve adam yutkundü, boynundan aşağı süzülen kızarıklığı gizlemek için gömleğinin yakasını yukarı çekti.

"Okula gittim, evet ve kraliyet sarayı için çalışıyorum, ama gerçekten başardığım şeyler okyanustaki yağmur damlaları. Üstelik okula gitmeyi ve çalışmayı kolaylaştırmak için sahip olduğum tüm avantajlarla birlikte," dedi. onunla yüzleş. "Tüm hatalarımın yüzeyini bile kazımadınız."

Gözlerini devirdi. "Senden başarısızlıklarını ortaya dökmeni istemiyorum. Sadece sana gösterecek hiçbir başarımla olmadığını söylüyorum ve sen..."

Bir eliyle ona işaret edip omuz silkti ve adam onun kolunu yakaladı.

"Şu anda karşımda, dünyanın en iyi insanlarından bazılarıyla duruyorsunuz.

Şimdiye kadar gördüğüm en zarif nakışlar ve evde daha da harika eserleriniz olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"Başarılarınız -ailenizin mirası, aileniz, azminiz- göz ardı etmeniz gereken şeyler değil.

Fresne'deki herkes sizi tanıyor, bu yüzden ne inşa ettiğinizi görmeleri daha zor. Onlar için bu bir veridir. Benim içinse çok etkileyicisin."

Alacakaranlıkta gökyüzü gözlerinde parıldarken ona baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Adam başıyla yolu işaret etti ve kızın kolunu onun koluna sıkıştırarak yürümeye devam ettiler.

İlişkiyi mahvedecek bir şey söylemek istemedi. nispeten huzurluydu, bu yüzden sessiz kaldı. Ella kolundaki gevşek bir iplikle oynadı.

"Sana tekrar nasıl yazacağımı ve tüm sorunlarımı ayaklarının altına sermeden nasıl merhaba diyeceğimi bilemedim," diye fısıldadı. "Sen hiç yanlış bir şey yapmadın. Her şey yanlıştı. Bu konuda kimseyle konuşabileceğimi hissetmiyordum. herhangi bir şey."

"Benim için fark etmezdi."

"Bunu içten içe biliyordum," dedi Ella, gevşek ipliği bağlayarak. "Ailem sana cevap vermediğim için beni hayal kırıklığına uğrattırdı."

"Bundan şüpheliyim," dedi yumuşak bir sesle. "O sırada neler olduğunu bilmiyor olabilirim ama en hafif tabirle çok şey yaşıyordun. Annem sana verdiğim bazı tepkilerden dolayı hayal kırıklığına uğrardı."

August annesinden öylesine söz edilince irkildi. Geri dönmenin duygusal olarak nasıl bir şey olacağından korkmuştu ama yine de göğsünde her zamanki bıçak gibi ağrı olmadan onu düşünebilmişti.

"Bundan şüpheliyim," diye taklit etti Ella ve hafifçe güldü. Üzülerek. Sanki başka ne yapacağından emin değilmiş gibi. "Sadece pek hoş olmayan bir mektup hatırlıyorum."

Diğerlerini o göndermemiş miydi? O zaman asırlar önceymiş gibi geldi.

"O zaman sanırım ikimiz de temize çıktık," dedi August. "Birbirimizden kaçmayı bırakabilir miyiz?"

Kasabanın sınırına ve onu evine götürecek yol ayrımına ulaştılar. Ella önce durdu ve elini kolundan çekti ve yüzünü ona döndü. August sol elini büktü.

"Evet," dedi. "Özür dilerim. Artık birbirimizden kaçmak yok." August sırttı.

"Bütün yolu yürümeme izin vermen için seni ikna edemem, değil mi?" diye sordu, şimdiden açıklanamaz bir şekilde kederliydi.

"Hayır, korkarım hayır," dedi Ella. Kolu seğirdi ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Mösyö Allard ile konuşmanız mı gerekiyor?"

Başını salladı.

"Şafakta benimle pazarda buluş. Ona işimi getirdiğimde sizi tekrar tanıştıracayım. Karısı stres yüzünden bir süreliğine ayrıldı ve o da kendini işine gömüyor, bu yüzden saatlerini giderek daha erken tutuyor," dedi. "Bu senin için uygun mu?"

"Mükemmel," dedi ve başını eğdi.

Gülümsedi, sanki ona sarılmak istiyormuş ama buna izin vermiyormuş gibi hareket etti. "Dawn, o zaman."

Better to Have Loved

AUGUST şafak vakti uyanmaya alışkındı. Okul hayatı boyunca erken kalkmaya zorlanmıştı. ve eve döndükten sonra da bu alışkanlığını sürdürdü. Bu babasıyla buluşmaları onu pratikte tuttu, çünkü saray erken başlamıştı. Her nasılsa, Martin handan çıktığında çoktan dışarıdaydı.

"Kısa parmaklı bir kartal gördüm!" Martin, sokaktaki tek kişi olduğu için sesini alçaltma zahmetine katlanmadan konuştu. "Her yeri dolaştım ve burada kraliyet arazisinden çok daha fazla kuş var!"

Kuş gözlemciliği Martin'i gülümseten birkaç şeyden biriydi ve her şeyin ciddiyetine rağmen August da sırtıtmaktan kendini alamıyordu.

"Listeni getirdin mi?" diye sordu August. "Hafta sonundan sonra tekrar gelebilirsin, biliyorsun. Belki kasabada kuşları seven başka biri vardır."

Müzik ve kuş sesleri o kadar da farklı değildi. Belki Oliver ikisinden de hoşlanıyordu.

Martin cep saatini kurdu ve arkasını döndü, ama August hâlâ konuşurken hafifçe kekeleyişini fark ediyordu. "Ella bizimle nerede buluşacak?"

"Pazar," dedi August, Martin'in neden bu konuyu açtığını çok iyi biliyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Mösyö Allard anılarını unutanların sonuncusu, umarım herkesin adımlarını yeniden izlemeye başlamadan önce yeni bir şeyler öğreniriz."

Martin yavaşça, "Kasaba çok küçük olduğu için yollarının keşiştiği yerleri bulmak kolay olacak," dedi. "Orada başka birinin olup olmadığını ve eğer öyleyse neden birini unutmadıklarını belirlemek de zor olacak."

Bugün sokaklarda yürüyen çok az insan vardı, pazar gölgeler içindeydi ama August karanlıkta da olsa Ella'nın hevesli duruşunu tanıyabilirdi. Çocukken heyecanlandığında hep parmak uçlarında dururdu, sanki uçup gitmeye hazırlanıyormuş gibi. Bu şekilde duruyor gibiydi sürekli şimdi.

"August!" Ella el salladı ve ona doğru atıldı. "Günaydın." O da gülümsedi. Bir buz tabakası daha gitti.

Onun önünde durdu, tereddüt etti ve sonra kolunu okşadı. Yeterince yakın.

"Günaydın," dedi okşamaya karşılık vererek. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Oh, önemli değil. Benim de onu görmem gerektiğini söylemiştim," dedi ve Martin'e başıyla selam verdi. "Mösyö Picard huysuzlanmadan önce fırına bir uğrayayım da Mösyö Allard'a kahvaltı getirelim. Genelde yemek yemeden önce sinirli olur."

August ve Ella, Martin'i ana caddenin köşesindeki dar binaya götürdüler. Sokaktaki diğer binalara bitişik değildi, dumanı tüten mutfaklarını komşusundan ayıran ince, küçük bir taş duvar vardı. Ahşap duvarlar açık bir renge boyanmıştı ve kapı açıktı. August içeride, taze pişmiş ekmeklerle kaplı tezgâhı seçebiliyordu. Gençken burası çok daha uzun görünüyordu. Bunun dışında, son on yılda hiçbir şey değişmemişti.

Mösyö Picard bile zamanın içinde donmuş gibiydi, hala August'un hatırladığı aynı yaşlı adamdı. Fırıncı hakkında buruşuk yüzü dışında hatırlayabildiği tek şey, huysuz adamın hırsızlardan ve laminasyondan nefret ettiğiydi. August bu ikincisinin ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildi ama

Çocukken adamın oklavasının yapışkan parmaklarına vurduğu keskin darbeyi.

"Günaydın!" Ella önce içeri girdi ve dalları dumanı tüten ekmeklerle dolu, dişbudak ağacı şeklindeki büyük bir seramik kâseyi gözüne kestirdi. Beş tane seçti. "Şunları koyabilir misin?"

İşlerini bitirdikten sonra benim için bir tacı bir kenara bırakır mısın?"

Mösyö Picard küçük bir masanın üzerinde hamur katlıyordu. Arkasında iki büyük fırın titredi ve Ella'ya bakmadan homurdandı. August, Ella'dan önce hepsini ödedi.

"Bize yardım ediyorsun," diye mırıldandı. "Yani gerçekten de mahkeme satın alıyor."

"Sizi mahkeme mi gönderdi?" Mösyö Picard'ın bakışları August'a kaydı ve homurdandı. "O zaman kısa sürede güvende olacağız."

Martin gerildi.

"Mösyö Picard!" August çabucak söyledi. "Beni hatırlamanız ne güzel!"

Mösyö Picard, Ella'yı göstererek, "Çocukken onunla çılgınca koşturduğunuzu hatırlıyorum," dedi. "Ben de anneni hatırlıyorum. Geri dönmeniz iyi oldu sanırım."

"Yardım etmek istedim," dedi August, kendini yeni öğretmeni tarafından denetlenen bir öğrenci gibi hissederek.

Mösyö Picard, August'un arkasından insanlara baktı. ve ona yaklaşması için işaret etti. "İnsanların neden unuttuğunu anladınız mı?" diye fısıldadı. "Hâlâ teorileri araştırıyoruz," dedi August.

Mösyö Picard, August'un kolundan tutup onu tezgâha yaslanacak kadar yakına çekerek, "Unutan insanları birbirine bağlayan bir şey olmalı," dedi. "Şu çocuk, Henry, ilkiydi. Bana ne dediğini söyle.

Hafıza kaybı nasıl bir şey?"

August kaskatı kesildi -Martin'in bir adım ötede gerildiğinin farkındaydı- ve elini kaldırdı. "Haber aldığımızda Blanche'a kasabayı alarma geçirmesini söyleyeceğiz, mösyö."

Fırıncı arkasına yaslandı, gözleri hâlâ mavi yarıklar halindeydi ve Ella'ya döndü. "Bir taş ayıracağım ama iki saat içinde burada olmazsan

"Saatler sonra, içeri giren ilk kişiye gidecek." "Teşekkür ederim!" Ella aralarındaki gerginliğe rağmen gülümsedi.

Mösyö Picard ve August, kolunu August'un koluna doladı.

"Hadi gidelim."

Üçü fırından sessizce çıktılar. Bal rengi saçları ve yarım giyilmiş beyaz önlüğüyle tombul, yaşlı bir çocuk yanlarından hızla geçip fırına girdi ve Ella içini çekti.

"Robert her zaman geç kalır," diye mırıldandı.

"Kimsenin Mösyö Picard'ın yanında çıraklık yapmak isteyeceğini düşünmezdim," dedi August. "O çok yoğun biri."

Martin cep saatinin mandalını tekrar tekrar tıklatarak, "İşte bu," diye mırıldandı.

Ella bakışlarını Martin'in cep saatinden çekti, yüzünü buruşturdu ve kolunu August'un kolundan kurtardı. "Mösyö Picard fırını Robert'a bıraktı ama tamamen bırakmak istemiyor. Sadece taze pişmiş ekmek yiyerek mutlu bir şekilde yaşayabilirim.

fırından ekmek ve tereyağı. Ve belki kışın elma konservesi."

"Bu üç şey demek," diye belirtti August. "Yine de ekmekten fazlasını istediğin için seni suçlamayacağım."

"Ne güzel olurdu değil mi? Yiyebileceğim kadar ekmek ve her zaman mükemmel pişmiş, küflenmemiş ve asla bayatlamamış."

Ella neden küflü ekmek konusunda endişelensin ki? Ailesinin arazisinde koca bir çiftlik vardı.

"Sen bunu dile, ben de peynir dileyeyim," dedi. "O zaman ikimiz de çok mutlu oluruz."

Martin, "Ah, mutlu olmak," dedi ve içini çekti. "Acaba bu nasıl bir şey?"

"Hayır, değilsin. Sen çatık kaşlı doğmuşsun," dedi August, birden Ella'yla bir dinleyicileri olduğunu hatırlayarak.

Birkaç dakika sonra Mösyö Allard'ın dükkânına vardılar ve Ella yine önden gitti.

"Mösyö Allard?" diye seslendi, kapıyı çaldı ve içeri girdi. "Biraz vaktiniz var mı?"

Bronz tenli, paslı çilleri olan ve kahverengi saçlarına kır düşmüş yaşlı bir adam arka odadan telaşla çıktı ve hepsini dükkânın içinde karşıladı.

Mösyö Allard, "Senin için her zaman bir dakikam var, canım," dedi.

Ella fırından aldığı kahvaltılıkları bir mendilin üzerine koyarak Mösyö Allard için biraz ekmek yağladı. Adam ekmeği kabul etti ve ona sevgiyle gülümsedi. August sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Leydi Tremaine'in ayakkabıları bana kalırsa çok daha iyi ve kızlarının botları da onun gibi olmalı.

Şimdi sordu." Mösyö Allard masaya bir demlik çay koydu ve kendilerine servis yapmalarını işaret etti. "Eğer onlar hakkında bir şey söylerse, ona tam olarak istediği şeyi yaptığımı hatırlatın."

Üç çift ayakkabıyı -önünde cam unutmabeni olan bir çift kırmızı kadife bot ve mavi çiçek işlemeli iki sarı bot- Ella'nın sepetine doldurdu ve masanın üzerine koydu.

"Bence çok güzel görünüyorlar," dedi Ella çayını

yudumlarken. Mösyö Allard'ın gülümsemesi genişledi ve bir parmağını kaldırdı.

"Şimdi, sizinkilerin iyi olduğunu söylediğinizi biliyorum, ama bunlar parça olarak kullanılmak üzere teslim edildi ve tekrar işlevsel hale gelmeleri için tek gereken yeni tabanlar ve bağcıklardı. Tabanları ben hallettim."

Tezgâhından dördüncü bir çift, diğerleri kadar özenli olmayan lacivert ayakkabılar çıkardı ve Ella'ya uzattı.

"Oh, bunlar harika!" Ella bir tanesini aldı ve evirip çevirerek her parçasını inceledikten sonra Mösyö Allard'a geri verdi.

"Zaten çok iyi bir çiftim varken alamayacağım kadar güzeller. Teşekkür ederim, ama alamam.

muhtemelen kabul ederim."

Mösyö Allard, "Şimdilik bende kalsınlar, ama başka kimse almazsa sizindir," dedi ve August

onları satmak için çok fazla uğraşmayacağı hissine kapıldı. "Son birkaç yıldır bana çok nazik davrandınız."

Ella kızardı ve Mösyö Allard ayakkabıları bir kenara koydu.

"Şimdi," dedi August ve Martin'e dönerek. "Eğer çok yanılmıyorsam, siz ikiniz bu olayı araştırmak için buradasınız. Hafıza kaybı. August ve Martin?"

"Öyleyiz," dedi August, bakışlarını Ella'dan çekerek. "Şimdi konuşacak vaktiniz var mı?"

"İşte bu yüzden çay yaptım," dedi Mösyö Allard. Bir çaydanlığı okşadı ve yanındaki tepside duran çok sayıda fincanı işaret etti.

Ella kapının yanında duraksadı. "Özel kalmasını tercih ediyorsanız gidebilirim."

"Hayır, canım, yabancı değilsin," dedi Mösyö Allard. "Nereden başlamak istersiniz?"

Martin not defterini açtı. "Lütfen eşiniz Denise'i unuttuğunuza inandığınız günü mümkün olduğunca ayrıntılı olarak anlatın."

Mösyö Allard içini çekti. "Onu unuttuğum sabahı çok iyi biliyorum, çünkü yatakta uyandığımda onun kim olduğunu ve neden orada olduğunu bilmiyordum. İkimiz için de berbat bir zamandı. Onu hatırlamamı sağlayacak hiçbir şeyin işe yaramadığını düşünürsek, bir molaya ihtiyacı olduğu için onu suçlayamam. Leydi Tremaine'in çizmelerini getirdikten birkaç gün sonraydı ve süslemeleri bana yeniden yaptırdı," diye ekledi Ella'ya başını sallayarak. "Nathalie'nin tüm stokunu tüketmiş olmalıyım.

camdan unutmayı çiçeklerini bulmadan önce onun seveceği bir şey arıyordum. Yürüyüşten döndüğümde almam için onları merdivenlere bıraktığını hatırlıyorum, ama şimdi onları içeri götürenin Denise olduğunu biliyorum. masa."

Elleri titredi ve Ella bir ekmek uzattı. Mösyö Allard konuşurken ekmeği kopardı, hiç yemedi ama anlattıkça ekmeği gittikçe daha küçük parçalara ayırdı. Karısını unuttuğu gün. Hafıza kaybı tıpkı diğerleri gibiydi ve bir başka sevgili ortağıyla ilgiliydi.

Ella başını salladı. "Çok uzun süredir evlisiniz ve çok daha uzun süredir birlikte çalışıyorsunuz. Zihninizde, onunla ilgili anılarınız olmadan, çalışırken hiç yardım aldınız mı?"

"Hiç de değil. Her zaman sadece bendim," dedi. "Tek başıma."

August nefes aldı. Böyle bir açıklama karşısında duyduğu üzüntünün Mösyö Allard'ı daha da kötü hissettirmesini istemiyordu.

"İsterseniz Denise'e yazabilirim. O ailesiyle birlikte," dedi Mösyö Allard.

"Teşekkür ederim. Bunu aklımızda tutacağız ve onunla konuşmamız gerekirse size haber vereceğiz," dedi Martin ve August başını salladı. "Biz yine de gidelim."

Oradan ayrıldılar ve gözlerini kırıştırarak güneşin aydınlattığı sokaklara çıktılar.

Ella sepetini omzuna aldı.

"Merak ediyorum," dedi yavaşça, burnunu kıvrırarak. Bir dans adımını hatırlamaya çalışırken takındığı ifadenin aynısıydı bu.

"Devam et," dedi August.

"Sizce bunun için uyuyor olmaları mı gerekiyor?" diye sordu. "Bunu daha önce düşünmemiştim ama sanki her örneği bir gecede meydana geldi."

Haksız değildi - Mösyö Allard, Blaise ve Madam Monet bir gün anıları olmadan uyandıklarından bahsetmişlerdi.

August, "Bu iyi bir düşünce," dedi. "Bugün insanların adımlarını tekrar takip ettiğimizde, hafıza kaybı için bir tetikleyici olup olmadığını ve uykunun nasıl ilişkili olabileceğini belirlemeye çalışabiliriz."

"Bence ayrılacak iyi olur. August seni eve bıraksın," dedi Martin, yumuşak ve alçakgönüllü bir ses tonuyla ve onu iyi tanıyan August'a göre her zamanki tavırlarından tamamen farklı bir şekilde. "Sen

Mösyö Picard'dan hala bir şeyler almanız gerekiyorsa çok fazla şey taşıyorsunuz ve August en iyi o yokken düşünüyor soruna bakmak."

"Oh," dedi Ella, August'a dönerek, "zorunda değilsin."

August, "Martin haklı," dedi Ella'ya dönerek.

Ella ile daha fazla zaman geçirme fırsatı. "Eğer sakıncası yoksa

Ben sana katılıyorum, sen katılıyor musun?"

"Şey, hayır, benim için sorun değil."

"Harika," dedi Martin, geri geri yürüyerek onlardan uzaklaşırken. "Yürürken bak bakalım bir şey bulabilecek misin? Hafızalarını kaybetmeden önceki günlerde gittikleri yerler hakkında garip şeyler anlattılar ve ben de aynısını diğer tarafta yapacağım."

Kasaba."

Martin cep saatini kontrol etti, not defterini çıkardı ve burnunu sayfaya dayayarak uzaklaştı.

Ella güldü. "O..."

"Belli mi?" August teklif etti. "Kristal kadar net mi?"

"Ben de odaklandım diyecektim," dedi Ella başını sallayarak. "Kasaba uğramam lazım, sonra çilek için pazara, sonra da tekrar fırına."

"Mükemmel," dedi August, "çünkü pazar ve ana yol diğerlerinin ortak olarak gittikleri tek yerler. Madam Monet ve Blaise pazarı ziyaret ettiler, Henry ve Mösyö Allard ise ana yolda yürüdüler. Sanırım Madam Renaud bunları satın aldı. Marketteki birinden eldiven almış ama bizimle konuşmadığı için teyit edemiyoruz."

"Belki de onları ana yolun dışındaki Nathalie'den almıştır," dedi Ella, yan yolu göstererek.

"Yine de günün ilerleyen saatlerine kadar açmıyor. Çok tuhaf saatleri var."

"Bu kesinlikle mümkün. Diğerleri de Nathalie'den gelen hediyelerden bahsetti, bu yüzden kontrol etmek için iyi bir yer olabilir," dedi ve sessizce Nathalie'ye teşekkür etti. August, Ella'yla iş yapmadan bir iki saat geçirmek istiyordu.

August mutlu bir şekilde Ella'nın peşinden gitti. Malikânenin bakımına daha iyi yardımcı olabilmek için muhasebeyi nasıl öğrendiğinden, sonunda mükemmel çay demlemeyi nasıl başardığından ve annesinin eski elbiselerinden birini daha sonra giyebilmek için nasıl muhafaza etmeye çalıştığından bahsetti. Pazarda Drizella'ya hazırlayacakları güzellik karışımı için kemik topladılar, Anastasia'nın çileklerini soldurmak için çilek satın aldılar.

Çiller, ve bir parça domuz eti için biraz yumurta takas etti. Ella fırını en sona sakladı ve yaşı bir kadın için kapıyı açık tuttu. Kadın Ella'nın nden gitmesine izin verdi. August kapının yanında bekledi.

Mösyö Picard Ella'ya halka şeklinde bir ta somunu uzattı ve August'a başını salladı. "Mösyö Allard ne dedi evlat?"

"Bu Mösyö Allard ile bizim aramızda," dedi August, sorudan duyduğu hoşnutsuzluğu belli etmemeye çalışarak.

Mösyö Picard ağızını açtı ve Ella'nın arkasındaki kadın dilini şaklattı. "Onu rahat bırakın."

Ella'yı kolundan tutup dışarı çıkardı ve August'a onu takip etmesini işaret etti.

Dışarı ıktıklarında Ella, "ok huysuzlaştı," dedi. "Keşke nedenini söyleseydi."

"Boş ver onu," dedi kadın. Sokakta durdu ve başını salladı, beyaz bukleleri kravatından dökölüyordu. "Eğer o böyle yapacaksa, benim ekmeğe ihtiyacım yok. bugün."

"Teşekkür ederim," dedi August, "ama bunu yapmanıza gerek yoktu..."

Kadın, tırnakları çiğnenmiş yaralı elini uzatınca, adam sözünü yarıda kesti.

"Joan Bardin," dedi.

August onun uzattığı eli tuttu ve parmağındaki büyük yüzüğün Blaise'inkiyle aynı olduğunu fark etti. "August. Tanıştığımıza memnun oldum. sen."

"Eminim hakkımda yeterince şey duymuşsunuzdur," dedi.

"Dün seni özlediğim için üzgünüm. Her şey olup biterken, Blaise'den uzak durmak ve aklımı her şeyden uzak tutmak için bazı tuhaf işler üstlendim."

"Seni saçlarının arasında gördüklerinden şüpheliyim. Senin hakkında sadece nazikçe konuştular," dedi August. Belki Madam Bardin dürtüklenirse Blaise'e karşı romantik duygular beslediğini doğrulayabilirdi.

"Tabii ki yaptılar, hatta ben onların anılar," diye mırıldandı, yüzüğünü döndürerek. "Blaise'in

Her zaman tatlı dilli olmuşlardır, ama iyi anlamda. Her zaman samimidirler. Her zaman iltifat ederlerdi. Başta çok kafa karıştırıcıydı, çünkü hep şaka yaptıklarını sanıyordum, Beni şaka malzemesi yapıyorlardı ama değillerdi. Onlar bundan çok daha iyi bir mizah anlayışına ve çok daha hassas bir kalbe sahip."

Yutkundu, yüzünde yavaşça yayılan bir kızarıklık vardı.

"Seni aradıklarında çok samimi görünüyorlardı.

Çok güzel," dedi August ve Madam Bardin irkildi. "Blaise sizi unutmadan önceki gece kayda değer bir şey olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Güzel bir akşam yemeği yedik. Bazı hikâyeler paylaştık. Onlara unutturacak bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi kıpkırmızı kızarak.

Ama onu kızartacak bir şey.

Önce ona, sonra Ella'ya başını salladı ve içini çekti. "Umarım Blaise'in bugün pişirdiği yemek yenebilir."

Madam Bardin Blaise'in evine doğru yöneldi ve Ella August'a hafifçe dirsek attı.

"Bir şey düşünüyorsun," diye fısıldadı. "Ne düşünüyorsun?"

Ona gülümseyerek yürümeye devam etmelerini işaret etti.

"Bu Madam Bardin ve benim aramda."

"Elbette öyle," dedi Ella. "Biliyor musun, bir keresinde onu hanın çatısından atlarken görmüştüm."

"Neden?" August şaşkınlıkla sordu.

"Yangının üst kattaki bazı kişileri mahsur bırakması ve onların da çok korkması üzerine nasıl düzgün inileceğini gösteriyordu. atlamak için, ve..."

Ella eve dönüş yolunda kasabadan bahsetti. August onun son birkaç yıldır Fresne'de yaşadıklarını dinlemekten memnundu ama anlattığı her hikâye göğsünü hiç beklemediği bir sıla hasretiyle sızlatıyordu. Evinin görüntüsü daha da keskin bir acıydı.

Malikâneye arka taraftan, etrafını çevreleyen tarlaların arasından geçerek girdiler. Şatonun keskin eğimli kuleleri sabah gökyüzüne karşı karanlık figürler çiziyor, ayakta duruyordu

altlarındaki beyaz taşa karşı keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Cam pencereler ışıkta parıldııyor, arkadaki mutfağın bacasından sarmal bir duman yükseliyordu. Ön taraftaki sarmaşıklar dışında tam olarak hatırladığı gibiydi. August mutfakların yanındaki boş ahırlara baktı. Ella'nın atı Major gölgede uyuyordu.

"Bazı şeylerin değişmemesi ne tuhaf," dedi. "Oh, inan bana, bazı şeyler değişti," dedi Ella, Tökezleyerek mutfağa girdi ve eşyalarını ortadaki büyük masanın üzerine bıraktı. "Gördün mü? Yürüyüş o kadar da kötü değilmiş."

"Üvey kardeşlerinle ev işlerini değiş tokuş ediyor musun?" diye sordu.

Ella ondan uzaklaştı ve kısık bir ateşin yandığı tuğla fırının üzerine büyük bir tencere su koydu. "Onlar Şu anda derslerine odaklanıyorlar ki çıkış yapabilsinler. Leydi Tremaine onlara karşı çok katı. Şehre gitmek açıkçası evden uzaklaşmak için güzel bir fırsat."

August mutfağa bir göz atarak, "İyi o zaman," dedi. İyi yaşanmış bir evdi ama o anda içinde bir bulaşıkçı ya da aşçı olmalıydı. Sadece bir tane vardı.

Masanın üzerinde bir fincan sulandırılmış kahve vardı ve Ella kahveden yudumlarken yüzünü ovuşturdu. "Ella, yemekleri sen mi yapıyorsun?"

"Yemek yapmayı öğrenmek çok eğlenceliydi! İnsanların bahsettiğinden daha fazla bilim var ve bunu yapabilmek çok güzel.

ve hemen sonuçların tadını çıkarın," dedi. "Ben Drizella'dan daha iyiyim. Su kaynatmaya çalışırken tencereyi ateşe verirdi. İşte, bana şu kayısıları getir," dedi, tülbent kaplı bir kaseye başını sallayarak.

Çalışmanın yanlış bir tarafı yoktu. Sadece Ella'nın bunu yapıyor gibi görünmesinde yanlış bir şeyler vardı. Kaseyi kaptı ve ateşin başında ona katıldı.

"Neden?" "Yararlı olmanın bir yolunu bulmalısın," dedi. Kadın

tülbenti çıkardı ve kayısıları balla birlikte büyük bir tencereye koydu. "Asılı birkaç dal lavanta var. Onları da bir poşetin içine koy ve bağla, Lütfen."

August lavantayı kaptığı gibi, "Her an aşçınızın bulaşıkçısı olabilirim," dedi. Poşetin bağı oldukça küçüktü ve onu kapatmak için mücadele etti. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Gerçekten mi?" Omzunun üzerinden ona baktı, gülmemeye çalışırken ağzının bir tarafı seğiriyordu. "Botlarını nasıl bağlıyorsun?"

"Beni takip etmesi ve ihtiyacım olduğunda bunu benim için yapması için birini tuttum," dedi sırtarak ve poşeti düğümleyerek kapattı. "Ha!"

Ona doğru fırlattı ve Ella bakmadan yakaladı. "Drizella bile henüz birine bunu yaptırmadı."

"Onların tek katkısı iyi bir evlilik yapmaya çalışmak mı?"

"Onlara öğretilen tek şey bu ve toplumun öğrenmelerine izin verin. Biliyor musunuz, ben kendi kendime öğrenene kadar kimse bana reçel yapmayı öğretmeyi düşünmedi bile ve bu bir rezalet. İyi reçelin sırrını biliyor musun?" Poşeti tencereye bıraktı ve omzunun üzerinden ona baktı.

Omuz silkti. "Korkunç bir erik kazasından sonra müfredattan çıkardılar."

Başını iki yana salladı. "Travestiler üzerine travestiler."

"Başka ne konuda yardımcı olamayabilirim?" August sordu. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok," dedi.

"Geç saatlere kadar

Kahvaltı. Leydi Tremaine onları bütün gece ayakta tutarak yeni elbiseleriyle nasıl yürüyecekleri konusunda alıştırma yaptırıyor. Onun için kahve ve

Onlar için çikolata, yanında da biraz ekmek. Hanımefendi Tremaine.... ne yedikleri de dahil olmak üzere her konuda çok katıdır."

Ella, August'un etrafında koşuşturuyordu ve o da çocukları böyle bir şey için geç saate kadar ayakta tutma kavramını aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Kör bir bıçakla bir çileği mızrakladı.

"Ella," dedi nazikçe ve çileği ağzının önünde tutarak onu durdurdu.

Ona baktı. "Bu Anastasia'nın yüzü için."

"Eğer yemezsen, yüzünde kalacak," dedi ve eliyle burnuna vurdu.

Ella iç çekti. Yavaşça ağzını açtı ve çileği dilinin üzerine koymasına izin verdi, sonra dudaklarını çileğin etrafında kapattı. Gözleri dalgalanarak kapandı. August sustu.

Ella dudaklarını yalayarak, "Ne yazık ki yüzüne sürüyorlar," diye mırıldandı. Gülümsemesi yumuşak pembe bir lekeydi. "Bugün seni tekrar görmek için zamanım olacağını sanmıyorum. Yine de tekrar buluşmayı planlamalıyız. Sen gitmeden önce."

"Evet, lütfen," dedi ve boğazını temizledi. Cildi gömleğinin altında sıcak ve kızarmış hissediyordu ve bunun mutfağın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Yani, sorun değil."

August dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için gözlerini ondan kaçırdı. "Reçel!" Kadının elinden aldığı tencereyi işaret etti.

bir süre önce. "Bana sırrını hiç söylemedin."

"Oh, evet!" Bir kaşık kaptı ve reçelden bir yudum aldı. "Henüz ayarlanmadı, ama güven bana, ayarlanacak. Ne yapıyorsun tatmak için parlaklık. Biraz limon suyu tatlılığı keser, ancak erken eklemeniz gerekir yoksa reçel doğru şekilde sertleşmeyebilir."

Ella yavaşça ona yaklaştı, yanakları sobanın sıcığından yeni pembeleşmişti ve kaşığı ağzına götürdü. August yutkundu ve reçeli dikkatle yedi. Yüzüne yemek bulaştırmanın bu kadar kolay olduğunun daha önce hiç bu kadar farkında olmamıştı. Yüzünü hissetmiyordu bile ve...

"Eee?" Ella kaşığı çekti ve beklentiyle ona baktı.

"Şey," diye tekrarladı ve durdu. Reçel iyiydi; çok tatlı değildi ve limonun keskin ısırtığı lavantanın yumuşak çiçeğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Bu lezzetli."

"Gerçekten mi?" Gözleri kısa süreliğine kapanacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi ve döndü. "Mükemmel!"

Kadının sevinci adamın nefesinin kesilmesine neden oldu.

Korkunç bir çığlık onları böldü, sonra bir kedi miyavladı. Kapının dışındaki tavuklar fırtına gibi gıdaklıyor, tüyleri ve pislikleri havayı buğulandırıyordu. Tüylü bir kedi canavarı yarım kapının altından atladi ve Ella'nın bacaklarına çarptı, onu August'tan uzaklaştırdı. August onun bileğini zar zor yakaladı. "Neden, sen!" Kendini toparladı ve yarattığı kovaladı.

Uzakta.

Mutfak kapısının dibine bir şey çarptı ve tekrar havladı. İki büyük pençe kapının tepesini tırmaladı ve August, yaşlı bir av köpeği kısa panelin üzerinden sürünerek geçmeye çalışırken kapının yanına koştu.

"Bruno! Hâlâ buralardasın dostum," dedi August ve köpeği odaya çekti. Bruno'nun çılgınca kıpırdanmalarına rağmen onu bırakmadı. "Bu yaşlı adamın hâlâ etrafta koşturmak."

"O kadar yaşlı değil," dedi Ella, kedinin gittiğinden emin olduktan sonra.

Yanına geldi ve Bruno'nun başını okşadı. "O seçkin biri!"

Bruno onun elini, August'un yüzünü ve dilinin erişebildiği diğer her şeyi yaladı.

"Aferin oğlum." August köpeği yere bıraktı ama bir elini de onun üzerinde tuttu. "Yere yat."

Esneyen Bruno homurdandı ve Ella'nın ayaklarının dibindeki sıcak mutfak zeminine uzanmadan önce iki kez daire çizdi. August boynundaki tüyleri karıştırdı.

"O patiler hiç büyümedi, değil mi?" diye sordu.

Ella güldü. "Yaşlandığında asalet ve zarafet kazanacağını umuyorum ama bu çok fazla şey istemek olabilir."

"O dengesini kaybediyor ve siz de umudunuzu kaybediyorsunuz," dedi August. "Çok şiirsel."

Ella gözlerini devirdi. "Bu çok aptalca bir söz, sence de öyle değil mi? Umut yanlış yere konabilecek bir şey değildir ya da düştü."

August bunu hiç böyle düşünmemişti.

"Leydi Tremaine umudun zayıf iradeli insanlar için olduğunu söyler. İsteyen yapar," dedi Ella, hafif bir aksan takınarak ve sesleri sürükleyerek.

August onun taklidi karşısında kıkırdadı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Ella ona gülümsedi. "Asla gerçekten gitmez, değil mi? Umut ediyoruz, umut ediyoruz ve dünya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiçbir zaman hepsini bizden alamıyor."

"Umarım öyle değildir," dedi ve Leydi Tremaine gülümsemesine karşılık verince kendini daha iyi hissetti.

"Leydi Tremaine umudunuzu çalmıyor, değil mi?"

"Hayır, kimseye bu gücü vermemeye çalışıyorum," dedi ve onun omzunu sıktı. "Ve sanırım çok fazla zamanınızı aldım."

"Bende biraz var," dedi August. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki, her şeyle ilgili genel endişelerim.

Sıradaki kim olacak? Ne zaman olacak? Ya anılar asla geri gelmezse? Bu korkunç bir belirsizlik."

August da benzer endişeler taşıyordu. Tehlikede olan çok şey vardı ve bu anı Ella ile paylaşmanın suçluluğu onu vuruyordu

Aniden. Dilinde kalan reçel tadı ekşidi. "Bunu çözmek için elimizden geleni yapacağız, Ella."

"Yapacağını biliyorum," dedi usulca ve başıyla yolu işaret etti. "Ve sonra bir sonraki macerana doğru yola çıkacaksın."

Midesine bir çukur yerleşti. Cümlesinin geri kalanı aralarında sessizce havada asılı kaldı. Ve o hâlâ burada olacaktı.

"Martin beni bekliyor," dedi ve ne yapacağından, ne söyleyeceğinden ya da ne yapması gerektiğinden emin olamayarak boğazını temizledi

hiçbir şey. Kalmasını istediğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını anlamak için onu dikkatle izledi ama kadın ona hiçbir belirti vermedi. "I gitmeli."

Soruşturmanın bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı ve odaklanması gerekiyordu.

"Elbette. Yardımanız için teşekkür ederim." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Ve tam tersini yapmaktan başka bir şey istememesine rağmen August gitti.

Impossible

*A*UGUST'IN MALAISE'İ kasabaya dönüşü boyunca sürdü. Mösyö Picard, August kasabaya yaklaşırken yolun ortasında onu bekliyordu, o kadar hızlı ileri geri volta atıyordu ki toprakta bir çukur açmıştı. August'u görünce durdu ve ona bir parmak salladı. August onu takip etti.

Fırının üstündeki odalarına güvenli bir şekilde yerleştiklerinde fırıncı, "Benim de başıma geldi," dedi.

"Birini unuttun!" August şaşkınlığını bastırdı ve başını salladı. "Blanche'ın mektubunda senden bahsedilmiyordu ve sen de hiçbir şey söylemedin."

"Neden birine söylemek isteyeyim ki? O benim." Durakladı. "Benimdi."

August'un hafıza kaybıyla ilgili bilgileri paylaşmasını sağlamaya çalışmasına şaşmamalıydı. Mösyö Picard o kadar özel, o kadar kendine özgüydü ki August bir kez daha şaşırmış ve ne diyeceğini bilememişti.

"Bilmiyorum. Onu unuttuğumu fark etmezdim. yapmamıştım..." Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Her zaman günlük tutmuşumdur, görüyorsunuz, ve bunlardan biri en sonuncusunu asarken gözüme çarptı. Her şeyi saklarım. Bu mektupları ve çizimleri göğsümde taşıyorum. Bir tutam saç. Kurutulmuş buğday sapları. Bir kedinin tasmaı için küçük bir zil. Eskiydiler ama çürümemiş ya da tozlanmamışlardı ve ben de günlüklerime bakmaya başladım. Bulana kadar tuhaflığı bilemezsin

Çok değer verdiğiniz ve neden sevdiğinizi anlayamadığınız hatıralar."

Tekrar başını salladı.

"Adının Immanuel olduğunu öğrendim ve neredeyse otuz yıl önce, biz daha gençken ölmüş. Hiç evlenmedik ama on beş yaşından ben onu mezara koyana kadar beraberdik," dedi Mösyö Picard burnunu çekerek. Yaşlı adam Adam yüzünü sildi ve titreyerek nefes aldı. "Sorun şu ki, onu ne zaman unuttuğumu bilmiyorum, bu yüzden size yardım etmek kadar kafanızı karıştırma olasılığım da var."

August, "Sorun değil," dedi ve adama mendilini uzattı. Mösyö Picard'ın hikâyesinin merkezinde de aşk olduğu gerçeğine çarpılmaktan kendini alamadı. Ağlama sesi azaldıktan ve Mösyö Picard devam etmeye hazır göründükten sonra August, "Yani Fresne'de kimse Immanuel'i tanımıyor mu?" diye sordu.

"Sıkıştırılırsa bazıları olabilir ama pek sayılmaz. Fresne'deki insanların çoğundan daha yaşlıyım. Immanuel vefat ettiğinde Lord Moreau selamlarını gönderdi. Karısı öldüğünden beri bunu her dul kadın ve dul erkek için yapmıştır." Mösyö Picard yine burnunu çekti. "Kendimi yeniden birini kaybetmiş gibi hissediyorum. yıllardır ölü."

"Özel bir şey sorabilir miyim?" August ağzı aniden kuruyarak sordu. Bu, babasına binlerce kez sormayı düşündüğü sahte senaryonun neredeyse aynısıydı.

Mösyö Picard homurdandı. "Sorabilirsiniz."

"Onu ilk kaybettiğinde ne kadar acı çektiğini hatırlamamak daha mı iyi?"

Mösyö Picard başını yana eğerek alay etti. "Farklı aşk türleri farklı keder türlerini doğurur, hiçbirisi diğerinden daha iyi ya da daha kolay başa çıkılabilir değildir."

Annesinin cenazesinde insanlar August'a böyle söylememişti. "Ne yazık ki bunu hatırlayacak kadar yaşlı" diye fısıldayan aynı ağızlarla başsağlığı dilemişlerdi.

August'un annesini unutmak gibi bir arzusu yoktu ama bazen onu kaybettiğini unutmak istiyordu. Ölümünden bu yana her şey daha iyiye gitmemiş olsa da değişmişti.

Daha iyi değil. Farklı.

Hâlâ onun doğum gününde uyanıyor ve saçlarının koyu kırmızısı ve allığının pembesiyle aynı renkte bir buket gülle odasına gidiyor; mahkemedeyken ya da Grandük'ün konuşmasını dinlerken, yanında kimsenin olmadığını fark etmeden önce kulağına bir şaka fısıldamak istercesine eğiliyor; ve en kötü günlerde rüyasında onu görüyor ve hâlâ orada olduğunu düşünerek uyanıyordu. Keder onu olduğu yerde durdurdu ve kalbini ele geçirdi. Her seferinde hayatından biraz daha fazla neşe koparıyordu.

"Kederde ya da üzüntüde utanılacak bir şey yoktur," diye devam etti Mösyö Picard, "ve unutmak istemekte de hiç yoktur. Bazıları için bunun daha iyi olacağından eminim. Benim için öyle değil. Bu bir araf. Immanuel hakkında gerçekten ne hissettiğimi bilmek konusunda kendime güvenemiyorum ve bunu asla öğrenemem çünkü sorabileceğim tek kişi o. Onunla ilgili anıların beni rahatlattığını düşünüyorum. Onları geri istiyorum."

August başını salladı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyin. Tamir et," dedi Mösyö Picard.

"Elimden geleni yapacağım," dedi August. "Birkaç tane daha var

sorular, sakıncası yoksa. Normal rutininizi yazın. Aklınıza gelebilecek her türlü detayı. Son birkaç yılda farklı bir şey yaptınız mı, yeni biriyle tanıştınız mı veya unutmadan önce sahip olmadığınız herhangi bir eşya aldınız mı?"

Mösyö Picard bir daldırma kalem, mürekkep ve bir parça kâğıt aldı. "Otur evlat. Bu biraz zaman alabilir."

August'un beklediğinden çok daha fazlasını yazdı. Rutinleri hakkındaki notları, aylık ziyaretleri de dahil olmak üzere detaylıydı.

Henry'den sonra hafızasını kaybettiğini ve bunu yapan ya ikinci ya da üçüncü kişi olduğunu öne sürerek birkaç yıl önce almayı bıraktığı anma törenine katıldı ve son birkaç yıl içinde satın aldığı sıra dışı her şeyi listeledi.

August, Mösyö Picard ile konuşmasını bitirdiğinde, Martin'le buluşmak için hana doğru yola çıktı. Arkadaşı köşedeki masada Oliver Monet'yle hararetli bir şekilde konuşuyordu ve August araya girmemek için birkaç adım ötede oyalandı. Eğer Hafıza kaybında romantik bir aşk söz konusuydu, o zaman bu tür sevgileri beslemek için kötü bir zamandı, ama Martin'in kalbini kırmak istemiyordu. Büyük oğlan işle, August'la ve kardeşleriyle ilgilenmek için o kadar çok zaman harcıyordu ki, kendisine nadiren odaklanıyordu.

"Çoğu insan kuşların mutlu olduklarında öttüklerini düşünür, ancak iletişimleri bundan biraz daha karmaşıktır," diye açıkladı Martin meraklı Oliver'a. "Genellikle doğası gereği bölgesel olabilir."

"Talihsizlik," dedi Oliver. "Bir kuşun öttüğünü duyduğumda genellikle durur ve gitmek yerine dinlerim."

Bu iyiydi. August bunca yıldan sonra kuş gerçeklerine artık dayanamıyordu.

"Şarkı söyler misin?" August sordu.

Martin dönüp baktı, Oliver'ın bile canı sıkılmıştı. "August!" dedi Martin en şüpheli ses tonuyla August hiç duymamıştı. "Oliver bana Fresne'i gezdirmeyi teklif etti ve insanların adımlarını takip etmem gerektiğinden bu biraz zaman aldı ve hafıza kaybının çoğu kişisel olduğu için iş detaylarını konuşmak istemedim, bu yüzden kuşlar hakkında konuşmaya başladık. Sen nasılsın?"

August, Martin'in karşısına oturdu. "Kasabayı kontrol ettiğimde önemli bir şey bulamadım. Koştuk Fırında Madam Bardin'le karşılaştım ama konuşmaya hazır değildi. Ella'dan dönerken Mösyö Picard beni kenara çekti."

"Fırıncı mı?" Martin sordu. "Neden?"

August tereddüt etti, Oliver'a ne kadarını açıklamak istediğinden emin değildi. Annesi birini unuttuğu için zaten bu işe bulaşmıştı.

"Lütfen bu aramızda kalsın. Annene bile söyleme," dedi August.

"Elbette," dedi Oliver, kara gözleri irileşerek. Eğildi ve fısıldadı, "Tek kelime etmeyeceğim."

"Mösyö Picard da birini unutmuş ve bu bizim çalışma teorimizle örtüşüyor." August Martin'e baktı ve başını salladı. "Günlük tutuyor ve Henry'den sonra ama Mösyö Allard'dan önce unuttuğunu söyleyebilirim."

Martin içini çekerek, "Eh, bu da henüz ortaya çıkmamış olanlara bir kapı açıyor," dedi. Bir şeyler karaladı ve bir kâğıdı August'a uzattı. Bütün notlarını almış ve onları tek bir çizelgeye indirgemişti. Tarihler, yerler, yaşlar, doğum günleri ve meslekler listelenmişti ve hatta her bir kişinin hafıza kaybı fark edildiğinde ne giydiğini ve ne yaptığını da eklemişti.

Madam Monet yerel bir öğrenciye ders veriyordu. Blaise normalde fırıncılık yapıyordu ama ara vermişti. Yaşadığı olay hakkında konuşmayı hâlâ reddeden Madam Renaud, birkaç düzine insan tarafından Nathalie'den Mösyö Segal için son hediyesini alırken görülmüştü. Mösyö Allard, Leydi Tremaine'in ayakkabılarına unutma beni koyuyordu.

Madam Monet'nin kolyesi, Blaise'in ve Madam Bardin'in yüzükleri, Mösyö Allard'ın unutma beni ve Henry'nin bastonu... Mösyö Picard, Nathalie'nin dükkânındaki bazı ıvır zıvırları da not etmişti.

"Kasabadaki tek tüccar Nathalie mi?" August sordu.

Oliver başıyla onayladı. "Biri gelmediği sürece, ama o da bir şeyler tamir ediyor ve insanlarla takas yapıyor. Birkaç yıl önce dükkânı açarken neredeyse her şeyini kaybediyordu ama şimdi her şey yoluna girdi."

Bir şey olmasa bile, araştırmaya değerdi. "Bu da sana geldi." Martin içinden ince bir mektup çıkardı. cebinde. "Siz gelmeden önce bir kurye bıraktı." "Bakalım o zaman." August mavi balmumu mührü açtı. Kâğıt yanardöner ve neredeyse yarı saydamdı, sanki büyük bir inciden ince bir tabaka kesilmiş gibiydi. Gümüşü mavi mürekkep ışıpta parlıyordu. "Sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum, Majesteleri,

Bu yüzden verebileceğim bilgiler çok az yardımcı olacaktır. Dileklerin ve büyünün kişisel doğası nedeniyle, bunlar hakkındaki bilgileri yalnızca yapan kişi asıl istek bunu talep ediyor. Ancak şunu söyleyebilirim ki Anlattığınız olaylar doğası gereği büyüldür, Fresne'de hiçbir peri bir dileği yerine getirmemiştir. Lütfen ne sihrin ne de dileklerin basit konular olmadığını unutmayın. Onlar işaretler."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Martin.

Oliver kâğıdı işaret etti. "Bekle-'Majesteleri' mi?"

"Kral ona bir mektup yazdı ve cevabını bize gönderdi," dedi August ve başını salladı. "Yani bir dilek değil, ama bize fazla bir şey söyleyemeyeceğini anlatan bir mektup için birkaç şey söyledi."

İçinde daha fazla bilgi olduğunu umarak mektubu ters çevirdi ve inledi.

Üç gün sonra görüşürüz, babasının eliyle arkasına karalanmış, üç rakamı daire içine alınmış ve altı çizilmişti.

"Rahatlatıcı," diye mırıldandı Martin cep saatini kontrol ederken, kapağını defalarca açıp kapattı.

"Ne tür işaretlerden bahsediyor?" Oliver mektubu inceledi, gözleri merakla kısılmıştı. "Annemde yeni bir iz yok ve sanırım bunu fark ederdik."

"Hayır, öyle değil. Öğrendiğimiz o şey neydi? O yıllar önceydi..." August parmaklarını masaya vurdu ve gözlerini kapatarak okul yıllarını düşündü. Bu

Çok uzun zaman önceydi ve sihirle ilgili dersleri ne kadar ilginç bulsa da bunlar çok azdı. "Dilekler sihri harekete geçirir, ama dilek tarafından kullanılmayan artık sihir varsa, o zaman sızabilir mi? Evet, işte bu! Artıklar dilek tutulduğunda etrafta ne varsa ona sızar! Bu artık büyüyü kullanmak çok daha kolaydır.

manipüle et."

"Yani hafıza kaybının Fresne'e sızan fazla büyüden kaynaklanabileceğini mi düşünüyorsun?" Martin yavaşça sordu. "Neden özellikle hafıza kaybı?"

August omuz silkti. "Bir yolunu bulacağız. Bu yeni bilgilerle, sihirle lekelenmiş yerler ya da eşyalar mantıklı geliyor. Belki de yıllar önce burada bir dilek tutuldu ve bu yüzden mektupta bundan bahsedilmedi."

"Büyülü eşyaları fark etmez miyiz?" Oliver sordu. "Fresne'de daha önce sihir görmüş birini düşünemiyorum bile. Dikkat çekerler miydi?"

"Aslında görünmezler," dedi Martin. "Büyü parlamaz ya da belirgin bir görüntüsü yoktur. Sadece oradadır. Cam onu oldukça iyi tutar. Metal ve değerli taşlar da öyle. Bitkiler ve hatta tahta gibi canlı şeyler tutmaz."

August, "Mesela babanıza bir dilek hakkı verilmişse ve anneniz onun yanındaysa, perinin çağırdığı tüm sihir tükenmez, bu yüzden bir kısmı kemerindeki tokaya veya madalyonuna sızabilir," dedi.

Madalyonu... bunun için mükemmeldi. Yüzükler ve Mösyö Allard'ın kullandığı çiçekler de camdan yapılmıştı. Henry'nin bastonu ahşaptı ama kurt başlı tutma yeri metaldi. Eldivenler ise mantıklı değildi. Onlar deriydi.

Yine de, çıkmaz sokak olduğu ortaya çıksa bile, bu en azından peşinden gidebilecekleri bir şeydi. Nathalie yanlışlıkla süzölmüş bir nesneyi satmış ya da yeniden işlemiş ve büyüü etrafa yaymış olabilir.

Tam Martin'e eldivenlerin hâlâ üzerinde olup olmadığını soracaktı ki omzuna bir el dokundu. "Bakıyorum da benim asi oğlumu bulmuşsun."

Üçü de masadan başlarını kaldırdı ve Oliver yüzünü buruşturdu. Madam Monet masanın yanında duruyordu, oğluna başını salladı. Hareket ettikçe madalyonu titriyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Oliver.

Martin, "Çok yardımcı oldu," dedi.

"Üniversite için çalışıyor olması gerekiyordu. giriş sınavları," dedi kolyesiyle oynayarak. "Sanırım size yardım ettiği için onu suçlayamam."

Martin bu bilgi karşısında şaşırılmış görünüyordu ve Oliver'ın yanakları kızardı. August etkilenmişti - üniversiteye kabul edilmek zordu. Oliver başarıları konusunda alçakgönüllü olmalıydı.

"Kulağa aptalca gelecek ama madalyonun..." August, dedi ve zinciri çevirdiği yeri işaret etti. "Kocanızı fiziksel olarak hatırlamanın size yardımcı olduğunu fark ettiniz mi?"

"Yardıma oldu ama sanırım sadece duygusal anlamda," dedi yavaşça, elini göğsüne götürerek. "Bu beni sevdiğinin ve kimsenin bu konuda yalan söylemediğinin kanıtı."

Oliver boğulur gibi bir ses çıkardı ve annesi gözlerini devirdi.

"Evet, evet. Sen de bir kanıtsın ve güvenilirsin, benim küçük kapriçyom," dedi. "Demek istediğim, bunun hafızamı geri kazanmama yardımcı olduğunu sanmıyorum, çünkü hala hafızam yok."

"Sanırım Nathalie gerekirse insanlar için hatıra eşyası yapmaktan mutluluk duyacaktır," dedi Oliver, taze bir gülü tutan ahşap broşu gömleğine vurarak. "Bu broşu büyükbabamın eski arplarından birinden yaptı. Annem arpa ona verdi ve o da bunu iki hafta içinde yaptı. Çoğu insan böyle yapar. Artık çalışmayan eski eşyalarını getirip ona tamir ettirirler."

"O iyi biri. Eskiden neredeyse sadece seyahat edermiş ama akıl hocası yasadışı bir işe karışmış, o yüzden Fresne'e yerleşmiş. Binanın sahibiyle kira konusunda bir anlaşma yapın," dedi Oliver omuz silkerek. "Nathalie'nin hâlâ onlara geri ödeme yaptığını hayal edin."

"Neden Fresne'ye yerleşti?" August sordu.

"Onu yetiştiren büyük teyzesi burada gömülü. Birkaç yıl önce dükkânla çok meşgul olana kadar her sabah o anıtı ziyaret ederdi," dedi Madam Monet. "Tremaine malikanesine gittiğimde onu bu şekilde yürürken görürdüm."

Tremaine malikanesi mi? Kesinlikle Ella'ya aitti.

Oliver suratını asarak, "Beni kovmakla tehdit etmeye devam ediyor," diye mırıldandı.

Annesi dilini şaklattı. "Dürüst olmak gerekirse, onlara müzik öğrettiğim için bana ödeme yapmayı kabul etti, sana değil. Ella hariç herkesi kovmuş olsa da. Leydi Tremaine ile rahmetli kocası vefat edene kadar tanışmamıştım ama sanırım o zaman

Duygusal ve finansal olarak büyük bir darbe."

"Ella'yı başka bir yerde iş bulması için ikna etmeye çalışıyordum.

Bulaşıkçı olarak harcanıyor. Ella'yı bilirsin."

dedi Oliver ve hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Leydi Tremaine'in hizmetinden ayrılmayı reddediyor ve bana nedenini söylemiyor. Artık bu konu hakkında konuşmuyor bile.

oraya gidiyorum."

"Hayatım, hayatını konuşmak istemediği için onu suçlayamazsın. Yakın zamana kadar neredeyse hiç arkadaş değildiniz," dedi Madam Monet. "Söyleyebileceğim kadarıyla kız kasabada kimseyle konuşmuyor ve dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır

Drizella ve Anastasia'nın ablasıydı."

August ellerini birbirine doladı, öfke vücudunu sararken görüşü tek bir noktaya tünellendi.

Bulaşıkçı. Hiç alakası yok.

Oliver ofladı, annesine baktı ve sanki Ella ya da Leydi Tremaine duyacakmış gibi sesini alçalttı. "Bu konuda kimseye bir şey söylemememi istedi ama bugün onu orada ziyaret ettiniz, değil mi? O her şeyi yapar-yemek pişirmek, temizlik yapmak, malikanenin bakımını yapmak ve tüm kıyafetlerini dikmek. Onu çok yoruyorlar. Yani, en azından bir aşçıları vardı ama onu da kovdular. Ella kurtulamadıkları tek kişi."

"Ella'dan kurtulamazlar. Neden..." August yüzünü ovuşturdu ve daha fazlasını söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Ella kesinlikle bunu bilmesini istemiyordu ve nedense Oliver ve annesinin Ella'nın Leydi Tremaine'in üvey kızı olduğundan haberleri yoktu.

Gerçi Mösyö Picard, Mösyö Allard ve Blanche Ella'nın kim

olduğunu biliyorlardı ama ne olduğunu bilmiyorlarsa

evde bir şeyler oluyor, o zaman onun sadece kendi mülküyle mi ilgileniyordu? Orayı ziyaret etmeleri ya da Ella hakkında dedikodu yapmaları için hiçbir sebep yoktu. Ama eğer insanlardan konuşmamalarını istiyor ve bir şeyler saklıyorsa, o zaman fazladan iş almasından daha kötü bir şeyler oluyordu.

"Zavallı kız bugünlerde pek konuşmuyor," dedi Madam Monet. "Nezaketen, evet, ama ona bir şey sorarsan, hemen susuyor. Sizinle vakit geçirmesine sevindim."

August onunla konuşmalı ve gerçekte neler olduğunu öğrenmeliydi.

Martin saatini kurcaladı ve August bir şey yakaladı. Zamana bir anlık bakış. Nathalie'nin dükkânı şimdiye kadar açılmış olmalıydı. "Affedersiniz," dedi ve ayağa kalktı. "Bir toplantım var ama

Martin kalabilir. Ben kısa süre içinde döneceğim."

Önce soruşturma. Sonra Ella'yla konuşabilirdi.

*N*Kendisini ıvır zıvır, ıvır zıvır ve bunların arasındaki her şeyi satan bir tüccar olarak tanımlayan ATHALIE Pazar meydanında. August onun bir tüccar olduğunu öğrenmişti.

ıvır zıvırla uğraşmaya ve küçük hazineleri tamir etmeye meraklı biriydi ve başlangıçta Charmant'ın güneyindeki kasabalarda çalışan bir tüccarın yanında çıraklık yapmıştı. Yine de, dükkânının rahat yapısı herhangi bir gösterge ise, seyahat ona katılmamıştı. Her raf, sehpa ve pencere camı aşağıdakiler için bir şeylerle süslenmişti. Akla gelebilecek her renk ve kalitede mücevherler, sedef yüzlü süslü saatler ve August'un ön kolu kadar uzun nadir tüyler.

Martin'le bu noktaya kadar yaptığı çalışma, ister insanlarda, ister bölgede, isterse de söz konusu kayıtlarda olsun, bir model bulmak üzerineydi. Ve her ne sebeple olursa olsun, bu örüntü Nathalie'nin dükkânını işaret ediyor gibiydi.

Nathalie tezgâhtaki taburesinden, "Birazdan geliyorum," diye seslendi.

August bir dizi yaka iğnesi aldı. Tohum inciler altın zincir boyunca asmadaki üzümler gibi toplanmıştı. ve yaprakların yerine birkaç yeşil cam parçası parıldıyordu. Sarayda hiç de yadırganmazlardı.

"Acele etmeyin," dedi.

Böyle bir yer açmak akıllıca bir fikirdi. Daha önce çoğu insan bir akrabasının şehre gelmesini ya da

Bir tüccarın mala ihtiyacı olduğunda birkaç ayda bir geçmesi için. Nathalie iyi iş yapıyor gibiydi.

Çoğu kişinin kurtarılamaz olarak gördüğü bir şeyi onarmak. "İşte başlıyoruz!" Nathalie dedi ki, elinde ne varsa

üzerinde çalışıyordum. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim? Satın alma, onarım ya da takas?"

August iğneleri yere bırakarak, "Hiçbiri değil, yine de hepsi güzel," dedi. "Biliyorum, bu çok anlamsız görünecek ama ben burada bazı insanların son zamanlarda yaşadığı hafıza kaybını araştırıyorum."

"Ah, biliyorum," dedi sırtarak. Bir çift büyük gözlüğü başının tepesine itti ve kıvrıkcık gümüş saçlarını okşadı. "Tüm anılarımın sağlam olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum, August."

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Dedikodu, tanışma faslından daha hızlı ilerliyor," dedi. "Hafızasını kaybeden herkesi tanıyorum ama onlara yakın değilim. En azından boşlukları dolduracak kadar değil."

"Sorun değil. Anlıyorum," dedi August. "Madalyonu Madam Monet için mi yaptınız?"

"Yaptım," dedi Nathalie gururla. "Etrafta eski ama güzel bir tane vardı ve iyi bir fiyata portre yapacak bir çırac buldum. Mösyö Monet onların fikrini beğendi. eşleşen hatıralara sahip olmak."

"Sanırım bunun için söylenecek bir şey var." August tezgâha yaklaştı. "Mösyö Monet'nin gerçek olduğunu ve birbirlerine aşık olduklarını kanıtlamak onun için gerçekten çok yararlı oldu."

Nathalie bunu fark etti ve başını iki yana eğdi. "Henry Heroux'nun bir bibloya ihtiyacı olacağından şüpheliyim, çünkü ona şiir yüzüklerini sattım. Gerçi Allard'lar zor günler geçirdi ama Madam Renaud eninde sonunda yola gelecektir. Mösyö Segal'e aldığı eldivenleri ben yaptım ve bu konuda çok titizdir. Eldivenlerin parmaklarına çelik uçlar koymamı istedi.

başparmağını tekrar çekiçlemekten. Onun için bir şeyler düşünmek yeterince kolay olmalı."

"Eldivenlerin içinde metal mi vardı?" August sordu. Bu işe yarayabilirdi. "Bu çok garip."

"Eğer onu tanıyorsanız, hayır. İşlevselliğe önem verir, bu yüzden komşusunun kendine zarar vermesini zorlaştıracak bir çift eldiven onun için mükemmel bir hediyedir. Deriyi o seçti, ben de Henry'nin bastonundan arta kalan çeliğin bir kısmını kullandım," dedi Nathalie iç çekerek. "Reddedileceğini hissediyordum, bu yüzden elimde güzel bir şey olup olmadığını görmek için uğradığında onu vazgeçirmeye çalıştım. kutular."

Nathalie eldivenlerin yapım süreci hakkında konuşmaya devam etti. Arkasından, her biri küçük bir etiketle etiketlenmiş, tamir edilen eşyaların bulunduğu küçük raflara baktı. Dar bir sokağa açılan açık bir kapı vardı ve içeriye serin bir esinti giriyordu. Raflarda birkaç ipek ve deri parçası hışırdıyordu. Açık, kullanılmayan bir kilit kutusu onların uçuşmasını engelliyordu.

Bu kadar az kanıtlarla onu herhangi bir şeyle suçlamak istemedi.

August yumuşak bir sesle, "Ben buradayken Fresne'de böyle bir şey yoktu," dedi.

"Ne zamandı o?" diye sordu, elindeki aletlerden birini döndürerek.

"On yıldan fazla bir süre önce, ben çocukken," dedi August ve raftaki onarılmış fincanlardan bazılarına başıyla işaret etti.

"Bu annemin en sevdiği fincanı kırdığımda beni bir konuşmadan kurtarabilirdi."

Nathalie güldü. "Öyle olurdu. Tamir etmem için bana yalvaran kaç kişi olduğunu size anlatamam.

Kimse kırdıklarını anlamasın diye hızlıca bir şey yapmalıyım." "Blaise'in yüzüğünü de mi sen yaptın?" diye sordu August.

"Ben yaptım!" Nathalie gülümsedi ve ellerini kaldırdı. "Böyle eski bir metalle çalışırken dikkatli olmalısın. yeniden şekillendirdim. Çok fazla şey ekleyip

Hepsi yama işi, ama her şeyin bir hatıra olmasını ve rahatça giyilebilmesini istedim. Bence ortaya güzel bir şey çıktı!"

Sürecinden bahsederken gözleri parlıyordu ve ona Ella'nın dikiş ve nakıştan bahsederken nasıl görüldüğünü hatırlattı. Nathalie'nin bu işlere gerçekten bulaşmamış olmasını umuyordu.

"Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama yüzüğü aldığınız yerin deriyle, Henry'nin bastonuyla ya da Madam Monet'nin madalyonuyla ortak bir yanı var mı?"

Döndürmekte olduğu alet durdu.

Bakışları tezgâhın altında, onun göremediği bir şeye kaydı. "Her zamanki tedarikçim Lord Moreau'dan bir şeyler alıyorum, eğer bilmen gerekiyorsa. Benden çok daha sık seyahat ediyor ve Fresne için yeniden yapmak üzere bana sattığı her türlü şeyi geri getiriyor."

Bu işleri karıştırdı. Teknik olarak Fresne baronun mülklerinin bir parçasıydı ve onun sorumluluğundaydı ama mahkemeden yardım isteyen o değildi.

"Ve bildiğiniz kadarıyla hiç sihirli bir şeyle uğraşmadınız mı?"

Nathalie tokat yemiş gibi sarsıldı.

"Fresne'deki herkes benden bir şeyler satın alır. Eşyaları benim tarafımdan tamir ettirir. Eski parçaları bana satıyor. Burada böyle bir şey yapan tek kişi benim ve tutması biraz zaman aldı ama şimdi iyi gidiyor," dedi yutkunarak.

"İnsanların satın alabileceği güzel şeyler yaratmaya çalışmak için elimdekilere sahibim ve alabildiğimi satın alıyorum. Hiçbir zaman büyü bir şey aramadım.

Eşyalar. Onları nereden alacağımı bile bilmiyorum. Eğer Fresne'de büyü bir şey dolaşıyorsa, benim dükkanımdan değildir.

Kesinlikle hayır."

August tereddüt etti ve kadın çaresizce ona baktı, parmakları tezgâha doğru seğiriyordu.

"Mağazamın bir şekilde bu işe karışmış olabileceğine dair bir söylentinin bile ne kadar zarar verici olabileceğini anlıyorsunuz."

August gözlerini kırptırdı. "Elbette, tamamen anlıyorum. Soruşturmamızın gizli yürütüleceğine sizi temin ederim." Bir adım geri çekildi. "Eğer tuhaf bir şey görürseniz lütfen bana haber verin.

Bazen sihir yanlışlıkla olmaması gereken yerlere girebilir."

Başını salladı.

"Bir şey almamın sakıncası var mı? Bir doğum günü hediyesine ihtiyacım var."

Gülümsemesi geri döndü. "Ödeme yapan bir müşteriyi asla geri çevirmem."

Martin'in doğum gününe daha dört ay vardı ama o bunu bilmiyordu.

August eşyaları inceledi ama yüzünü gözünün bir köşesinde tuttu. Onun parçaları incelemesini izledi ve dükkânın önüne yaklaştığında kaskatı kesildi. August seçti bir yüzük, ve o tepki vermedi. Bir gözlük zinciri. Bir vazı. Bir kitap ayracı.

Sonra, yaka iğneleri ve teni beyazlaştı.

"Sanırım bunlar." August iğneleri tezgâha taşıdı. "Mükemmeller."

Martin aslında onları çok severdi, ama çok küçük bir ihtimal de olsa onları giymeden önce Nathalie'nin neden böyle tepki verdiğini bulmaları gerekirdi.

hafıza kaybı. Ayrıca aşk da gerekli bir faktör gibi görünüyordu ve ikisi de herhangi bir

Şu anda romantizm -Martin'in kısa flörtü kesinlikle sayılmazdı- başka bir güvenlik katmanı ekledi.

"Bu eski şeyler," dedi elini üzerlerine koyarak. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle," dedi en asil gülümsemesini göstererek.

"Yaprakları temsil etmek için yeşil cam ve üzüm olarak inciler kullanmak muhteşem ve saraya da çok yakışacaklar."

Ona göz kırptı ve sonra omuzlarını dikleştirdi. "Onları içine koyacak bir şey getireyim de karışmasınlar."

Taburesinden kaydı, tezgâhın arkasına saklandı, sesine bakılırsa bir şeyi hareket ettirdi ve sonra elinde küçük bir bezle yeniden ortaya çıktı. Aralarındaki etkileşimin geri kalanı

August yaka iğnelerini dikkatle cebine koydu. Nathalie'nin evinden gülümseyerek çıktı ve sokağın yarısına geldiğinde açık kapıdan geriye baktı. Kadın tezgahın arkasından kayboldu.

Martin hanın yemek salonundaydı, bu sefer yalnızdı ve masanın tamamını büyük kitaplar kaplıyordu. Ağustos ona katıldı.

August, "Konuşacak çok şeyimiz var ama önce sana bir hediye aldım," dedi ve iğneleri masanın üzerine koydu. "İki ucu keskin kılıç gibiler."

Martin incilere hayran hayran bakarak, "Bana üzüm asması gibi görünüyorlar," dedi. "Onları sevmediğimden değil, ama neden bana aldın?"

August, "Bunlar Nathalie'nin dükkânından, yani bizim için daha fazla iş," dedi. "Hem senin doğum günün yaklaşıyor mu? yukarı?"

"Öyleyse, parçaları nereden aldığını bulmamız gerekiyor," dedi Martin. "Sanırım bunlar bir sebepten dolayı ilginçti?"

"Bunları almamı istemiyormuş gibi davrandı ama bana diğer parçalar hakkında bir şey söyleyemezdi," dedi August ve içini çekti.

"İşte Blanche'ın bana verdiği kasaba kayıtları," dedi Martin. "Belki yardımcı olurlar."

August en yakın defteri kendine çekti ve en yenisi olduğundan emin olmak için kontrol etti. "Vergi kayıtları bile her zaman doğru değildir."

Ne yazık ki.

August, ani bir talih kuşu ya da servet değişimine dair herhangi bir belirti bulmak için kayıtları taradı. Açıklanamayan olağan dışı her şeyi not aldı. Bir aile vergilerini zamanında ödemeye başlamıştı, ancak daha fazla araştırdığında bu servetin onlara miras kaldığı anlaşıldı. Bir yıl boyunca mükemmel mahsul alınmıştı ama August bunun krallık çapında olduğunu biliyordu. Felaketler ya da mucizeler yoktu.

Yine de Ella'nın mülkünün kayıtlarına bakmaktan kendini alamadı. Leydi Tremaine, Ella'nın babası öldükten sonra yas dönemini gerekçe göstererek vergi ödemeyi ihmal etmişti.

Leydi Tremaine

Ella'nın babasından birkaç mülk miras kaldı ve daha fazlasını satın almış ve bunların çoğunun kirasını son birkaç yıl içinde yükseltmiş gibi görünüyordu. Mülk mali açıdan iyi durumda olmalıydı.

Kitabın üzerine bir gölge düştü. "Ne yapıyorsun?"

"Ella!" August kitabı kapatıp arkasını döndü. "Ne yapıyorsun burada?"

Martin homurdandı. Sırtı protesto edercesine gıcırdadı ve August günün büyük bir kısmını okuduğunu fark etti. Ella'nın saçları bir fular altında toplanmıştı, nemli teller ensesine yapışmıştı ve yüzünde kırmızı bir kızarıklık vardı. Yanlarına oturdu, sodalı su ve lavanta kokuyordu.

"Drizella müzik çalışmasının ödülü olarak yarın haşlanmış armut istiyor, bu yüzden biraz almak için şehre geri dönmek zorunda kaldım," dedi.

"Handa mı?" diye sordu Martin, August'a deşifre etmek istemediği bir bakış fırlatarak.

"Hayır, ama düşündüm ki..." Bakışları, üzerinde çalıştıkları kayıtların üzerinden Martin'in gömleğine kaydı. O da yaka iğnelerine başını salladı. "Bunlar yeni mi? Tanıdık geliyorlar." "Onları Nathalie'nin dükkânından aldım," dedi August.

"Peki, onu ziyaret etme şansın oldu mu?" Ella sordu. "Hafızasını kaybeden herkes dükkânından bir şey aldım. Yaka iğnelerini de satmak istemedi ve ben onları sorduğumda tezgahının arkasına bakıp durdu. Belli ki biz konuşurken fark ettiği şey onu tedirgin etmişti.

"Sanırım yapmamız gereken bir sonraki şey Nathalie'nin defterlerini okumak. Baronun onun en büyük tedarikçisi olduğunu söyledi ve ben de bunu takip edeceğim. malzemeleri nereden bulduğunu sordum. Tamamen dürüst olduğunu sanmıyorum."

Ella usulca sordu: "Mösyö Allard'a bunu yapan üvey annenin ayakkabılarındaki çiçeklerdi, değil mi?"

"Belki," dedi August, kalbi kırılarak. "Bunu henüz kesin olarak bilemeyiz."

Ella'nın yüzü düştü. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını büzdü, gözlerindeki ışıltı ağlamaklı halden kararlı bir hale dönüştü. "Ben yardım edeceğim. Siz ikiniz arkadan dolaşırken ben onun dikkatini dağıtsam nasıl olur?"

"Emin misin?" August sordu.

"Eminim. Bunu yapmak istiyorum."

Nathalie'ye doğru yürürken ne yapacaklarını tartıştılar ve August, Martin'le birlikte dükkânın arka kapısını dinlemek için dolaşırken Ella'nın içeri girmesini önerdi.

"Pekâlâ," dedi Ella, burnunu kırıştırarak. "Onu paylaşması için zorlamayacağım ama bir şeylerin yanlış gittiğini bildiğini ortaya çıkarabilecek şeyler sormaya çalışacağım. Bir şeylerin yanlış gittiğini bununla bir ilgisi var. Sevdiklerini tamamen unutmak mı? Bu çok acımasızca."

August ve Martin dükkânın arka tarafına doğru ilerlediler. Nathalie arkadaki küçük kapıyı açmış, boş kutuları bir el arabasına yüklüyordu. Onları saydı.

Sonra etrafına bakınarak ceketinden rulo yapılmış bir kâğıt çıkardı ve kutulardan birinin içine sıkıştırdı. Elleri titriyordu.

"Nathalie?" Ella binanın içinden seslendi. "Hâlâ burada mısın?"

"Geliyorum!"

Nathalie arabayı korumasız ve arka kapıyı açık bırakarak binaya girdi. August tereddüt etti ve Martin onu arkadan dürttü. August elini kaldırdı.

"Senin için ne yapabilirim, Ella?" diye sordu Nathalie ve August bir taburenin yere sürtünme sesini duydu. "Drizella zengin ve yakışıklı gözleri üzerine çekecek yeni bir biblonun peşinde mi?"

Ella güldü. "Yakın, ama tam değil."

Nathalie'nin dikkati dağılınca August arabaya doğru ilerledi. August mektuba doğru ilerlerken Martin de onu izledi ve gözünü sokaktan ayırmadı. Kutuların çoğu uzaktan göründükleri kadar boştu, sürekli kullanımdan dolayı küçük çizikler ve çentiklerle doluydu. Ama en yakın kutuda, küçük bir bez çantanın altında bir yığın kâğıt ve küçük paket duruyordu.

"Madam Monet ve kocası hakkında düşünüyordum, biliyorsun, ve kocası uzaktayken onunla ilgili anılarını kaybetmesinin ne kadar şanssız olduğunu," dedi Ella yumuşak bir sesle, sanki Nathalie'den çok kendi kendine. Yine de sesi duyuldu.

Nathalie mırıldandı ve August parmaklarının tıkırtısını duydu. Tırnakları tahtaya takılmıştı. "Sen her zaman nazik bir kız oldun."

August çantayı açtı. İçinde iyi bir miktar para -yaka iğneleri için ödediğinden biraz daha fazla- ve avucundan büyük olmayan küçük bir kutu vardı. Kutu, çabucak çözemeyeceği ve tekrar bağlayamayacağı bir iple bağlanmıştı, bu yüzden onu bıraktı ve parşömeni çıkardı. Parşömen aceleyle yazılmış bir notla lekelenmiş bir parçadan biraz daha fazlası:

Artık yok.

Ne kadar yararsız ama bir o kadar da aydınlatıcı. Nathalie bu notu gönderdiği kişiden hiç memnun değildi. Para onların satıştan aldıkları pay mıydı?

Baron olsaydı, onunla bu kadar açık konuşmaya cesaret edebilir miydi?

August notu Martin'e gösterdi ve Martin yüzünü buruşturdu. Bu tür soruşturmalar hiçbir zaman kolay olmamıştı. August notu tekrar yuvarlayıp yerine koydu ve içeriği daha iyi duyabilmek için duvara yaslandı. Martin onun yanına çömeldi.

"...annesinin sahip olduğu gibi zarif bir şey, hani şu kolye, böylece daha olgun ve asil görünecek," dedi Ella. "Bana çoğunlukla sadece ruh halini anlattı ve pahalı bir şeyler söyledi, bu yüzden ona gösterebileceğim birkaç şey var mı? onu?"

August kapıdan içeri baktı ve küçük arka odanın ötesinde Nathalie'nin sırtının dimdik olduğunu gördü.

"Altın içine yerleştirilmiş yeşil zümrütlerle iyi gidebilecek bir şeyiniz var mı? Bunlar küpe." Ella tezgâhtan uzaklaştı ve etrafına bakındı. "Yeşil cam, belki?"

Nathalie rahatladı. "Yeşil cam mı? Deniz camı gibi mi?"

"Ah, bu çok hoş olurdu, özellikle de yunus ya da çiçek gibi bir şeye dönüştürülmüşse," dedi Ella, bir rafın önünde volta atarken. "Balık değil ama."

"Bende tam aradığım şey var," dedi Nathalie. Zıpladı ve Ella'nın peşinden koştu. August'un göremediği bir şeyi işaret etti. "Bu kişisel değil ama çok güzel bir parça.

Deniz camı, sarmaşık kolye gibi görünecek şekilde yeniden şekillendirildi." "Oh!" Ella sevinçli bir ses çıkardı. "Neredeyse büyülü! Ve parıldıyor!"

Martin fısıldadı, "Nathalie bu konuşmada büyülü komploları kabul edecek değil ama yine de iyi bir geçiş oldu."

August başını salladı. Ella zeki ve nazikti ve kalbini bir hüzün kapladı.

Nathalie, "İyi sanatın kendine has bir büyüsü olduğunu söyleyebilirim," dedi ve Martin'in homurtusu August'u düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Elinizde sihirli bir şey yok, değil mi? Lekeleri yok eden bir pudra? Saç dökülmesini önleyen bir saç kurdelesi?" dedi Ella.

Çok zarıftı, onlara biraz daha bilgi vermek için bir şeyler soruyordu.

"Hayır, öyle bir şey değil. Öyle bir şey yapsaydım şehirdeki en zengin kişi olurum sanırım."

August öne doğru eğilerek binaya girdi. Tezgâhın üzeri aletler ve hurdalarla doluydu ve büyük bir hesap defteri vardı. taburenin yanında duruyordu. Üstünde bir makas duruyordu ve August yavaşça kapı aralığına doğru ilerleyerek

taburenin içindekileri sarsmamak için hafifçe. Nathalie o gittikten bir süre sonra boş kasayı raftan almıştı. Şimdi kapalıydı ve tezgâhın altına saklanmıştı.

"Oh!" Ella dedi ki. "Bu da ne?"

Nathalie ısıklık çaldı ve koşarak Ella'nın yanına gitti. "İşte bu ilginç bir hikaye..."

Nathalie cameo'nun tarihini anlatmaya başladı.

August gözünü Nathalie'nin sırtından ayırmadan içeri süzüldü. Ella ona dönüktü, Nathalie'nin dikkatini üzerinde tutuyordu ve Martin küçük kasaları ve sepetleri karıştırmaya başladı tamir etmek ve biblo yapmak için kullanılırdı. August tezgahın altında saklanan hesapları gözden geçirdi.

"Şey, her şeyin doğası gereği, Leydi Tremaine için de bir şeyler alabileceğimi düşünüyordum. En kötüsü olursa babamı hatırla," dedi Ella. "Ona yeşil küpeler vermişti, görüyorsun, bir set iyi olabilir."

"Leydi Tremaine?" Nathalie sustu. "Onun için bir şey mi almak istiyorsun?"

"Evet, onun için."

Bu da başka bir garip tepkiydi.

"Leydi Tremaine'in zevklerine uygun bir şeyim olduğunu sanmıyorum," dedi Nathalie yavaşça, her kelimenin üzerinde düşünerek.

"Maalesef."

"Anlıyorum." Ella mırıldandı, parmakları yeşil bir vazonun üzerindeydi. "Zümrüt kolyesinin senden olduğunu sanıyordum?"

"I-" Nathalie sesli bir şekilde yutkundu. "Evet, ancak bu konuda şanslıydım ve şu anda onu memnun edecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Çok titiz olabiliyor, biliyorum," dedi Ella nazikçe, Nathalie'nin koluna dokunmak için uzanarak.

August dikkatini tekrar Nathalie'nin hesaplarına verdi. Girişler, yakın zamanda satın aldığı yaka iğneleri de dahil olmak üzere oldukça doğru görünüyordu. Girişin yanında, sanki birisi bir X çizmiş ve ortasını kaldırmış gibi, birbiriyle bağlantısız dört çizgiden oluşan, daha önce hiç görmediği garip bir not vardı

hiçbir muhasebe dersinde görmemişti. Son birkaç sayfayı taradı ve not sistemi, o tek işaret dışında gördüğü diğerlerine benziyordu. Bunun ne anlama geldiğini çözemiyordu.

Sonra tekrar buldu, Mösyö Monet'nin karısının madalyonunu satın alışı işaretliyordu. Nathalie her şeyi kaydetmişti.

Satışla ilgili tek bir ayrıntı - iki yeni kolye yaratmak için eski bir madalyonu kullanmanın süresi ve maliyeti, portreler için bir ressam bulma fiyatı ve hatta hediye etmek için dekoratif bir kutu için aldığı küçük miktar. İşaret sadece Nathalie'nin aldığı son fiyatın yanındaydı ve August'un söyleyebildiği kadarıyla, kaydettiği diğer hiçbir bilgiye atıfta bulunmuyordu.

Kolyeler hakkında, işaretin ne anlama geldiği ve Nathalie'nin orijinal madalyonu nereden satın aldığı dışında her türlü bilgiyi bulabilirdi.

"Martin," diye fısıldadı August, sayfaları çevirip her satıra göz gezdirerek. "Tamir ettiği, yaptığı ve sattığı şeylerle ilgili her şeyi kaydediyor ama bak, yaka iğnelerinin, Monet kolyelerinin ve Madam Renaud'nun satın aldığı eldivenlerin yanında bu işaret var. Başka hiçbir yerde referansını bulamıyorum ve bunları yapmak için yeniden işlediği parçaların nereden geldiğini de bulamıyorum."

Yaka iğnelerindeki inciler ve zincir, orijinal madalyon ve eldivenlerde kullanılan metalin tümü hesaba katılmamış.

Martin hesaplara baktı, kaşları çatıldı. "Henry'nin bastonu ile Blaise ve Madam Bardin'in yüzüklerinin satışını görüyorum, ama malzemeleri nereden aldığını göremiyorum."

August, "Çünkü sattığı diğer her şeyin aksine bunun kaydı yok," dedi. "Ve onları da bu notla işaretlemiş."

"Kayıtların nereye gittiğini tahmin edebiliyorum." Martin başparmağını kitabın ortasında gezdirdi. "Kayıp sayfalar var."

August kitabı kaldırdı ve sırtın dip kısmına baktı. Martin haklıydı. August kitabın sırtını Okumak için acele etti ama temizce kesilmiş bir sayfa vardı. August önceki sayfalara göz attı ve daha fazla sayfanın tamamen koparıldığı kâğıt parçaları buldu.

"Sayfaları kesiyordu," dedi August. "Makaslar bunun içindi." Belli ki onları çıkardığını saklamak istemişti. August tezgâhın üzerinden baktı. Ella hâlâ Nathalie'nin dikkatini dağıtıyordu ama kadının omuzlarındaki eğiklik bunun daha fazla işe yaramayacağını gösteriyordu.

August, "Hafıza kaybıyla ilgili her bir satış bu notla işaretlenmiş, ancak birkaç başka satış da öyle," dedi. "Bu kayıp sayfaları ve diğer eşyaları bulmamız gerekiyor."

Notlarda yaka iğneleri, baston, eldivenler, yüzükler, madalyonlar, Mösyö Allard'a sadece süs olarak etiketlenmiş bir şey, Mösyö Picard'a bir sepet ve Nathalie iki ürünü hediye etmiş gibi satış fiyatı olmayan iki garip kayıt yer alıyordu. Yedi satış, iki hediye ve dört satırlık tek bir işaretle toplam dokuz kayıt.

August kitabı yerine koydu ve Martin'le birlikte oradan ayrıldı. Köşede Ella'yı beklediler. Çok geçmeden Ella elinde küçük bir kurdeleyle dükkândan çıktı.

"Hiçbir şey almadan gidemezdim," dedi. "Peki, bir şey buldun mu?"

"Hafızasını kaybeden herkes ondan kendine özgü bir notla işaretlediği bir şey satın aldı ve diğer tüm eşyalarının aksine, bu eşyaları ve parçalarını nereden aldığını kaydetmedi. Ghent Baronu'nun seyahatlerinde kullandığı şeylerin çoğunu ona sattığını söyledi ama hesaplarından bazı sayfaları kesmiş. Bir şeyler saklıyor."

Ella içini çekerek yeni kurdeleyi üzüntüyle bir kenara koydu. "Nathalie'nin bu işe karışmamış olmasını umuyordum. Belki de bu bir kaza."

August kuşku olmasına rağmen, "Belki," dedi. "Baron hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Martin, "Ortaya çıkıp hemen ondan şüpheleniyormuşuz gibi davranamayız," dedi.

"Doğru," diye mırıldandı August. "Hâlâ bir toplantı talep edebilirim

Bakalım ne diyecek. Ella, yarın ne yapıyorsun?"

Tereddüt etti. "Bazı ev işleri. Her zamankinden daha fazla. Oliver üvey kardeşlerime ders verecek, böylece daha fazla iş yapabileceğim bir günüm olacak."

Ve Oliver'ın Ella'nın bir hizmetçi değil de aileden biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ev işlerinde sana yardım edeyim." August onu nazikçe dürttü. "Baron büyük olasılıkla öğleden sonraya kadar bize geri dönmeyecek ve Nathalie'yi tartışmak için daha az kasvetli bir ses tahtasına ihtiyacım var."

"Leydi Tremaine kasabadaki diğer tek soylu," dedi Martin. "Onunla konuşmak faydalı olabilir."

August ve Ella başlarını salladılar. Ella'nın Oliver'a kim olduğunu neden söylemediğini ve bilen diğerlerinin onun ne kadar çok iş yaptığını bilip bilmediğini anlamak istiyordu ama asla ve asla Leydi ile konuşmak istemiyordu.

Tremaine o mektuptan sonra tekrar.

"Sizinle konuşmayacak ve inanın bana, hiçbir şey bilmiyor. Kasabaya hiç gelmiyor. Hafıza kaybını sadece Madam Monet sayesinde biliyor," dedi Ella. August'a baktı. "Ghent Baronu'nu iyi tanıdığını sanmıyorum ama öğrenebilirim. Eğer işlerimde bana yardım etmek istiyorsan, seni durdurmayacağım."

August, "O zaman şafakta görüşürüz," dedi ve gülümsedi.

Bu kasabada çözmeye kararlı olduğu iki gizem vardı ve Ella'nın mülkü bunlardan biriydi.

Work Song

DAWN, Ella'yı yakında görme vaadiyle daha parlak ve daha sıcak görünüyordu. August, Ella'yı gördükten sonraki akşamı

Ella arabayı Nathalie'nin gizli ve sonra Martin onun yerini aldı. August oradayken kimse notu almaya gelmemişti, bu da ona düşünceleriyle baş başa kalacağı bolca zaman bırakmıştı. Zihinsel olarak Beklerken Gent Baronu'na bir mektup taslağı hazırladı ve odasına çekildikten sonra yazdı. Ella'nın malikânesine giderken mektubu Blanche'a bir kuryeye vermesi için bıraktı. Baronla yakında konuşmak istiyordu.

Ella'nın evi yavaş yavaş ufukta belirmeye başladı. Ağustos Ön kapıya giden dairesel yolu kaplayan meyve ağaçlarından birine dokundu. Arazi yemyeşil ve bereketliydi. Dış cephenin hiç bir yerinde, mali sıkıntılar nedeniyle Personel sayısını azaltmak.

Arazinin orasında burasında biraz bakımsızlık vardı - aşırı büyümüş yabani otlar, evin yan tarafına yığılmış yem torbaları ve cam pencerelere biraz fazla yaklaşmış uzuvlar - ama ailenin maddi sıkıntısını ortaya çıkaran evin arka tarafıydı. Keçilere ve tavuklara iyi bakılıyordu ama ağılları öyle değildi. Kötü kesilmiş ve çivilenmiş birkaç yama Ella'nın el işi gibi görünüyordu.

August dün oradayken bunu fark etmemişti ama şimdi dikkatle baktığı için çok açıktı.

Mutfak kapısı açıktı. İçinden Ella'nın koşuşturmasını ve yeni bir ateşin patlamasını duyabiliyordu. Kapıyı çaldı. Çizmelerinin burnu kapının önündeki küçük taş basamağa değdi ve kadın elinde yontulmuş bir fincanla döndü. Saçları yine bir başörtüsünün arkasına saklanmıştı ve gözlerinin altındaki deri artık tanıdık gelen koyu bir lavantaydı. Onun yüzü aydınlandı.

Belki de ilişkileri kurtarılabilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu gülümseyerek. "Emrinizdeyim."

Ella onu içeri buyur etti. "Çaylarını ve yemeklerini çoktan kapılarına bıraktım ve çamaşırları topladım, bu yüzden onlar yemek yerken ben de çamaşır yıkamalıyım."

August etrafına bakındı. Mutfak hatırladığı gibiydi ama daha yakından bakınca Ella'nın önlüğünün dizlerindeki bulaşık suyu grisi lekelerini görebiliyordu. sağa sola savruluyor ve onları saklamaya çalışıyordu. Bir kova su ve bir gün önce orada olmayan bezler eve açılan kapının yanında duruyordu. Bütün evi de temizliyor muydu?

"Evdeki çarşafı ve giysileri yıkamam gerekiyor," diye devam etti. "O zaman keçilerin arazinin yeni bir bölümüne taşınması gerekiyor. Bu batağanlarla savaşmaya çalışıp duruyorlar. gölete yakın bir yere yerleşmişler."

August, "Martin'le olan dostluğum, onların ne tür bir batağan olduğunu sormamı gerektiriyor," dedi. "O her şeyin günlüğünü tutar nadir kuşları görür."

Ella güldü. "Hiçbir fikrim yok ama gitmeden önce onları görebilir."

"Çamaşırları yıkamana yardım edebilirim; sonra keçilerle ilgileniriz. Sanırım bizi çamaşıra dokunamayacak kadar kirletecekler. çarşaf?" diye sordu August.

"Marguerite'in insanlara kafa atmayı sevdiğini ve Jacqueline'in çamur atmayı sevdiğini düşünersek, iyi karar," dedi Ella, onu dışarı çıkarırken. "Hiç çamaşır yıkadın mı?"

"Sadece seyahat ederken," dedi August ve onu takip etti. "Çarşaflarınızı bir nehirde yıkamamı isteyeceğinizden şüpheliyim."

"Üvey annenin buna tepkisini görmek isterdim, ama hayır," dedi. "Bu ıslak çamaşırlar. Suyu kendim taşımam çok uzun sürüyor, bu yüzden henüz leke çıkarmaya başlamadım."

Mutfağın yakınındaki küçük bir binanın önünde durdular. Bir duvarda altlarında ateş yanan üç büyük bakır tencere, diğer duvarda ise ahşap bir tezgâh vardı. İki metal merdaneli küçük bir mekanizma köşede duruyordu ve arkadaki daha büyük, daha tuhaf versiyonundan çok daha az tedirgin ediciydi. Kapının yanında havlu ve çarşaf dolu iki araba duruyordu.

Ella, "Anastasia kaligrafi çalışıyordu ve kollarında mürekkep lekeleri var," dedi ve dış elbisesini tezgâhın üzerine koydu. "Lekelerin üzerine ayran sürün ve ıslattıktan sonra üzerinde çalışın. Ben de elbiseyle ilgileneceğim. Drizella'nın elbisesindeki parfüm. Her yere sıkıyor."

August elbisenin kollarına kendi giysilerine davrandığından çok daha nazik davranarak mürekkebi çıkarmaya başladı.

"Yani," dedi usulca, "üvey kız kardeşlerin ilk sezonlarını geçirip nişanlanana kadar malikâneyi sen yönetiyorsun."

Başını salladı ve yastık kılıfına sıkıştırılmış bir çileğe benzeyen şeyi ovaladı.

"Ondan sonra ne var?"

"Ne?" diye sordu ve bezi ovaladı.

Solgun saç telleri topuzundan öfkeyle döküldü. Kızarmış yanaklarının etrafında kıvrıldılar.

"Onlar evlendikten sonra ne yapacaksın?" diye sordu ve kızın yüz ifadesini görebilmek için başını eğdi. "Sen Onlar için derslerini bıraktın ve mahkemeye gitmedin. Ne yapmak istiyorsun?"

"Oh, sanırım..." Acımasızca ovalaması azaldı. "Dikiş dikme konusunda hâlâ oldukça iyiyim, biliyorsun ve bir süredir süslü bir şey yapmamış olsam da bundan zevk alıyorum. Sanırım bunu yapmak istiyorum."

"Her zaman çok güzel fikirlerin vardı," dedi dirseğiyle onu d rt erek. "Terzilik o zaman?"

Ella, Leydi Tremaine ve kızları gibi soylu değildi ve terzilik onu çok ileriye götürebilirdi, özellikle de doğru müşterilerle.

"Düşünüyorum. Eğer başlayabilirsem, bilirsin. Bu oldukça pahalı," diyor Ella. "Sanırım arkadaşlarım ve ailemle başlardım, sonra belki pazarda küçük bir tezgah açıp birkaç parça satabilirdim. Sonra da bir vitrin. Belki adı 'Zamanda Bir İlmek' olur ve her dokuzuncu müşteriye indirim ya da eğlenceli bir şey verebilirim. Ama bu çok uzak bir ihtimal. En az on yıl boyunca bunların hiçbirini karşılayamayacağım."

"Tabii bir iş ortağı bulamazsan," dedi yavaşça. "Belki de dışarıda gizemli bir hayırsever seni bekliyordur."

Ella gözlerini devirdi. "Kim bana böyle bir teklif yapar ki?"

"Evin gerçek hanımına mı demek istiyorsun?" diye sordu August. "Oliver Monet seni bulaşıkçı sanıyor ve Leydi Tremaine ve üvey kız kardeşlerininle akraba olduğunu bilmiyor. Neden Monet'lerden ev hayatınız hakkında kasabanın geri kalanına bir şey s ylememelerini istediniz? Baban öldükten sonra buraya taşındıklarını biliyorum ama seninle hiç konuşmadılar mı? Kasabada seninle ilgili başka kimse var mı?"

"Hayır, insanlar babam hakkında pek konuşmazlar. Bunun beni üzdüğünü biliyorlar. İnsanların ailem hakkında dedikodu yapmasını istemiyorum August ve Oliver'ın varsayımları benim suçum değil." Ella'nın elleri durdu ve sesi  atallaştı. "Durum biraz karışık. Mülkün yardıma ihtiya ı var. Bunu ben yapmıyor olsaydım, çok daha farklı bir durumda olurduk."

"Ama Leydi Tremaine-"

"Aileden biri," dedi Ella sertçe. "O benim üvey annem. Onun kızları da benim üvey kardeşlerim. Onlar benim geriye kalan tek ailem ve onları terk etmeyeceğim."

Sanki onu terk etmiş gibi.

"Pozisyonlar tersine dönseydi sizin için de aynı şeyi yapacaklarını düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Umarım yaparlar, ama eğer pozisyonlar tersine dönseydi, şu anda olduğumuz kişi olmazdık," dedi. "Saf olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama umut etmek ve insanların içindeki iyiliği görmek beni saf yapmaz. Umut gerçeğin zıttı değildir."

Ella temizlenmiş elbiseyi onun elinden aldı ve kendi elbisesiyle birlikte bakır kaplardan birinin içine attı. Su oldukça kaynıyor.

August konuşmak için ağzını açtı.

"Benden onları terk etmemi isteme," diye fısıldadı.

Bir sonraki cümlesini yuttu. Kadının tencereye birkaç parça daha giysi atmasını ve ateşi harlamasını izledi. Ona doğru uzandı ve kadın geri çekilmedi. Parmakları bileğine dolandı.

Onu ateşten uzaklaştırarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Ella derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Yine de ondan uzaklaşmadı ve adam başparmağını avucunun nasırlı kenarında gezdirdi. Ella gözlerini açtı, odaya baktı ve başını salladı.

"Şimdi, daha önce yıkadığım çarşafları kurutmamız gerekiyor," dedi.

August güldü ve elini onunkinden ayırdı.

Doğru-iş gününün ortasındaydı, bu yüzden elbette bunun onlar için ne anlama geldiğini sorduğunu bilmiyordu.

"Sen buradayken, kutu mengenesini kullanabilirim," dedi ve sırtarak alkışladı. "Bu her şeyi çok daha kolaylaştıracak."

"Neyi kullanayım?" diye sordu ve kıkırdadı.

"Kutu ezici," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Kutuları parçalıyor."

"Belli ki," dedi August.

Gülümsemesi hafifçe çatlasa da, "Belli ki," diye tekrarladı.

O hep böyleydi. Şakalar ve espriler ona göre değildi, ama küçük iğnelemeler ya da kelime oyunları ona göre idi. Dry, onun

Annesi bir keresinde onu çağırmıştı. Şimdi çok daha kuruydu ve Belli ki ailesi hakkında yaptıkları konuşmayı unutmaya çalışıyor.

Makineyi işaret etti ve iki kaşını da kaldırarak onun da kendisine katılmasını bekledi.

Daha sessiz ama daha nazik değil.

"Bunu yaptığınızda yüzünüzde iki çekirge bacağı varmış gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Çekirgeleri seviyorsun," dedi ve onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Her neyse, bunu kullanmak için iki kişi gerekiyor ve ben bunu daha önce hiç bilmiyordum. Çamaşırcının içinde koşturduğumuz giysileri yakması gerektiğini sanıyordum."

Güldü. "Üstünüze bulaşan çamuru, benim yardımım olmadan, dürüstçe kendiniz yaptınız."

"Elbette yaptım," dedi ve sırtıttı. "Şimdi buraya gel ve bunu yapmama yardım et. Tek başıma yapmaya çalıştım ve Nathalie'ye bunu yapmanın bir yolu olup olmadığını sordum ama hiçbir şey işe yaramadı. Yine de masa örtülerini ütölemekten çok daha hızlı olacak, bu yüzden yapmamız gereken şey onları mangle ile sıkmak" -tekrar küçük makineyi işaret etti- "ve sonra da düz bir şekilde bastırın." Büyük makineye başıyla işaret etti.

Ona baktı. "Kutu mangle ile mi?" Kadın başını salladı.

"Özür dilerim," dedi August, aklı karışmıştı. "Bu bir mangle ve bu da bir mangle ve benzer görünüyorlar ama farklı şeyler mi yapıyorlar?"

"Belli ki," dedi Ella ve aynı anda kaşlarını kaldırmamak için çok sert ve çok net bir şekilde çabaladı. Başarısız oldu ve onun kıkırdamasını duymazdan geldi. "Temelde aynılar, tek fark küçük olanın suyu sıkması ve büyük olanın kuru giysileri pürüzsüz hale getirmesi. Hadi bakalım."

Genç farelerin peşine düşmüş yaşlı kediler gibi çamaşır yıkamaya koyuldular, ısrarcı ve biraz da beceriksizce. Leydi Tremaine hakkında ona daha fazla baskı yapmadı ve annesi ya da ondan sonra nasıl olduğu hakkında hiçbir şey sormadı. İş devraldığından beri öğrendiği her şey hakkında konuştular.

ve ses tonu yavaş yavaş temkinli olmaktan çıkıp hüzünlü bir hal aldı. Daha önce hiç olmadığı kadar çaresizce bir aile istediğinden bahsediyordu, tıpkı Fresne'nin ötesinde maceraya atılmaktan bahsettiği gibi. Hayalleri aynı anda hem küçülmüş hem de büyümüştü.

Acı verici bir şekilde ilişkilendirilebilirdi. Onun zaten olduğu gibi nazik ve iyi olmak istiyordu. Bunu nasıl yapacağı ona öğretilmişti.

Kraliyet için gerekli olduğu düşünülen birçok şey -muhasebe, devlet yönetimi ve görgü kuralları- ama insanları aktif olarak önemsemekten daha önemli ne olabilirdi? Gençken Martin ona prenslerin daha iyi, daha küresel hedeflere ihtiyacı olduğunu söylemişti ama August hırslı bir kral olmak istemiyordu. Daha fazlası ve açgözlülük onu ele geçirebilirdi ve açgözlüler hüküm sürdüğünde krallıklar acı çekerdi. İyi bir kral olmak ve bir aileye sahip olmak onun en büyük hayaliydi.

Yine de tüm bunları Ella'ya açıklayamazdı. bunu işi aracılığıyla insanlara yardım etmek olarak tanımlıyor. "İnsanlar için doğru olanı yapmak ve bir aile sahibi olmak istemek

basit ya da aptalca," dedi Ella, bir kucak dolusu taze katlanmış havlular. "Nazik olmak kolay olsaydı, herkes-"

Kan donduran bir çığlık onun sözünü kesti. Önceki günden kalma kedi, Ella'nın bacaklarının arasından çamaşırlaneye fırladı,

O kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece gri bir leke halindeydi. Ella çığlık atıp tökezledi ve ayağını kedinin yanına bastı. Bu bacağına pençeledi ve pencerelerden birine doğru kaçtı. Ella ayağını yerden kesti.

Ve sıırıslıkam çamaşırlarla dolu bakır kaplardan birinin içine düştü.

August katlamakta olduğu havluları bırakarak atıldı ve Ella'nın bileklerini yakaladı. Ella kendini suyun dışında tutmak için August'un kollarını kullandı ama aşırı telafi etti ve ağırlığını kaydırdı. Birbirlerine çarptılar ve Ella yere yığıldı, çenesi göğsüne çarptı. Kız bir hışımla onun kucağına düştü. Kucak dolusu havlu zemini kapladı.

"Ah," diye mırıldandı Ella. "İyi misin?" "Sen?" diye sordu başını kaldırarak.

Ella'nın kirpikleri yanağını gıdıkladı. Uzun zamandır olmadığı kadar yakındı, o kadar yakındı ki alt dudağındaki dişlerinin küçük girintisini seçebiliyordu. Ella her zaman güzeldi ama yakından nefes kesiciydi. Ella'nın yüzündeki Burnundaki küçük çiller ve yanağına yapışmış bukleler. Bir kenara fırçalamak istedi. Adam hâlâ onun bileklerini tutuyordu, ince derisi adamınkinin altında ısınıyordu ve kadın alnını adamın omzuna yasladı. Adamın yüzündeki garip kıpırtı Midesi kalbine doğru yayıldı ve ciğerlerindeki havayı çaldı. Nefesi gömleğini karıştırdı.

Ona karşı bir şeyler mırıldandı. "Ne?" diye sordu nazikçe.

Başını çevirdi. Onu bırakmak istemedi. Böyle kalmak istedi. Ona yardım etmek istedi.

Onu bir daha asla yalnız bırakmamayı her şeyden çok istiyordu.

Ella başını kaldırdı ve iç geçirdi. "Çamaşırlar kurtuldu mu?"

Kelimeler buz gibiydi. Doğru. "Korkarım hayır," dedi ve onu bıraktı.

August, kız üstünden inerken kaymamak için kendini zor tutarak, mümkün olduğunca az temasla kızın kalkmasına yardım etti. Kız onun rahatsızlığını fark etmiş gibi görünmüyordu ve August da bu konuda tek kelime etmedi. Cazibe zaten karışık olan hayatlarını daha da karmaşıktıracaktı.

Çamaşır odası sıcaktı, ısıtılmış tencereler ve her şey vardı.

"Kedi." August kapı girişindeki yarım düzine çamurlu pati izini işaret etti, parmağını yeri kaplayan tertemiz havlulara doğru sürükledi ve sonra havluların diğer tarafında devam eden pati izlerini gösterdi. "Bruno'nun kovaladığı oydu. Ne zaman bir Mouser?"

Ella kaşlarını çattı. "Biz yapmadık. O Lucifer'di."

"Şeytan mı?" diye sordu.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Ella karanlık bir sesle. "O Leydi Tremaine'in kedisi ve hayatım boyunca tanıdığım en sefil yaratık."

"Bir ev kedisi tanıdığınız en kötü yaratık mı?
Bu çok cesurca."

"Çok cesur!" Ayağını yere vurdu ve yüzüne alaycı bir şekilde pençe attı. "Oh! O bir canavar! Sürekli böyle şeyler yapıyor ve zavallı yaşlı Bruno'yu kışkırtıyor."

Kapının dışında hüzünlü bir havlama sesi duyuldu ve yavaşça bir Çamurlu av köpeği çamaşırhaneye girdi. Ella ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu köpeğe. "Boş ver. Nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Lucifer'in seni kızdırmasına izin vermeyi bırakmalısın."

Bruno, kadının ne dediğini tam olarak anlamış gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak yere uzandı ve August sırttı.

"Bruno!" August güldü ve yaşlı köpeği kollarının arasına aldı. Köpeği dışarı taşıdı ve mutfağın uzağına bıraktı. "Git uzakta bir yerde silkin dostum."

Bruno sıvışıp gitti ve August çamaşırhaneye döndü. August, "O kediye iyi bakılmış," dedi. içeri geri geldi. "Bruno'nun durumu biraz daha kötü görünüyor."

Daha önce fark etmemişti çünkü ikisini karşılaştırmak aklına bile gelmemişti ama Bruno sadece yaşlı değildi. Dışarıda uyumuş gibi görünüyordu.

"Ortada büyük bir komplo falan yok," dedi Ella, Mahvolmuş çamaşırları bir tencereye boşaltıyor ve hâlâ temiz olan birkaç havluyu kapıyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu usulca. "İnsanlar senin burada çalıştığını sanıyor. Senin Leydi Tremaine'in kızı olduğunu bilmesi gereken insanlar, onun için canını dişine takmana izin veriyor."

"Bana izin mi veriyorsun?" Kadın ısıklık çaldı ve onu ana eve geri götürdü. "Hiçbir şey söylemiyorlar çünkü senin aksine, bunun utanç verici ama gerekli olduğunu anlıyorlar."

August yüzünü buruşturdu. Haklıydı, anlayamıyordu. Onlar ailedendi. Buna göz yumması için hiçbir neden yoktu. Evin içi hatırladığından tamamen farklıydı. Sabah ışığında parıldayan uzun pencerelerin arasındaki boşlukları yeni duvar kâğıtları dolduruyordu, Ella'nın uzanabileceği yerin birkaç santim yukarısı hariç tertemizdi. Tanımadığı aile üyelerinin portreleri onlara bakıyordu. Ella koridorun sonundaki küçük bir kapıyı işaret etti.

"Leydi Tremaine'in çalışma odası. Buraya sadece akşam yemeğinden sonra gelir ve evin bu tarafından bizi duyamazlar," dedi. "Gel."

"Ella, bu..." Girişte tereddüt etti.

Onu görmezden geldi ve kapıyı açtı. Çalışma odası Soğuk ve boştu, her türlü dekordan yoksundu. Düzenli bir masa ve masanın karşısındaki duvarda asılı iki portre dışında hiçbir kişilik yoktu.

"Leydi Tremaine ve Drizella," dedi Ella onları işaret ederek. "Bana sorarsanız Anastasia'yı dışarıda bırakmak niyetindeyim ama o bırakmayacak."

Masadan bir kayıt defteri çıkardı.

"Al. Kendin gör. Fedakarlık yapmadan bu yılı atlatamayız."

August kitabı karıştırırken midesi bulanıyordu. Onu bu duruma sürüklemek istememişti ama bu işin peşini bırakamazdı. Malikânenin giderleri ve gelirleri tüyler ürperticiydi.

Ella'nın babasının ölümü. Kitap o kadar geriye gitmiyordu ama ölümünden bir yıl sonra bile malikânenin birikimleri olması gerekenden çok daha düşüktü. Günümüze doğru okudukça Ella için yapılan harcamalar gittikçe azalıyordu, ta ki malikânede sadece üç aile üyesi ve bir hizmetçi varmış gibi görünene kadar.

Ella'nın kendi adına hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Harcamalarda bol miktarda para olmasını sağlamak için hesaplamalar vardı.

Üç kişilik yiyecek, ama ne giysi ne de başka bir şey aldı.

kesinlikle gerekli olmayan başka bir şey. Leydi Tremaine onu ev masraflarının bir parçası olarak görmüyor gibiydi.

Ne kadar küçük olursa olsun, her harcama bir açıklamayla birlikte titizlikle kaydediliyor ve getirilen her para, nereden geldiğine dair bir notla birlikte yazılıyordu. Tıpkı kasaba kayıtlarından öğrendikleri gibi, Leydi Tremaine'e Fresne'de mülkler miras kalmış ve aylık kiralar toplanmıştı. Kiralar son birkaç yılda yükseltilmişti, bu yüzden giderek daha fazla para topluyordu ama August'un hesaplamaları doğruysa, mali sıkıntı içinde olmaması gerekirdi. Geliri gösterirken o da aynı şeyi söylemişti.

"Parayı cebine atmıyor. Kendi harcamalarına gidiyor ve bunları da kişisel defterlerine kaydediyor," dedi Ella, hesaplardaki bir satıra dokunarak. "Bu sadece emlak kayıtları için ve babam kiralari buraya kaydedirdi, bu yüzden her şeyi düzenli tutmak için bunu yapmaya devam etti."

"Bunlar ne o zaman?" August sordu. "Kendisine ödeme yapıldığını kaydettiği yedi örnek var, ama bunları neden kendi kişisel hesaplarına koymuyor o zaman?"

Yedi meblağ büyük değildi ama etiketsizdi. "Drizella ve Anastasia'yla çok uğraştı, o yüzden belki de o..." Ella'nın sesi yedi kaydı okurken kesildi. Bunlar son beş yıla yayılmış. "Dürüst olmak gerekirse, evi onarmak ve yenilemek için oldukça fazla şey sattı. Babam öldükten sonra. Ben yardım ettim. O gittikten sonra her şeyle birlikte yaşamak bir hayaletle yaşamak gibiydi. Bunlar ondan olabilir mi?"

August yutkundu ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama bulamadı.

"Onu babam seçti," dedi, hâlâ okuyordu. "Karısı ve annem olması için seçtiği kişi oydu. Onu ve kızlarını seçti. Ona güvendi. Eğer ben güvenmezsem, nasıl bir kız evlat olurum?"

Ancak sesindeki kesiklik, ölmekte olan bir ötücü kuş gibi küçük bir cırıltı, kesinlikten çok bir yalvarış gibiydi. Eğer

Onu sevmesi gereken insanlar sevmiyorsa, bu onun hakkında ne anlama geliyordu? August babasının onu sevdiğinden hiç şüphe etmemişti.

onu severdi. Ailesi herkesin içinde bile sevgilerini gösteriyordu. Bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu.

"Seni sevmemek çok zor," diye fısıldadı ve duraksadı.

Konuşmak için ağzını açtı, ona bakarken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve adam başını salladı.

Bugün yardım ettiği işler, eğer malikânede kimse çalışmasaydı, onun görevlerinin yanında devede kulak kalırdı. Bu sorumluluklar herhangi bir kız çocuğundan çok daha fazlaydı.

başarmayı umabilirdi.

Ella kitabı ona geri vermek için hamle yaptı, ama yüksek sesle

Kapının çalınması evin içinde yankılandı. Kitabı geri itti ve onu koridora yönlendirdi.

"Şimdi kim ziyarete gelir ki?" Ella koridorda yarı koşarak mırıldandı. "Hadi ama, üvey annem derslerin bölünmesinden nefret eder."

Onu evin ve kendi uzak anılarının içinde dolaştırdı. Evin düzeni aynıydı ama renkler ve portreler yeni ve soğuktu. Bir zamanlar evin soluk mavileri ve gümüşleri davetkâr bir his verirdi ve August bütün yaz günlerini Ella'nın babasının seyahatlerinde topladığı bibloları inceleyerek geçirirdi. Hepsi gitmişti, burada her zamankinden daha fazla insan yaşamasına rağmen salonlar garip bir şekilde bomboştu. Ella kapıları açarken o ön kapının yanında bekledi.

"Martin!" Onu içeri çağırdı. "Ne istiyorsun?" "Görev

yerimden ayrıldım," dedi August'a bir bakış atarak. Martin mektubu almaya kimin geldiğini görmek için gözlüyordu ama gün ortasında görülme olasılığı yüksek olan birinin gelmesi pek olası değildi. Çizmelerindeki tozu silkeledi ve giriş salonuna adım attı. "Ghent Baronu'ndan haber aldım. Görünüşe göre bu akşam yemek planları varmış ve önümüzdeki birkaç gün içinde şehre gidecekmiş. günler."

"Kiminle yemek yediğini bildiğini sanmıyorum?" diye sordu August. Onunla uzun süre görüşmeleri gerekmedi. "Biz Yine de onu ziyaret edip af dileyebilirim." Martin kesin bir tavırla, "Evet, eminim buna bayılırdı," dedi.

August içini çekti ve Ella'ya döndü. "Onunla hiç tanışmadın, değil mi?"

"Oh, hayır," dedi başını sallayarak. "Leydi Tremaine onunla bir ya da iki kez karşılaştı ama çoğunlukla kendi halinde biri."

"Martin, sen ne...Martin?"

Martin ilk kez kaşlarını çatmıyordu. Başı arkaya doğru eğikti ve gözleri kapalıydı. August sırtıttı.

"Müziğe karşı bir beğeni mi geliştiriyorsun?" diye sordu ve Martin'in kulağına bir fiske vurdu.

Martin başını sallayarak, "Onlara sesin nasıl olması gerektiğine dair bir kulak veriyor," dedi. "O çok iyi."

Ella, "Oldukça iyi bir öğretmendir ama oyun oynamak kadar hoşuna gittiğini sanmıyorum," dedi. "Kapıyı açık bırakmış olmalılar."

Şimdi bir kız şarkıyı söylemeye çalışıyordu, flüt çalan bir başkası da ona eşlik ediyordu. İkisinin de sesi çok yüksekti.

August'un çıkaramadığı yumuşak bir ses bir şeyler söyledi ve Oliver çalmayı bıraktı. Kızların müziği kesildi.

"Drizella, neden bu sırada piyano çalışmıyorsun? Anastasia şarkı söyler mi?" diye sordu Oliver. "Böylece sesini dinlendirebilirsin."

"Hayır."

"Bu Leydi Tremaine," diye fısıldadı Ella. "Drizella'nın şarkı söylemeyi öğrenmesini istiyor ama zavallı kızın sesi buna uygun değil. Daha da kötüsü, biraz çalışsa piyanoda da gayet iyi olacak."

Oliver da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu çünkü "Şarkı söylemenin onun uzmanlık alanı olduğunu sanmıyorum ama piyano olabilir," dedi.

Martin homurdandı.

Leydi Tremaine yüksek sesle iç geçirdi. "Annen Drizella'nın şarkı söyleme sesini mükemmelleştirmenin tam ortasındaydı."

"Bunu anlıyorum leydim. Ancak, o yapamaz öğretmeye devam edin. Bir müzik öğretmeninin işinin bir parçası da öğrenciye en iyi başarı şansının verilmesini sağlamaktır."

"Biliyorum ve onun çabalarını çok özlüyorum," dedi Leydi Tremaine usulca. "Anladığı bazı şeyler vardı ve asla anlayamayacağını bildiği bazı şeyler de Toplumun gelecekteki hanımefendilerden talepleri gibi şeyleri anlamak ve sadece benim sözüme güvenmek zorundaydılar. Küçük bir kızken şarkı söylemeyi ve flüt çalmayı öğrendim ve kızlarımın, saray hanımefendilerinin bu konularda başarılı olması çok önemli. Onlara en iyi başarı şansını vermek istiyorum, tıpkı annen ve benim sana onlara ders vermen için bu şans verdiğimiz gibi."

Ella kaskatı kesildi.

"Annenizin başına gelenleri düşündükçe yüreğim pır pır ediyor. değil mi?" Leydi Tremaine sordu. Bir sandalye yere sürtündü. "Zavallı annen, baban bu kadar uzaktayken ve akli... şey, ailene daha fazla vergi veremem. Eminim başka bir öğretmen vardır. akranlarına eğitim verme deneyimi."

"Bir başkası mı?" diye sordu Oliver sertçe. "Kim?"

"Oh, bizim için endişelenme. Annen için endişelen," dedi Leydi Tremaine. "Şimdi, sanırım bunun için en iyi zaman Bu oturuma bir son vermek istiyorum. Annene erken bir öğle yemeği ısmarlayabilirsin. Bunu bir hediye olarak kabul edin."

Bu soğuk bir kovulmaydı.

Kapı gıcırdadı. "Elbette leydim. Anneme haber vereceğim. İyi günler."

Ayak sesleri hızla uzaklaştı.

"Ama anne!" diye bağırdı kızlardan biri. "Şarkı söylemeyi öğreneceğimi söylemiştin. Şarkı söylemeden bunu nasıl yapacağım? öğretmen?"

"Sus, Drizella." Leydi Tremaine müzik sehпасına benzeyen bir şeyi tekmeledi. "Senin görevini devralacağım. öğretim."

Diğeri, Anastasia, "Bu benim de şarkı söylemeyi öğreneceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Flüt çalacaksın, canım."

Drizella kıkırdadı. "Sadece güzel kızlar şarkı söyleyebilir."

"Yine de henüz büyük bir şarkıcı değilsin, değil mi?

Canım?" diye sordu Leydi Tremaine öyle zehirli bir ses tonuyla ki August bile irkildi. "Ben çalacağım ve en baştan başlayacağız."

Ella, August ve Martin'i ön kapıdan dışarı itti. "Onunla dışarıda konuşabiliriz," diye fısıldadı. "Konuşmayalım.

Leydi Tremaine'e yakalanırsın."

Evin yan tarafında ve pencerelerin görüş alanının dışında beklediler. Bir süre sonra Oliver evden çıktı, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı. Bir elinde rulo haline getirilmiş bir müzik kitabı vardı.

Ella ileri atıldı. "Çok özür dilerim!"

"Bu senin hatan sayılmaz." Güldü ve onu çabucak kucakladı. "Gitmeme izin verdiğine inanamıyorum. Ne öğrendikleri konusunda katı olduğunu biliyorum ama bu onun da ötesinde." Ne düşündüğünü söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi duraksadı ve başını salladı. "Acıtıyor, hepsi bu. Annem zaten onun etrafında dolanıp durmamdan bıktı."

Oliver Ella'dan uzaklaşıp August ve Martin'e baktı.

August, Martin'e biraz daha uzun süre baktığını fark etti. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim, ama biz Ella ile birlikteydik."

Martin boğazını temizledi. "Trajedi bir noktada herkesin başına gelir."

August yüzünü buruşturdu ve Martin sanki zeminin altına çökmesini diliyormuş gibi baktı.

"Şu anda senin gibi mi?" diye sordu Oliver, dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşerek.

Martin başını salladı.

Ön kapı açıldı ve üvey kız kardeşlerden biri, üzerinde uçuk pembe bir günlük elbiseyle koşarak ön merdivenlerden indi.

arkasında çırpınıyordu. Tökezleyerek onların önünde durdu. "Bekle!"

"Anastasia, ne yapıyorsun?" Ella sordu. "Leydi Tremaine erken bitirmenizden nefret ediyor."

"Anneme biraz soluklanmak istediğimi söyledim, o da bana ciddi değilsem gidebileceğimi söyledi," dedi Anastasya ve sonra yüz ifadesi değişti. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim!"

August ve Martin'i tamamen görmezden gelerek Oliver'a döndü.

"Bana şarkı söylemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim," dedi rahatsız bir şekilde, sanki kelimeler ona tamamen yabancıymış gibi. "Gerçekten çok keyif aldım."

Oliver sıkıca gülümsedi. "Bir şey değil."

"Bunu flütten daha çok seviyorum," dedi Anastasya. "Her neyse."

Elindeki flütü unutarak kendi kendine işaret etti ve flütü omzuna vurdu. Yanakları pembeleşti.

"Annenle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

Ella gözlerini kıstı ve Oliver bile bekledi.

Anastasya ikisine de baktı. "Ne?" diye sordu.

"Buraya ona teşekkür etmeye mi geldin?" Ella sordu ve Anastasia başını salladı. "Bu çok hoş."

"Kibar olabilirim. Beni tanıımıyorsun." Anastasya kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen beni tanıımıyorsun."

herhangi bir şey."

Ella içini çekti. "Leydi Tremaine'in uzun süredir ortalıkta olmadığınız için moralinin bozuk olacağını biliyorum."

"Ne olursa olsun bugün kötü bir ruh hali içinde olacaktı. Ne?" dedi Anastasya ve burnunun ucuyla uzun boylu kıza bakmaya çalıştı. "Baronu görmeden önce hep öyledir."

"Lord Moreau?" Ella sordu. "Ghent Baronu mu?" "Evet, yaşlı adam. Hediye bile aldı. Değil mi?

bu gece onunla buluşacağını biliyor muydu?" Anastasia baktı Kimsenin, özellikle de Ella'nın bilmediği bir şeyi bilmekten heyecan duyuyordu ve bir omzunu çocuk gibi kaldırarak

yetişkin ilgisizliği. "Neyse, gitmem gerek ve yarın giyeceğim binicilik elbisemi hâlâ getirmedin."

"Birazdan ütülemeyi bitiririm," dedi Ella, "ama Leydi Tremaine üzülmeden geri dönmelisin."

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedi Anastasya.

"Gerçekten bilmiyor muydun? Onun da Drizella'ya söylediğini sanmıyorum."

Kız kardeşinin adını kilisedeki yaşlı bir insanın küfür eder gibi söyledi ve August bir kahkahayı daha omzuna bastırdı. Anastasya ona saraydaki genç kızları hatırlatıyordu. August'a göre

Annesi zorlarsa da, bu yıl ilk kez sahneye çıkmak için çok genç olup olmadığına şaşırı. Sesinin tonu ne kadar şımarık olsa da, neredeyse rol yapıyor gibiydi.

Kendisinden nefret eden kızı taklit etmeye çalışan asma çiçeklerden biri gibi.

August, Martin'e, "Ella onlar için fazla iyi," diye fısıldadı. "Son bezelyesini de bir fareye verir. Kendi iyiliği için fazla iyi biri."

"Senin gibi." Martin omuz silkti. "Tek bir bezelyenin bir insana ne faydası var? Dünya için çok daha önemli ve yararlıdır. fare."

August ona baktı. "Bu neredeyse umut vericiydi."

"Drizella'ya bile söylemedi mi?" Ella yüzünde bir gülümsemeyle

abartılı bir nefes aldı. "Leydi Tremaine bunu söylediğine göre sana çok güveniyor olmalı. Başka bir şeyden bahsetti mi?"

Ella son karşılaşmalarından bu yana kurnazlıkta daha da ustalaşmıştı. "Şey, hayır. Sadece bu ilk ziyareti değil. ve bu kez ona bir hediye aldığını söyledi," dedi Anastasya.

"Lord Moreau onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Biliyorum! Annemin söylediğine göre son on yılda yirmi evlilik teklifini geri çevirmiş ama onu tekrar davet etmiş." Anastasya burnunu çekti. "Ama bana onunla neden buluşacağını söylemedi."

"Belki bu geceden sonra yapar," dedi Ella ve merdivenlerden yukarı, müzik odasına doğru baktı.

Anastasya irkildi ve başka bir şey söylemeden koşarak uzaklaştı.

"Neden baronla buluşmak istesin ki?" Ella onlara doğru döndü. "Baronla evlenmeyi düşünüyor olamaz. Anastasia ya da Drizella'yı ona verebilir mi?"

August homurdandı. Kimse bu kadar zalim olamazdı. "Eğer amaç evlilik olsaydı, o zaman gelin olurdu."

Ella yan gözle ona baktı.

"Araştırabiliriz," dedi Martin, o cevap vermeden önce.

"Kulak misafiri olmak gibi mi?" Oliver sordu. "Bana kesinlikle yapmadığın gibi mi?"

Martin elini göğsüne götürerek arkasını döndü ve "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"En azından artık yemek arkadaşının kim olduğunu biliyoruz," dedi August. "Her zaman çok münzevi olmuştur. Neden Leydi Tremaine ile yemek yesin ki?"

"Sanki bir hakaretmiş gibi münzevi deme," dedi Ella. "Lord Moreau son derece iyi biri. Sadece üzgün. Varisi olmadığı için miras konusunda mahkemeye kavga ettiğini biliyor muydunuz?"

August, saraydaki konumu sayesinde bunu başarmıştı. Babası, August'un annesi ölene kadar baronun yeniden evlenmeme konusundaki ısrarından şikâyet etmişti. Bu konuyu bir daha hiç açmamıştı. Yine de miras meselesi mahkemenin son endişesi.

August, "Belki de bu yemeğe davet edilmeyi atlatmanın bir yolu vardır," dedi.

Martin'in yüz ifadesi düştü. "Gizlice girmeyi mi kastediyorsun?" "İçeri gizlice girmek gerçekten gerekli mi?" Ella sordu.

"Belki değil, ama Lord Moreau'nun neden Leydi Tremaine'i eğlendirmek," dedi August. Casusluk başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu, özellikle de evlilik konuşulacaksa. Mali konular her zaman bu konuşmaların içinde yer alırdı.

Martin'in sırtını sıvazladı. "Evin yan tarafına doğru yürüyelim, kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yere. Sen de Oliver'la birlikte kasabada kal ve o notu alan olup olmadığını ve Nathalie'nin tuhaf bir şey yapıp yapmadığını öğren, ben de Ella'ya işinin geri kalanında yardım edeyim. Sonra da bu gece Leydi Tremaine onu ziyaret ettiğinde baronun malikanesine girmenin bir yolunu bulabiliriz."

Martin başını kaldırdı, koyu renk gözlerinde tuhaf bir parlaklık vardı. "Kulağa hoş geliyor, ama Oliver kim?"

Hepsi sessizliğe gömüldü. August elini geri çekti. Martin'in etkilenmesi fikri bile onu titretiyordu. Sadece birkaç gündür buradaydılar ve Martin'in duyguları hâlâ yeniydi. Oliver'ı unutmuş olamazdı.

Oliver gülümsemeden ve gergin bir şekilde kıkırdadı ve başını salladı. "Bu şaka hiç hoş değil ama işten çıkarıldığım için perişan olduğumdan bunu görmezden geleceğim."

August, Martin'in şaka yaptığını hiç bilmiyordu.

Martin rahatsız bir şekilde güldü ve diğerleri önden yürürken August onu tuttu.

"Bu bir şakaydı, değil mi?" August, Martin'in kolunu sıkıca kavrayarak sordu.

Martin önlerindeki Oliver'a başıyla işaret etti. "August, onun kim olduğunu bilmiyorum."

Bir keresinde, okuldaki ilk yılında, diğer öğrencilerden birkaç yaş daha küçükken, August kütüphanedeki en üst raftan bir kitap almaya çalışmış ve merdivenin tepesinden düşmüştü. Nefesi ciğerlerine öyle bir çarpmıştı ki bir daha asla nefes alamayacağını düşünmüştü.

"Martin, onunla günler önce tanışmıştık," dedi August. "Oliver Monet'yi hatırlamıyor musun?"

"Monet?" Başını iki yana salladı. "Madam Monet ile konuştuk ama kocası hâlâ seyahatte ve yalnız yaşıyor."

August Oliver ve Ella'ya baktı. O emin değildi hasta olmadan neler olduğunu açıklayabilecekti.

"Yüzündeki yeşil renkten onu unuttuğumu tahmin ediyorum," dedi Martin, "ama bunun aşkla bir ilgisi olamaz. Onunla yeni tanışmış olmalıydım. Yeni mi tanıştınız?"

"En azından birini unuttuğumu bilecek kadar hatırlıyorsun. Sana bir arkadaş gibi değil de bir denek gibi davrandığım için şimdiden özür dilerim." August, Martin'in kolunu sıktı. ve gitmesine izin verdi. "Hatırladıklarını doğrulamak için sana bazı sorular sormam gerekiyor. Dün sana yaka iğnesi aldım. Neden?"

Sesinin kırılmasını engellemek için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti. Duygularının onu tökezletmesine izin veremezdi, vermeyecekti. Bu işin sonunu görmek zorundaydı. Martin ve diğer herkes için hafıza kaybına neyin sebep olduğunu bulmalı ve bunu durdurmalıydı ve üzgün olmak buna yardımcı olmayacaktı.

"Çünkü Nathalie'nin eşyaları satıyor olabileceğini düşünüyoruz.

Hafıza kaybına neden oluyor," dedi Martin ve göğüs cebinden yaka iğnelerini çıkardı.

"Peki Ella'nın üvey kız kardeşlerinin müzik dersinde neler duydunuz?"

"Leydi Tremaine öğretmeni kovdu." Martin başını salladı. "Kim olduklarını bilmiyorum, ama bu Madam Tremaine değil. Monet."

"Madam Monet'nin oğlu."

"Oh," dedi Martin. "Hayatındaki iki kişi diğerlerini unuttu. Bu korkunç olacak."

"Şimdilik kendine odaklan." August derin bir nefes aldı. Oliver ve Ella evin yan tarafında, evin pencerelerinden görünmeyen gölgelik bir alana doğru ilerliyorlardı. "Haydi. Bunu ertelemenin bir anlamı yok."

August, arkadaşını bırakmak istemeyerek Martin'i onlara doğru götürdü ve Ella önce ona baktı. Onun yüz ifadesini tanımış olmalıydı.

"Ne?" Ella gözlerini kocaman açarak sordu. "Ne oldu?"

August tereddüt ederek, "Martin şaka yapmıyordu," dedi.

Denedi

Oliver'a olabildiğince özür dileyen bir bakış atmak için. "Özür dilerim Oliver. Seninle ilgili hiçbir anısı yok."

Oliver'ın yüzü düştü ve başını salladı. "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu.

August başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Bekle, insanların kim olduklarını unuttuklarını sanıyordum..." Ella ağzını kapattı, gözleri irileşmişti.

August omuz silkti. "İnsanların başkalarını neden unuttuğundan tam olarak emin değiliz, ama en önde gelen teorimiz buydu." August, Oliver'ın bir yalanı takdir edeceğini sanmıyordu, zaten hayatının büyük bir kısmı Kasabayı saran hafıza kaybı yüzünden. Ancak çocuk bunların hiçbirini duymamış gibi görünüyordu. "Oliver? İyi misin?"

"Ben miyim?" diye fısıldadı Oliver, gözleri kocaman ama görmüyordu. Ağzını birkaç kez açtı ama sesler boğuklaştı boğazında düğümlendi. Bu düşünce belli ki aklından çıkmıyordu. "Bunu anneme ben mi yaptım? Ona mı?"

"Hayır," dedi Ella, onun elini kendi elinin içine alarak. Başını kaldırıp August'a baktı.

"O haklı. Sen değilsin," dedi August ve Oliver rahatlayarak gözlerini kapadı. "Olası bir ipucunu araştırıyorduk, ve görünüşe göre düşündüğümüzden çok daha olasıymış. Yani bu hem kötü hem de iyi haber. Sen hiçbir şeye sebep olmadın."

Bu durum baronla konuşmayı daha da acil hale getirdi. Nathalie'nin iğneleri bir şekilde bununla bağlantılıydı. Martin'i bıraktı ve kolunu okşadı. "Belki de her şeyi göz önüne alırsak, bu planımda bana katılmamalısın."

Martin ofladı ama başını salladı.

Oliver ona döndü, sanki yapbozun parçaları yerine oturuyormuş gibi yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Martin'e eşlik edeceğim. Muhtemelen konuşmalı ve boşlukları doldurmalıyız, değil mi Martin?"

Martin yutkundu, nutku tutulmuştu. Oliver en azından panik anını atlatmıştı.

August, "Buna bayılır ve tekrar nasıl konuşacağını öğrendiğinde kabul edecektir," dedi. "Teşekkür ederim."

Oliver elini Martin'e uzattı. "Oliver. Seninle tekrar tanıştığımıza memnun oldum."

Martin yavaşça onun elini tuttu. "Umarım bir sürü soru sormamın sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedi Oliver ve gülümsedi. "Önden buyurun."

Martin'e kolunu uzattı ve ikili, sanki eski arkadaşlarmış ve biri diğerini tamamen unutmamış gibi sohbet ederek kasabaya doğru geri yürüdüler.

İnanılır gibi değil. August başını salladı.

"Bu çok tatlı," dedi Ella, onların uzaklaşmasını izlerken. "Sanırım artık ortağız."

Ortaklar - çocukken Mösyö Picard'ın fırınından gizlice yanmış somun alırken ya da ebeveynlerinin doğum günü planlarına kulak misafiri olurken oldukları şey buydu. Ona gülümsedi, çocuklukları aklından hızla geçiyordu. Sırıtmadı ama kaşlarını da çatmadı. Öyleydi

Onunla aynı maskaralıkları mı hatırlıyordu?

"Suç ortakları," dedi ve kadın buna hafifçe gülümsedi. "İzinsiz girmenin cezasını tam olarak hatırlayamıyorum."

Ella, "Madem Leydi Tremaine bu gece oraya gidiyor, o zaman bunun bir suç olması gerekmiyor," dedi.

"Bizi tanıştıracak mı?" diye sordu. Ella ona bön bön baktı.

"Ona sormayacağız," dedi yavaşça, sanki Bruno'ya yeni bir numara öğretiyormuş gibi. "Gidip onu davet edeceğim ve sonra seninle ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Ah, elbette," dedi ve kolunun üzerinden eğildi, eve doğru işaret ederek. "Bana bu suç dolu hayatı nasıl geride bırakacağımı öğret."

Better Together Than in Bad Company

ELLA'NIN PLANI basit ama zarifti: Leydi Tremaine'e bir leydi hizmetçisi gibi bakacak, onun

En sevdiği elbise, tamir edecek biri olmadan giyilemeyecek kadar kırılıyordu ve August her zamanki uşaklarının yerini alacaktı. İçlerinden biri mutlaka toplantının ne hakkında olduğunu ve eğer şanslılarsa baronun Nathalie'ye gönderdiği malzemelerin kaynağı hakkında daha fazla bilgi edinebilirdi.

"Size güvenim sonsuz ama lütfen baronla daha önce tanıştığımı unutmayın. Beni görmemesi en iyisi olur. gizlice dolaşmak." August yıllar boyunca malikanede kalan yedek kıyafetlerden bir palto ödünç aldı ve Elinden geldiğince akıllandı. "Pencereden gizlice dinlemeyi deneyebilirim. Hava bunun için mükemmel."

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ve yakasını düzeltti. "Tüm saray müfettişleri asillerle dirsek temasında mıdır?"

"Bazıları soylu," dedi ve gözlerini kaçırdı.

Ona August Prensi olduğunu söylemek için iyi bir zaman olup olmadığını bilmiyordu. "Genellikle soğukta ellerimizi birbirine sürterek emir bekleriz."

"Sana daha fazla eldiven yapmam gerekecek," dedi ve sırtıttı. "Genelde bir araba kiralarız ve şoför Charles, Leydi Tremaine ile bu konuda çetin bir tartışmadan sonra konuşmamaya söz verdi. Yani, bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

Ella ve August şatonun önünde arabanın yanında bekliyorlardı. Şoför kapıların önünde durmuştu, Geldiği anda arkasına yaslandı ve şapkasıyla yüzünü kapattı. Ella'nın sorusu üzerine ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı.

"Burnumu herkesin işine sokarken nasıl şüpheli bir şey görebilirim ki?" diye sordu. "Tek sorduğum onun nasıl olduğuydu!"

Ella teselli edercesine onun kolunu okşadı.

"Leydi Tremaine işe aldığı uşak olmadığımı fark etmeyecek mi?" August sordu.

"Oh, hayır. Doğru görüldüğün ve doğru davrandığın sürece yardıma aldırış etmez," dedi Ella burnunu kırıştırarak.

August diğer taraftaki sesleri zar zor duyabiliyordu. Ama Ella dikkat kesildi ve kapıyı açmak için atladı. Leydi Tremaine, Drizella ve Anastasia ördek yavruları gibi arkasında, Ella'ya bakmadan girişten içeri girdi. Öfkeli bir bakışla kızlarını kovdu ve arabaya doğru süzüldü.

August başını eğdi ve kapıyı açtı.

"Ella, acele et. Geç kalamam," dedi Ella şatonun ön kapılarını kapatırken. "Seni şık göstermek için zaten yeterince zaman harcadık."

Düzgün siyah bir elbise ve beyaz bir önlük giymiş olan Ella, kaşlarını çatarak onu arabaya kadar takip etti.

August, "İyi şanslar," diye fısıldadı ama muhtemelen başsağlığı dilemek daha yerinde olurdu. Baronun malikânesine giden yol bir saat kadar sürdü.

Ağustos için o saat yeterince çabuk geçti. Alacakaranlık sıcak mor bir pusla çöktü, güneşin kakofonisini yumuşattı. cırcır böceklerinin sıkıcı gümbürtüsü eşliğinde. Ella'nın Leydi Tremaine'in çeşitli eşyalarını ayarlarken, dikerken ya da tamir ederken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Ella'nın üvey annesinin ona karşı takındığı küçümseyici tavır. Akşam için bir hizmetçi gibi davranıyor olsa bile

Bir insan başka biriyle böyle konuşmamalıydı. Baronun arazisinde durduklarında hâlâ kafası karışık.

İs rengindeki ahşap ev akşam gökyüzüne karışıyordu ve dar pencerelerde mumlar titriyordu.

parlayan camlar üzerlerine doğru parlıyordu. Geniş merdivenlerin tepesindeki açık ön kapının önünde yalnız bir figür duruyordu ve August protokoldeki bu ihlalden o kadar şaşırmişti ki, araba durduğunda neredeyse sürücü koltuğundan fırlayacaktı. Tökezleyerek yere indi ve Leydi Tremaine için kapıyı açtı. Kadın burnunu çekerek dışarı çıktı.

Ella onun ardından dışarı çıktı ve Leydi Tremaine'in elbisesinin alt kısmını arabadan dikkatle kaldırdı. Leydi Tremaine'in altın ve porselen chatelaine'i şingirdadı, anahtarlar dantel kaplamaya takıldı. Ella üvey annesi farkına bile varmadan düzeltti.

Leydi Tremaine merdivenlerden yukarı çıktı ve reverans yaptı,

yüksek sesle, "Mösyö de Ghent, beni bir kez daha ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Böyle bir gecede benimle dışarıda buluşmanıza hiç gerek yoktu."

Baron başını arkaya eğerek gökyüzünü inceledi ve başını salladı. "Hoş bir akşam. Yaşlı bir adamın hoşgörüsüne izin verin, görgü kurallarıyla vakit kaybetmeyelim. Gelin, yemeğinizi yiyin ve bana tartışmak istediğiniz bu fırsattan bahsedin."

"Nasıl isterseniz," dedi. "Sanırım oldukça memnun kalacaksınız."

Büyük evin içinde gözden kayboldular. Arabanın sürücüsü koltuğuna yığıldı ve saniyeler içinde horlamaya başladı.

Ella eteklerini kaldırarak, "Şimdi onunla birlikte içeride olacağım," dedi. "Bana ihtiyacı olana kadar tıklılacağım bir bekleme odası olduğunu varsayıyorum ve gizlice dışarı çıkabilmeli ya da kapıyı duyabilecek kadar kırabilmeliyim. Baron için bana bir hediye bile verdi."

Ella cebinden küçük bir kutu çıkardı. Bordo kadife ve siyah ipek bir kurdeleyle sarılmıştı. Hediye her neyse, bir cep saatinden daha büyük değildi.

"Kutuyu arabaya sarmamı istedi ama içinde ne olduğunu göremedim. Yeniden yapacak zamanım yok," dedi Ella, kutuyu cebine geri koyarken. "Yine de kutuyu ona vermeliyim ve ne olduğunu iyice görmeliyim."

"Bu iyi," dedi August, parmaklarının ne kadar hızlı ve mükemmel hareket ettiğinden büyülenmiş bir halde.

"Ne yapacaksın?" Ella sordu. "Aklıma gelen tek sorun sensin."

"Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü söyle Ella," dedi ve Ella'nın cevap veren gülümsemesi kalbini ısıttı. "Güzel bir gece, bu yüzden pencereler açık olacak. O senin hâlâ burada olduğunu fark etmeden gitmelisin."

Bu tür yerlerin hepsinin genel düzeni aynıydı. Bir avluya ya da bahçeye bakan ve gözetleyebileceği çok sayıda pencere olurdu. Bütün mesele Kırsal mülkler ülkeyi görmek içindi.

Başını salladı. "Hizmetçilerle de konuşacağım. Bakalım baron hakkında ne söyleyecekler ve Nathalie'ye ne sattığına dair bilgileri var mı?"

Koşarak hizmetkârların girişine gitti. Ana binanın etrafı titizlikle korunmuş, sarmaşık gülleri ve güzel kokulu zambaklardan oluşan bahçelerle çevriliydi. Evin arkasından bir mutfak çıkıntı yapıyordu ve August sessizce yürüdü etrafından dolaşarak malikânenin arka tarafına doğru ilerledi ve açık kapılardan birinin yanında durdu. Yemek salonu şatonun ikinci katındaydı ve hemen üstlerinde geniş bir balkon vardı -August balkondan birkaç adım geride parmak uçlarında durursa içeriyi ancak görebiliyordu. Cam kapılar akşam havasını içeri almak ve içeridekilerin seslerini dışarı vermek için açılmıştı. Balkon, orada saklanmasına izin vermeyecek kadar aydınlık ve açıktı. Ancak August yerden onları duyamıyordu.

Ancak büyük balkonun iki yanında iki küçük balkon uzanıyordu, ikisi de aydınlık odalara açılıyordu ve sağdaki pencereden güllerle işlenmiş küçük bir mendil sarkıyordu.

Birkaç işçi bahçeden geçerek yemek salonuna çıkıyor olması gereken merdiven boşluğuna tepsiler taşıyordu. Gölgede kalmaya çalıştı, soluk giysilerini hayalet gibi parlayacağı ışıktan uzak tuttu ve yolu evin yanından ayıran çitlerin üzerinden tırmandı. Küçük bir dal aldı ve pencereye doğru fırlattı. Cama çarparak şingirdadı.

İnce bir el pencereden dışarı uzandı ve Ella karşı balkonu işaret etti. Güvenli olan o olmalıydı. Ella'nın işaretleri daha da çılgınlaştı.

Etrafındaki alanın temizlenmesini bekledi ve sonra yemek odasının balkonunun diğer tarafına geçti ve duvara tırmandı. August küçük balkona göz attı.

Parlak bir şekilde aydınlatılmış odanın ışığıyla yıkandı. ama o oda kutsanmış bir şekilde boştu. Yine de bu öyle kalacağı anlamına gelmiyordu.

Balkona tırmandı ve balkonun en ucuna uzandı. Odaya giren herkes onu görebilecekti ama aşağıdan yürüyen hiç kimse göremeyecekti.

"...apaçık ortada," diyordu Leydi Tremaine yemek odasında. "Kuzeninizin son zamanlarda kumar borçlarıyla ilgili bazı küçük sorunlar yaşadığını duydum?"

Baron ofladı pufladı. "Edep yok dediğimi biliyorum, ama siz her şeyin özüne iniyorsunuz, değil mi?"

Leydi Tremaine, "Açıklığı kurnazlıktan daha faydalı buluyorum," dedi. Gümüş çatal bıçak takımı porselene çarptı. "Sen

Son zamanlarda seyahat ediyordunuz, değil mi? Varisi olmayan biri için bu çok tehlikeli."

Baron güldü ve sanki bir içki içmiş gibiydi. "Seyahat etmekten ve ata binmekten hoşlanıyorum. Canlandırıcıdır ve eğer

Beni öldürebilecek her şeyden ve her şeyden kaçınırsam, o zaman zor yaşarım. Diğer illerin zanaat ve sanatını gelişirken görmekten keyif alıyorum. Çok seyahat ediyormusunuz?

Madam?"

Leydi Tremaine, "Hayır, korkarım hayır, ama kızlarımın bunu istediğinden eminim," dedi. "En büyüğüm, Drizella, oldukça

sanata düşkün."

"Ne tür sanatları tercih ediyor?" diye sordu baron. "Flüt çaldığınızı hatırlıyorum."

"Ah, kimsenin böyle bir Çeyi hatırlamayacağını umuyordum," dedi Leydi Tremaine zarif bir kahkahayla, ama onu Ella'yla birkaç kez dinledikten sonra August bunun samimi olduğunu düşünmedi. "Drizella şarkı söylemeyi tercih eder, ama oldukça başarılı bir flütçüdür."

"Monet'ler Fresne'e döndükleri için her zaman minnettar olmuşumdur. Ama başlarına böyle bir trajedi gelmiş olması çok üzücü," dedi baron nazikçe.

"Evet, çok rahatsız edici oldu." Leydi Tremaine'in kadehi masaya çarptı. "Siz etkilenmediniz, değil mi lordum?"

"Hayır, neyse ki ev halkım etkilenmedi ve itiraf etmeliyim ki unutacak kimsem yok. Yine de," dedi hızlı bir şekilde. "Ancak mahkeme müfettişler gönderdi, umarım yakında halledilir. Yakında şehre gideceğim. Majesteleri ile de bu konuda konuşabileceğim." Soruşturmayı geciktirmek ister gibi bir hali yoktu.

Peki neden onlarla görüşmeyi reddetmiş ve bunun yerine bu yemeğe ev sahipliği yapmıştı?

"Anlıyorum," dedi Leydi Tremaine, sesi çok daha dostane bir hal almıştı. "Sık sık saraya gider misiniz?"

"Sadece gerekli olduğunda," dedi baron. "Yalnızlığımdan hoşlanıyorum ve burada avlanmak daha iyi."

"Drizella'm avlanmayı çok etkileyici buluyor Taahhüt ediyorum," dedi Leydi Tremaine. "Ata binmeye bayılır." "Siz seviyor musunuz?" diye sordu baron.

Leydi Tremaine güldü. "Kızımı şımarttığım için mutluyum."

İkili bundan sonra birbirlerine hoşbeş etti. Baronun onlarca yıldır yaptığı seyahatlerle ilgili pek çok ilginç hikâyesi vardı ama hiçbirisi büyülü eşyalara ya da rahmetli karısı. August bu adamla daha önce sadece birkaç kez karşılaşmıştı ama Lord Moreau'nun bütün krallığı karısıyla birlikte dolaştığından emindi, tek başına değil.

Daha da garibi, o ve Leydi Tremaine birbirlerinin etrafında konuşuyorlardı. Baron ne zaman onun ilgi alanları ve hayatı hakkında soru sormaya çalışsa, Drizella hakkında yeni bir abartılı ayrıntı veriyordu. Baron, gerçek sorularına cevap alamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı. Yemeğin sonunda bir tıkırtı ile ayağa kalktı.

"Merak ediyorum," dedi. "Her şeyden sonra, evliliğe yatkın mısınız?"

Leydi Tremaine, "Benim fikrim pek de konuyla ilgili değil," dedi. "Siz öldüğünüzde mülkünüzü ve soyadınıza sahip çıkacağına güvenebileceğiniz bir eşe ve nihayetinde bir varise ihtiyacınız var, hiç tanımadığınız uzak bir kuzene değil."

"Kör bir nokta olsa da iyi bir nokta." Bir sandalye yere sürtündü. "Gelin, madam. Bahçelerde bir tur atalım. Bana yazdığınız teklifi dinleyeceğim ve konuşacağız."

Yan odanın kapısı açılmaya başladı ve August balkondan yuvarlandı. Yüzüstü toprağa düştü, hava

ve inledi. Bu hiç de sessiz olmamıştı.

Çitin üzerinden patikaya doğru baktı. Bir çift Bulaşıkçı hizmetçiler uzakta aceleyle uzaklaşıyorlardı ama onu fark etmiş gibi görünmüyorlardı.

Asıl soru, baronun konuşmasının geri kalanını duyabilmek için bahçelerin neresinde saklanabileceğiydi.

August, Ella'nın penceresinin altındaki gölgelere doğru koştu.

Açıklıktan bir kapının çarpma sesini duydu.

Leydi Tremaine tısladı: "Dikişiniz çok arzulanan bir şey!"

"Yemeğin ortasında yırtıldı. Bütün gece kolumu kaldıramadım."

"Tutulamayacak kadar kırılgan olduğu konusunda seni uyarmıştım," dedi Ella. "Bu ifade hatanızı düzeltiyor mu?"

Leydi Tremaine sordu.

August kaşlarını çattı. Leydi Tremaine dürüstlikle inciticilik arasındaki çizgide pratik adımlarla yürüyordu.

"İşte," dedi Ella. "Dikiş onarıldı ama kısa adımlar at. Bu elbiseyi ben yapmadığım için korse üzerindeki boncukların ne kadar sağlam olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Leydi Tremaine burnunu çekti.

"Kal." Sanki Ella bir köpekti.

August bahçelere giden bir yol aramaya başladı. Evin batı kanadında bir dizi kapı daha vardı ve bunlar büyük bir çeşmeye açılıyordu. Bahçeler vahşi taraftaydı, ancak kalça yüksekliğindeki bir çit labirenti şatoyu arkadaki ormandan ayırıyordu. İki

Kapılarda silüetler belirdi. August labirentin içine doğru biraz çömeldi ve çıkmaz sokakta olmadığından emin oldu.

Baron, Leydi Tremaine'e kolunu uzattı. "Sanırım evlilik teklif etmek üzeresiniz?"

"Her zamanki gibi zekice," dedi Leydi Tremaine. "Neden olmasın? Çok mantıklı; sizin bir varise, Drizella'nın da bir kocaya ihtiyacı var."

Baron sıçradı ve tökezledi. "O mu? Ben... Bağışlayın beni, evlenmemizi teklif ettiğiniz izlenimine kapılmıştım."

"Ne?"

"Kızınızla evlenmemi mi istiyorsunuz?" Öğürmeye benzemeyen bir ses çıkardı. "O daha bir çocuk."

"Sahneye çıkmak üzere!" Leydi Tremaine nefesi kesilerek konuştu. "Genç, eğitilmiş ve güzel bir kız ve herkese, hatta size bile çok iyi bir eş olur."

"Onu tanımıyorum. Ben sizi tanıyorum," dedi. "Kızınızın bunu kabul edeceğine inanamıyorum."

"Drizella böyle saygın bir adamla evli olduğu için kendini şanslı sayacaktır." Leydi Tremaine'in geri kalanı yanıt, çiçeklerin arasından esen bir rüzgârla örtüldü.

Baron alay etti. "Otuz yaşına geldiğinde ve ben çoktan öldüğümde benim duruşum ona arkadaşlık etmeyecek."

"Hayır, olmayacak," dedi Leydi Tremaine, "ama o ölmeyecek ve sen de mirasını korumuş olacaksın. Senin miras devam edecektir."

"Kızınız biriyle evlenmek mi istiyor, yoksa benim unvanımı mı miras almak istiyor?"

"Lütfen," dedi Leydi Tremaine. "İkimiz de mantık evliliğine yabancıymışız gibi davranmayalım."

"Kesinlikle öyleyim," dedi baron. "Ben de sizin öyle olduğunuzu sanıyordum."

August'un arkasından biri sessizce, "Bu gece rol yapan tek kişinin genç Ella olmadığını görmek ilginç," dedi.

Dondu kaldı.

"Kaçmanıza gerek yok. Genç Ella personele çoktan kur yaptı ve lordumun kişisel meseleleri hakkında onun rahat edeceğinden emin olduğumdan çok daha fazla şey öğrendi ama Leydi Tremaine'le mi yoksa sizinle mi çalıştığından emin değilim. Arkanızı dönün lütfen."

Ağustos yaptı. Gümüş rengi saçları ve kısık gözleri olan, sade siyah bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam, bacaklarının arasında bir bastonla alçak bir bankta oturuyordu.

"Ben René Castillon, lordumun uşağıyım," dedi adam kaşlarını çatarak. "Ama sizden emin değilim."

"Ben August. Kasabadaki hafıza kaybını araştırıyorum."

"Yazan çocuklar. Evet. Lordum neden onunla konuşmak istediğinizi anlayamadı ama bunun için iyi bir açıklamanız olmalı?" Mösyö Castillon bahçeye çıktı ve August'a baktı. August başını sallayınca iç çekti. "Hadi o zaman."

Mösyö Castillon August'u bahçenin yola yakın, daha تنها bir bölümüne götürdü.

"Neden bunu yapma ihtiyacı hissettin?" diye sordu August. "Ve Ella neden bir leydinin hizmetçisi gibi davranıyor? Leydi Tremaine'in komplolarından biri mi?"

"Ella, hayatı buna bağlı olsa bile kötü niyet besleyemezdi. Bu gece sadece Leydi Tremaine'e bir iyilik yapıyor," dedi August ve homurdandı. "Bana gelince, Lord Moreau davetimi reddedince habersizce ziyaret etmekten başka çarem kalmadı,

ve görüyorsunuz, bir başkası da hafızasını kaybetti - benim yol arkadaşıım."

"Bir yolcunun hastalığa yakalandığını ilk kez duyuyoruz." Mösyö Castillon'un gözleri şaşkınlıkla keskinleşti.

"Bu soruşturmayı sona erdirmeye ihtiyacı etrafımızdaki alarmı arttırdı. Hafıza kaybına neden olduğuna inandığımız nesnelerin izini sürdük ve Lord Moreau bu nesneler hakkında bazı bilgilere sahip olabilir."

August'u şaşırtan bir şekilde adam kızardı. "Korkarım lordum davetinizi reddetmedi. Ben ettim."

"Neden?" August sordu ve şokunu belli etmemek için yüzünü düzeltmeye çalıştı.

"Lordum özel bir adamdır." Mösyö Castillon karanlığa rağmen etrafına bakındı ve çenesini ovuşturdu. "Farkında olsa bile kimsenin bilmesini istemezdi, ben de onu korumak istedim."

"Onu neyden koruyacaksın?" August hafifçe eğilerek sordu.

"Tuhaf davranıyor," dedi Mösyö Castillon ve dizini ovuşturdu. "Bu toplantıları, her zamanki gibi Leydi Tremaine bunları komik buluyordu ama sonuncusundan sonra teklifi ciddiye aldığını fark ettim. Daha önce hiç ciddiye almamıştı. Yeniden evlenmemeye yemin etti."

August haklı olduğu için üzgün bir şekilde nefes verdi. "Sence rahmetli karısını unutmuş mudur?"

Mösyö Castillon, "Söyledi ama onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda oldukça sinirlendi," dedi. "Diğer personel ve ben birkaç gün önce neler olduğunu doğruladık, ama Leydi Tremaine'in yaklaşımını kabul ettiği ve son zamanlarda mahkemeden gelen baskı-"

August, "Başkalarının onun bu zaafından faydalanacağından korktunuz ve bunu bir sır olarak sakladınız," dedi. Bu birkaç şeyi değiştirdi. "Bu çok anlaşılır bir şey ama ona yardım edebilmem için birkaç şeyi bilmem gerekiyor. Ne zaman unuttuğunu biliyor musunuz?"

"Bunu söylemek zor. Zaten leydimden pek sık söz etmezdi," dedi Mösyö Castillon başını sallayarak. "Eğer bir tarih seçmem gerekseydi, bir ay kadar önce Leydi Tremaine'le ilk ve ikinci buluşması arasında bir zamana yerleştirdim. Bu geceyi kabul edene kadar hiçbir şeyden şüphelenmemiştim ama eğer onunla evlenmeyecek olsaydı, onunla dalga geçmezdi."

Bu onu Madam Monet ve Martin'in arasına yerleştirir. Zaman çizgisi gerçekten hızlanıyordu.

"Peki son zamanlarda Nathalie'ye bir şey verdi mi ya da ondan bir şey aldı mı?"

"Nathalie mi? Yıllar boyunca yaptığı pek çok şey var. Neden?" diye sordu Mösyö Castillon.

August şüpheleri önlemenin bir yolunu bulamadı. "Nathalie son zamanlarda kaynağı tespit edilemeyen birkaç eşya sattı ve hafızasını kaybeden herkeste bir tane vardı."

"Onun tek tedarikçisi o değil ve açıkçası Daha az seyahat ediyor, bu yüzden başkalarına yöneldi." Mösyö Castillon eve doğru bir bakış attı ve parmakları bastonunun tepesi boyunca. "Merak uyandıran birkaç şeyi de tamir etti."

"Bu gece Leydi Tremaine ona bir şey hediye etti," dedi August. "Ne olduğunu görmeyi umuyordum."

"Evet, ikinci hediyesi," dedi dalgın dalgın. "Benimle arabada buluş."

Yaşlı adam aceleyle eve geri döndü. August arabada horlayan Charles'ın yanına döndü. Hizmetçiler koşuşturuyor ve fısıldaşıyorlardı.

Uzaktan, Leydi Tremaine'in bağırıldığını duyabildiğini düşündü.

Mösyö Castillon birkaç dakika sonra bir elinde bir kutuyla döndü.

"Drizella'ya yaptığı evlilik teklifini reddettiği için bunu da reddetti." Mösyö Castillon ambalajı açılmış kutuyu August'a verdi. "Parçanın tanıdık geldiğini kabul ediyorum ama lordumun Nathalie'ye sattığı bir parça olduğunu sanmıyorum. Leydi Tremaine'in ona verdiği ilk hediye olan cam broş, onun bayıldığı bir şey değildi."

Nathalie'ye de satıldı. Yine de bana hiç tanıdık gelmiyor."

August küçük kutuyu açtı. Üzerinde uçan bir şahin bulunan altın damgalı broş, siyah kadife bir yastığın üzerinde duruyordu ve August'a da tanıdık gelmişti. Pek çok aile hanedanlık armalarında kuş kullanıyordu.

"Cam olanı görebileceğimi sanmıyorum?" diye sordu.
"Leydi Tremaine onu geri istedi mi?"

"O asla bu kadar görgüsüz olmaz. Lordumun dolabında duruyor ve kaybolursa fark eder. Sizinle konuşması ve bir süreliğine ondan ayrılması için onu ikna etmeye çalışacağım. Nathalie'ye düşkündür. Eğer bunu öğrenirse, yıkılır."

Mösyö Castillon August'u arabada bıraktı ve August arka basamakta oturup şahini nereden tanıdığını anlamaya çalıştı. Yeni dövülmemişti. Altın iyi işlenmişti. kaliteli ama eskiydi ve şahin, hanedanlık armaları için alışılmadık olan bir alanda değildi.

"August!" Ella yan kapıdan dışarı çıktı. Bir eliyle August'un yakasını tuttu, diğer eliyle de iki küçük tart uzattı. "Bir tanesini dene. Harikalar. Louisa çok güzel bir aşçıdır ve bana da biraz verdi. Ayrıca hediye de gördüm!"

"Ben de öyle," dedi ve tartlardan birini aldı.

"Bunu nasıl gördün? Lord Moreau'nun uşağı benden aldı." Diğer tartı ağzına attı, gözlerini kapattı ve iç çekti. "Mavi eriklere bayılırım."

O anda August ona dünyadaki bütün mavi erikleri alabilirdi.

"Diğerini de yemeliydin," dedi yanakları kızarak.

Ella tek gözünü açtı ve dudaklarını büzerek, "Beş tane yedim," diye fısıldadı.

Adam sırttı ve kız güldü. Birlikte olduklarından beri ilk kez yüksek sesle ve kontrolsüzce gülmüştü. Yeniden bir araya gelmişlerdi ve bu göğsünün derinliklerinde bir şeylerin sıkışmasına neden olmuştu. Sesi çok mutlu geliyordu.

"Ella." August sırttı.

"İyi bir takım olduk." Ona gülümsedi. "Peki, broş?"

"İşte," dedi ve ona şahin broşunu gösterdi. "Bunu bana uşak verdi. Tanıdın mı?"

"Pek sayılmaz. İçine bakmaktan başka bir şey yapamadım." Ellerin arasında evirip çevirdi. "Bunu Blanche'a sormalısın. Fresne'deki herkesi ve tüm eski aile mühürlerini bilir."

Fauconnier ailesinin farkına varması Ağustos ayını ürpertiyle geçirdi.

Şatonun ön kapıları tekrar açıldı. Leydi Tremaine ve baron arabaya doğru ilerleyerek dışarı çıktılar. August yerine geçti ve Ella kenara çekildi. Ona baktı.

Baron, Leydi Tremaine'in arabaya binmesine yardım ederken, "Blanche'ın," diye mırıldandı. Ailesi hanın sahibi olmadan önce şahincilik yapıyordu. Bu onun soyadıydı. Bunu nasıl görmemiş olabilirdi?

Ella'nın gözleri büyüdü.

August bunu zihninde gün gibi net bir şekilde canlandırabiliyordu. Ella'nın

Fresne'nin mezarlığını koruyan heykele bakarken ve elinde çiçeklerden bir taç tutarken güneş ışığında parlayan gözleri yaşlıydı. Heykelin mızrağındaki kalın altın manşeti işaret etmişti ve adam kederle ıslanmış ıvır zıvırlarla parıldayan heykelin görüntüsünden o kadar etkilenmişti ki gözlerini kapatmıştı. Kadın bunun

Blanche, anma töreninde hangi hatırayı bırakmanın doğru olacağına karar vermek için yıllarını harcadı. Bunu hiç anlamamıştı. Anında anlamıştı.

Manşet August'un annesi ölmeden çok önce oradaydı.

Ta ki birisi onu çalıp Nathalie'ye verene kadar; o da şahini bir broş için kullanmış ve daha sonra Leydi Tremaine.

The Good Little Mouse

AUGUST sersemlemiş Ella'ya arabaya binmesine yardım etmesi için elini uzattı, ama Ella daha fazla dayanamadan Leydi Tremaine bir adımda kapıyı tutup kapattı.

"Çekil!" Ayağını yere vurdu.

Charles, hâlâ çimenlerin üzerinde bekleyen Ella ve August'a baktı.

"Leydi Tremaine?" Ella sordu.

Leydi Tremaine pencereden uzanıp Charles'a gitmesini işaret ederek, "Eğer bu arabayı bir an önce hareket ettirmezsen bana yardım et, evlat," dedi.

Araba hareket etti. Ella solmuş gibiydi, nefes verirken kendi içine gömüldü ve August ona kolunu uzattı.

August'un öfkesi kafa karışıklığını bir bıçak gibi kesti.

"Haydi," diye fısıldadı. "Şahin manşetinin gittiğini kanıtlamak için heykeli görmemiz gerekiyor ve zaten buradan mezarlığa yürümek sizin evden yürümekten daha kısa."

"O zaman giderken bize bir iyilik yapıyor." İçi boş bir şekilde güldü ve onun koluna girdi.

August yakında onu yine terk edecekti. Kendini Fresne'in geri kalanından ne kadar soyutladığı düşünülürse, Leydi Tremaine ve üvey kız kardeşleriyle baş başa kalacaktı. Bu fikir buz gibi bir ürperti gibi üzerine çöktü. Bir gün daha; onunla geçireceği tek zaman buydu.

"Ruh hali mazeret olamaz," dedi August. "Daha önce böyle bir şey yaptı mı?"

"Hayır, beni hiçbir yerde bırakmadı," dedi ve ona baktı. Adamın kaşlarını çatıldığını görünce ona yaslandı ve içini çekti. "Beni de hiçbir yere götürmedi. Pek bir yere gitmiyoruz ve Drizella ile Anastasia'ya karşı çok katı. Onları uzun süre yalnız bırakmıyor."

August buna inanabilirdi. Kontrolcü görünüyordu, kızlarını kendi istediklerinin peşinden gitmeleri için umutsuzca zorluyordu. Bunda özel bir tür acı vardı. August iyi biliyordu. Kraliyet ailesi mensubu olmak beklentileri de beraberinde getiriyordu ve değişime çok az yer vardı -ama aynı zamanda pek çok ayrıcalığı da beraberinde getiriyordu- ama babası yine de onu destekliyordu. kabul etmediler.

Mezarlığa doğru yürümeye başladılar. Gece ılıktı ve aç baykuşların şarkılarıyla uğulduyordu. hışırdayan tarla fareleri. Kasabaya dönüş yolu dolambaçlıydı ve yürüyerek gidilemeyecek kadar uzundu, bu yüzden August onu yol kenarındaki arpa tarlalarından birine çekti. İçinden geçerek ve komşuları onları çocukken oynadıkları güney tepelerine yaklaştıracaktı. Onlar yollarına devam ederken Ella yıldızları incelemek için başını geriye yasladı.

August onun yakınlığının teninde uyandırdığı sıcak duyguyu bastırmaya çalıştı. Saçlarının burnuna değmesini görmezden gelmeye çalıştı. Yanına sokulmuş olmasının verdiği rahatlıktan başka bir şey düşünmemeye çalıştı.

Ve hepsinde başarısız oldu.

İçini çekti ve ne söyleyeceğini, onu gitmeye nasıl ikna edeceğini düşünmeye çalıştı. O daha iyisini hak ediyordu.

Ella gözlerini kısarak ona baktı ve başını salladı. "Bu bakışı biliyorum. Benimle konuşmaya mı çalışacaksın? ayrılmak mı?" diye sordu. "Ailemi terk ediyorum. Fresne'den ayrılmak. Sorunlarımı bırakıyorum ama kimse bana ne istediğimi ve gitmek isteyip istemediğimi sormuyor. Gitmek istediğimi hayal bile edemiyorum. Hiçbir macera çocukluk evim kadar rahatlatıcı olamaz."

Adamın elinden kurtuldu ve yüzünü ona dönerek geriye doğru yürüdü.

"Bu evdeki her adımı, köşeyi ve sırrı biliyorum. Koridordaki halının girişteki halıdan daha yumuşak olduğunu ve çalışma odasının kapısını hafifçe kaldırarak açarsam gıcırdamayacağını biliyorum. Duvarlarda kaç fare yaşadığını ve hangisinin kırıntılarımı çalmaya geldiğini küçük ayak seslerinden anlıyorum" dedi, gece gökyüzüne gülümseyerek. "Fresne'i kendimden daha iyi tanıyorum. Neden ayrılmak isteyeyim ki?"

Eve döndüğünde hiç sahip olmadığı bir güvenle yürüyordu ve göğsüne sevgi dolu, nazik bir kıskançlık sızdı. Kadın haklıydı, ondan bunu istemek adil değildi.

"Blanche her sabah kasabayı dolaşüyor ve buna anayasa diyor, ama bu sayede üzerinde bir şey varsa temizleyebiliyor. herkes kalkıp yola çıkmadan önce. Picard 'asi çırağı ve onun yeni fikirleri' hakkında söylenip duracaktır ama çocuğun yaptığı her deneyin tadına bakacaktır, bademli olanların bile. Nefret ediyor

bademler." Ella güldü ve omuz silkerek kollarını iki yana açtı. "Ve zeki, nazik ve yaptığı iş için fazla zeki olduğu için sıkılan Oliver, ailesinden ayrılmak istemediği için üniversiteden sonra Fresne'e dönecek.

"Ve en önemlisi," dedi, "bir dahaki sefere güzel bir lavanta tarlasında küçük bir kızla birlikte yürüyeceğimizi biliyorum. Bir tarafında insanların manzarayı seyretmek için oturabileceği taş bir bank var. Buranın sahibi olan çiftçi bunu oraya kendisinin koymadığını söylüyor ama koymuş."

"Manzarayı seyretmek istiyorsan söylemen yeterliydi." August onun peşinden gitti, düşmüş bir dalı kopardı ve parmaklarının arasında döndürüyordu. "Güvende hissetmek için ayrılmak zorunda kalmamalısın."

Ama yapmazsa, onları nasıl bir gelecek bekliyordu? Adam şehirde, kadın da Fresne'de olduğu için sadece ara sıra ziyaret edebileceklerdi. Sürekli yazabilirlerdi; seyahat günü çalışmadığı zamanlarda buluşmayı sinir bozucu hale getirse bile mesajlar için bir şey değildi ve belki de gençken olduğu gibi olabilirdi.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, dokunacak kadar yakın ama yine de çok uzaktı. Göğsü buz kesti.

Ella uzandı ve onun koluna dokundu. "Gözlerini dikmiş bakıyorsun." "Bakman gereken yere bakıyorsun," dedi gülümseyerek.

"Tökezlemek üzeresin."

Ella tereddüt etti, topuğu bir taştan kıl payı kurtuldu.

"Bir zamanlar," dedi, "düşmeme izin verirdiniz."

August, "Bir zamanlar, çocuk mizah anlayışına sahip bir çocuktum," dedi. "Artık o August değilim."

Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyordu. "Kalırsan ne olacağını umuyorsun?" diye sordu, Ella'nın ne istediğini merak ediyordu.

"Eğer kalırsam mı? Bu kolay," dedi. "Drizella yarını yatakta, Leydi Tremaine bunu hiç yapmamış olmasına rağmen annesinin ona nasıl baronluk sözü verdiğini anlatarak ağlayarak geçirecek,

Leydi Tremaine de baronun ona layık olmadığını söyleyecek. Drizella sinirleri için sıcak çikolata isteyecek. Ama çikolatayı içmeyi unutacak."

Ella ona göz kırptı.

"Onu içeceğim. Sonra her şey tekrarlanacak. Leydi Tremaine kızlarını teklif edecek başka birini bulacaktır ve sonunda biri kabul edecektir. Sanki Drizella ve Anastasia iyi niteliklerden yoksundur; kötü nitelikleri beslemektedir. Leydi Tremaine Drizella'nın düğününe çok fazla, Anastasia'ninkine ise sadece çok fazla para harcayacak ve Anastasia bunu fark edecek. Bir şey söylemeyecek ama ben onu teselli ederken bana iyi davranacak. Sonra da yeni ailelerinin yanına gidecekler."

Adam sağındaki dalı salladı ve kadın bir sonraki tarlanın başlangıcını işaret eden küçük toprak tepenin üzerinden geçti.

Sonra, ona bakmadan ya da ondan bir tepki beklemeden arkasındaki hışırdayan lavantalara bakan küçük, derme çatma bir banka doğru mükemmel bir şekilde ilerledi.

"Leydi Tremaine taşrayı pek sevmez. İlk fırsatta buradan ayrılmak isteyecektir ve ben onunla gitmeyeceğim."

dedi Ella, bankın üzerine çökerek. "Şimdilik katlanacağım ve sonunda üvey annem olmadan Fresne'de olacağım. Terzide iş bulabilirim ya da insanlar için özel nakışlar yapmaya başlayabilirim. Üvey kardeşlerimle bir ilişki kurabilirim. Belki üvey annemle bile. Mesafenin ilişkilerimizi kolaylaştıracağını düşünüyorum."

August onun yanına oturdu. "Yine de hiçbir şeye katlanmak zorunda kalmamalısın."

"O kadar da kötü değil," dedi. "Kesinlikle daha kötü olabilirdi."

Eğer bu o kadar da kötü değilse, Ella neye katlanacaktı ve bunu kabul edilebilir kılmak için zaten neye katlanmıştı?

Lavanta çiçeklerini fırçalamak için bir elini uzattı ve bir cırcır böceğinin zıplamadan önce avucuna girmesine izin verdi.

"Babam ve Leydi Tremaine evlendiklerinde onlara ailem gibi davranacağıma söz verdirdi. Bu da zorlaşsa bile yeni ailemizden vazgeçmemek anlamına geliyor. Bu sözden dönmeyeceğim."

August, ona aileden biri gibi davranmaya çalışıp çalışmadıklarını sormak istemesine rağmen, "Pekâlâ," dedi.

Birkaç kez denemişti ve bunu yapmak ona düşmezdi. daha fazlası. Her konuda haklı olabilirdi. Şu anda yapabileceği tek şey, kızın ihtiyacı olursa bir kaçış yolu sunmaktır.

"Biliyorsun, bana yazıp geri dönmemi isteyebilirsin ve ben de dönerim."

Ella hareketsiz kaldı. Gözlerini kapadı ve August bu konuyu açmaması gerektiği konusunda endişelendi.

"O zaman geri gelir miydin? Teklif ettiğini biliyorum ama herkes bir şeyler yapmayı teklif eder," diye fısıldadı. "Her zaman ciddi olmazlar, özellikle de annelerinin gömüldüğü kasabaya dönmeye bile tahammül edemeyen bir çocuk olduklarında."

Hafifçe dönerek göz ucuyla ona baktı ve August irkildi.

Fresne'ye dönmek istememişti. Mezarlıkla, heykelle ya da annesinin mezarıyla yüzleşmek istememişti, Geriye dönüp baktığında, onun gerçekten uzak durmasını isteyip istemediğini öğrenmek için çok fazla uğraşmamıştı.

"Benden uzak durmamı istemiştin," dedi yavaşça. "Yine de haklısın, Fresne'ye dönmeyi gerçekten istemiyordum. I Ama bunu benden istemene izin vermemeliydim." "Ben de ne istediğimi söylemeliydim." İç çekti.

"Çocuklar iletişim kurmakta pek iyi değildir."

Güldü. "Hayır, değildik ama artık çocuk da değiliz."

"Doğru."

"Ella," dedi ve yüzünü ona döndü. Ella'nın gözlerinde yıldızlar vardı ve bakışlarıyla buluştuğunda titiyorlardı.

"Tekrar iletişimimizi kaybetmemizi istemiyorum. Bu ister ziyaret, ister mektuplaşma ya da her ikisi olsun."

Başını salladı, ikisinin de yüzleri tarlaya dönük olacak şekilde geri dönmesi için onu dürttü ve başını onun omzuna koydu. "Eğer zorlarsam ve sorarsam geleceğini biliyordum. Yıllardır yazmamış olsak bile, yine de cevap vereceğini biliyordum. Sana cevap vermediğim için özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım. Seni tekrar görmek istiyorum. Sadece mektup yazmak istemiyorum. Bunu istiyorum."

August ufku seyretti, Ella'nın onun yanına sıkışmış ağırlığı alışılmadık ama rahatlatıcıydı ve başını onunkine yasladı. Ella kolunu onunkinin arasından geçirdi.

"Gittiğinizde ne yapacaksınız?" diye sordu.

August mırıldandı, bu sorunu çözün ve sonra diğerine geçin demek istedi ama gece

Dürüstlük. "Babamla kavga etmek."

Ella irkildi. "Ne? Neden?"

"Daha fazla aileye ihtiyacı var ve ben onun tek Bunun için bir yol yok," dedi August. "Bu yüzden son birkaç yıldır eve gitmemek için bulabildiğim her işe girdim çünkü evlenip sevdikten sonra öldüklerinde sonlarının onun gibi olmasını istemiyorum."

"August," diye fısıldadı, "bu şekilde değil... Aşık olmak istemiyor musun?"

"Hayır, biliyorum. Dürüst olmak gerekirse korku artık o kadar da güçlü değil. Bir süredir bundan kaçınıyordum ama artık çok daha

Başkalarının sorunlarını çözmek ve benim sorunum yokmuş gibi davranmak daha kolay."

"Eve gitmek zorunda kalana kadar," dedi.

Onun kolunu sıktı. "Eve gitmem gerekene kadar."

Ella derin bir nefes aldı ve kolunu onunkinden çekti, Omuzlarını yıldızlara doğru dikleştirdi. "O zaman ikimiz için de ilk adım korkularımızdan kaçmayı bırakmak."

Elini uzattı ve August tereddüt etmeden elini tuttu. Birlikte ayağa kalktılar.

"Anlaştık," dedi elini sıkıca kavrayarak. "Artık hiçbir şeyden kaçınmak yok, yine de bu konuşmanın gerekli olduğunu söyleyebilirim."

Eli hâlâ onunkinde, omzunun üzerinden geriye baktı ve gülümsedi. "Farenin çalmaya başlamasını dört gözle bekliyorum geliyor."

Gece tarlaların üzerine tamamen çökmüştü ve August'un etrafına bir kalkan gibi yerleşmişti. Bunu yapabilirler. Bunu yapabilirlerdi.

yine birbirimize bir şeyler söyleyeceğiz.

"Korkarım ben emekli bir oyun yazarıyım," dedi ve elini ağzına götürdü. "Bütün mektupların ve eldivenlerin hâlâ bende."

Bu bir öpücük değildi - teni onun dudaklarına hiç değmemişti - ama bir sözdü. Tökezledi ve başını salladı. Adam onun elini tekrar yanına koydu.

Yavaş yavaş yürüdüler. Gece sessiz ve durgundu, kuşların ve cırcır böceklerinin cıvıltıları uzak bir ağıt gibiydi. İkisi de konuşmadı. August gecenin içinde eli boş duran anıt heykeli düşünmemeye çalıştı. Annesinin bileziği gitmişti.

Sevinç ve hüznün her simgesi, anılar gibi Fresne'den sökülüp atılmıştı.

Ella'nın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Babasının cep saatini orada bırakmıştı. Babasından geriye bir şey kalır mıydı?

Öyle mi?

Çok geçmeden heykelin beyaz taşı Mezarlığın önü göründü. Gece canlı görünüyordular, ay ıGığının her dalgalanması ellerini hareket ettiriyor ve üzerlerine örtülmüG eGyaların üzerinde parlıyordu. August donakaldı, kusmuk gibi sıcak ve yapışkan bir tat dilini kapladı ve Ella onun elini tuttu. Hafızası bulanıktı, konuşmaları zaman ve keder içinde kaybolmuştu. İstenmeyen görüntüler onu ele geçirdi.

Bir fare kadar küçük olan Ella, göğsünde mor ve beyaz çiçeklerden oluşan bir taç tutuyordu. August baş döndürücü çiçek kokusu üzerine sinerken yutkundu ve rüzgâr heykelin boynundan sarkan bir kolyeyi yerinden oynattı. Altın ve gümüş parıldıyordu

Sabah güneşi Fresne anıtının üzerine vurduğunda acı verecek kadar parlak olan ışığa baktı ve bakışları askerin ayaklarının dibindeki çelik bir kutunun üzerinde duran bir çift cam çiçeğe takıldı. Ona elindeki ağır mı ağır bileziği hatırlattılar. Bu

Ella heykeli taçlandırıp gittikten sonra gözlerini kaçırması uzun zaman aldı. Ne kadar oyalandığını ya da bunun ne kadar adaletsiz olduğuna öfkelenirken ne söylediğini hatırlayamıyordu.

Sadece annesinin bileziğini heykelin bileğinde bırakmıştı.

"Bunu yapabiliriz," dedi elini sıkarak ve düşüncelerini böldü. "Altın bir zincir, tohum incilerden bir kolye ve iki mineli kutu gördüğümü hatırlıyorum ve babamın cep saatini bıraktım. Blanche da askerin mızrağının manşetini bırakmış."

August yutkundu. "İnci kolye kırıldı ve heykelin ayaklarının dibinde çelik bir kilit kutusu vardı. Heykelin dümenine ulaşmak için onu kullandın."

Birlikte heykele yaklaştılar. Heykelin ayaklarının dibinde, eşyalarını hava koşullarından koruyan, her biri kapalı küçük çantalar ve kutular vardı. Solmuş çiçekler ve çürümeye yüz tutmuş kumaşlar askerin kollarında uçuşuyordu. August'un bakışları askerin bileğine kaydı. Çıplaktı.

Kelimeler gelmiyordu. Kelimeler boğazında bıçak gibi keskin bir şekilde düğümlendi ve göğsü sıkıştı. Aptalca bir şekilde, bir gün annesinin bileziği için geri dönebileceğini düşünmüştü ama bu seçeneği elinden alınmıştı. Annesine verdiği sözü tutamayacaktı.

"Saati burada değil," dedi Ella, August'tan uzaklaşıp heykelin etrafında volta atarken. "Yerde de pek bir şey yok. Çoğu şeyin olması gereken yer orası. düşmüş. Bazı şeylerin kaybolması, doğa tarafından alınması mantıklı olabilir ama her şey değil."

August öne doğru eğildi ve çantalarından birini açtı; bir bozuk para dışında boştu. Kalbindeki boşluğu öfke doldurdu.

"Birileri adakları çalmış," diye tükürdü. "Her şeyi çalmışlar!"

"Kim..." Ella heykelin boş eline dokundu ve yutkundu. "Fresne'de hiç kimse bunu yapmaz."

Bu hepsinden daha kötü bir yaraydı; Fresne'deki herkes anıtın ne kadar sevildiğini ve ona dokunulmaması gerektiğini biliyordu. Kimse ondan çalmaya cesaret edemezdi.

Yine de birileri vardı.

August, "Dikkatli bile değillerdi," dedi.

Ella burnunu çekti ve yüzünü sildi. "Nasıl oldu da kimse fark etmedi? Bilezik, kolyeler, cep saati... Bunlar öyle bir rüzgârda uçup gidecek şeyler değil."

August, "Bunu her kim yaptıysa muhtemelen yavaşça yapmıştır," dedi,

Emin olmak için her kutuyu kontrol ediyorlardı. "Eminim ufaktan başlamışlardır, sonra zaman geçtikçe ve kimse fark etmedikçe kendilerine daha çok güvenmeye başlamışlardır. Babanın saati kazanmış mıydı?"

"Sadece bir randevuyla. Benim doğum günüm," dedi Ella. "Nathalie'nin bunu tanıyıp tanımayacağını bilmiyorum. Fresne'den olmadığı için hiçbirini tanımayabilir."

Belki de farkında değildi. Ama o zaman neden söylemiyorsunuz? "Manşet o kadar değişmemiştir ama madalyon

oldukça yaygın ve ikiye bölünmüş. Yüzükler ve kurt başı muhtemelen başka nesnelerden eritilerek elde edilmiştir."

Ağustos

heykelin omuzlarından sarkan yırtık pırtık bir pelerine dokundu. "Bazı eşyaların üzerindeki yıpranmaya bakılırsa Nathalie bazılarını tamamen elden geçirmek zorunda kaldı ve kimse anma töreninde bırakılan nesneleri aramak için mağazasına girmeyecekti. Benzer bir şey görseler bile bir şey söylerler miydi?

Yoksa kederin onlara bir şeyler gösterdiğini mi düşünürler?"

"Bir süre, gördüğüm her cep saati beni ağlattı, bu yüzden onlara bakmaktan kaçındım. Bilmiyorum.

Yakın zamana kadar babaminkini kullanan birini fark etmemiştim."

August başını salladı. "Annemin bileziğini sadece eşsiz olduğu için tanıyabilirim - bir bilezik olarak. Eğer cam boncuklar çeşitli eşyalar arasında bölünmüş olsaydı, tanıyamayabilirdim."

Öyle olduğunu düşünmek istese de, yıllar boyunca küpe ve kolyelerde düzinelerce cam boncuk görmüş ve bunu bir kez bile düşünmemişti. Uzak değildi-

Anma törenine sundukları hediyelerin kimse tarafından tanınmayacağını düşündüler.

"Belki de bunu yapan şey hırsızlıktır," diye mırıldandı.

"Belki de hafıza kaybı anıttan bir şey çalmanın cezasıdır."

Ella gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Bu mümkün mü?"

"Belki," dedi August yavaşça. "Anıt yüzyıllar boyunca durdu, biblolar, dualar ve muhtemelen yas tutanların dileklerini topladı. Belki de yıllar boyunca anıtın içine ve çevresine yeterince büyü yerleşmiştir. insanlar."

"O zaman onları geri vermek bu işi bitirir mi?" diye sordu.

"Bunu yapabiliriz, eminim. Son yirmi yıl içinde burada bırakılan her şeyin bir listesini yapmaya çalışabiliriz ama bu zaman alacaktır."

"Her türlü çözüm zaman alacaktır," dedi August elini uzatıp onun elini tutarak. "Ancak ne kadar uzun ya da ne kadar zor olursa olsun, eşyaları ve anıları geri alacağız. Elimizde iyi bir Şimdi liderlik et. Bunu başarabiliriz."

So Little Time

TERTESİ sabah kızıl ve geç doğmuş, gökyüzünün karanlık kenarlarını alevler gibi yalamıştı. August hiç uyumamıştı. göz kırptı. Vazgeçmeden önce bütün gece dönüp durmuştu. Martin'i uyandırmamak için kendini zor tutmuştu, böylece daha fazla konuşabileceklerdi. Martin'e döndüğünde her şeyi anlatmış ve ertesi gün anma törenini ve Nathalie'yi izlemek üzere anlaşmışlardı. Bugün.

Fresne'deki son günleri.

August'un zamanı dolmuştu. Hafıza kaybına neden olan eşyaların anıttan geldiğini daha yeni anlamışlardı. Nathalie'nin tedarikçisini ve Nathalie'nin bir şey bilip bilmediğini bulmak ve anıttaki tüm eşyaların bir listesini çıkarıp iade etmek gibi yapılması gereken çok şey vardı.

"Martin?" August yumuşak bir sesle söyledi. "Martin, uyan."

"August?" Martin inledi ve yuvarlandı. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Uyuyamadım," dedi ve Martin'e nemli bir bez attı.

"Yapacak çok işimiz var ve kaybedecek zamanımız yok."

Martin yataktan sürünerek çıktı ve yüzünü sildi. "Size de güneydın, Brusqueness."

August alkışladı ve ayağa kalktı. "O zaman bu işi çabucak halledelim. Anıtı görmeye gideceğiz, sonra da Blanche'la öğrendiklerimiz hakkında konuşacağız. Başka bir şey var mı?"

"Gitmeye hazır mısınız?" Martin sordu.

"Öğleden sonra hallederim," dedi August, gitmelerini işaret ederek. "Babam her şeyin doğası gereği anlayış gösterecektir ve daha kötüsü olursa, her şey bitene kadar Oliver'ı ziyarete gelebilirsiniz!"

Martin ikna olmuş görünmüyordu ama August'u kapıdan çıkarken takip etti.

"Peki, sen ve Oliver?" August başladı. "Anıların geri gelmediğini biliyorum ama birbirinizi sadece birkaç gündür tanıyorsunuz. Kaybettiklerinizin bir kısmını geri kazanmış gibi hissediyor musunuz?"

Martin onun bakışlarına karşılık veremeyerek, "Hem evet, hem hayır," dedi. "Sanırım, aramızdaki azıcık ilişkiyi yeniden kurmak çok daha kolay olacak. ama bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Göğsümde gevşek bir iplik gibi."

August, hanın merdivenlerinden inerlerken, "Bu çok hoş," dedi. Belki de aşk Martin'i bir şair yapmıştı.

Martin, "Kendimi tanıyorum ve Oliver'ı ilk etapta neden unutmaya meyilli olduğumu anlasam da, buna aşk demezdim," dedi. "Öyle olamazdı. Birbirimizi çok az tanıyorduk."

August mırıldandı. İlk görüşte aşk hikâyelerine bayılırdı ve onlara inanmak isterdi ama gerçek olamayacak kadar fantastik gelirdi hep. "Karşılıklı romantik çekim mi? Bu senin duygularını incitmeyecek mi?"

Martin, "Bir şeyler hissettiğimi kabul ettiğim için şanslısın," dedi ve ensesini ovuşturdu.

Hanın dışına doğru ilerlediler. Burada bulundukları diğer günlerde olduğu gibi kasaba çoraktı.

"Blanche dışarıda bir şeyler yapıyor olmalı," diye mırıldandı August, bir aşağı bir yukarı sokaklara bakarak. "Öyleyse mezarlığa gidiyoruz - dün gece seninle paylaştığım hafıza kaybının bir ceza olduğu teorisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu daha önce görülmemiş bir şey değil. İnsanların açgözlülüğü yüzünden cezalandırılan yerler hakkında eski hikayeler vardır, bilirsiniz ve çalınanları geri vermek verilen zararı iyileştirir" dedi.

Martin, sabahın erken soğuğuna karşı yakasını yukarı çekti. "Belki de bunun cevabı budur."

Çok geçmeden Ella uzak tepenin ardında göründü. Saçları düz bir kurdeleyle arkadan bağlanmış ve mavi bir fularla örtülmüştü. Kolundaki sepet yumurta ve ev yapımı reçellerle doluydu.

"Blaise için," dedi onlara yaklaşırken. "Şu anda nasıl kek yapılacağını bulmaya çalışıyorlar."

"Dün gece döndüğünüzde Leydi Tremaine nasıldı?" August sordu.

"Beni görmezden geliyor. Drizella ise bütün gece teselli bulamadı. Ben hiç uyumadım." Ella sepetinden küçük bir matara çıkardı ve şaşkın ifadesine sırtarak ona bir yudum ikram etti. "Bana hiç içmediği çikolatadan yaptırdı, o yüzden bu sabah her şeye rağmen oldukça iyi geçti."

"Bir kez olsun emeğinin meyvesinin tadını çıkar," dedi ve başını salladı. "Sen etrafımdayken hayatım yeterince tatlı."

Ella kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Bugün için planın nedir?"

"Anita bakmaya gidiyoruz ve bakalım

Dün gece ikinizin kaçırmış olabileceği herhangi bir şeyi fark edin," dedi Martin. "O zaman Blanche'la konuşmalı ve Nathalie'yle tekrar yüzleşmeliyiz."

"Sizinle gelebilir miyim?" Ella sordu. "Herkes üzgünken evde olmak istemiyorum."

"Çok memnun olurum." August ona kolunu uzattı ve hep birlikte mezarlığa doğru yürümeye başladılar.

August yürüyüşün büyük bir kısmını, yaklaşımakta olan heykeli ufukta belirdi. Onu ve dün geceki hırsızlığın kanıtlarını görmesine rağmen, şafağın sisinde bile askerle tekrar karşılaşma düşüncesi August'un midesini bulandırıyor ve Ella da aynı derecede rahatsız görünüyordu. August şimdiye kadar kaybolan her eşyanın bir listesini yapmıştı.

Martin heykelin etrafında dolaşırken onlar da hatırlayabildiklerini gözden geçirdiler. Martin işini bitirdiğinde, hepsi bir yer buldu.

Heykeli gözlerden uzakta izleyebilecekleri bir yere. Orada bulundukları birkaç saat boyunca kimse heykele yaklaşmadı.

August kasabaya döndüklerinde, "Hırsızın biz buradayken anıtı soyacak kadar cesur olmasını beklemiyordum ama Fresne'ye gidip gelen insanları görebileceğimizi düşünmüştüm," dedi. "Tepeler yüzünden anıttan gerçekten hiçbir şey göremiyorsunuz."

"Ya da anıtın herhangi bir yerinden," dedi Martin. "Heykelin tepesini görebiliyorsunuz ama biri kesinlikle her şeyi çalmış ve görülmemiş olabilir."

"Mösyö Picard her sabah ziyarete geldiğini söylemişti," dedi August, yaklaştıklarında gözlerini kısarak Fresne'e bakarak. "Sanırım mezarlığa giden yol pek çok kişinin kullandığı bir yol değil. Sadece buraya çıkıyor."

"Mezarlığın arkasından çıkan birkaç patika yol var ama artık kimse onları kullanmıyor."

dedi Ella. "Hatta bir tanesi evin yakınındaki bazı arazilerden geçiyor. Yine de üzerinde sadece porsukları görüyorum."

Üçlü, gün doğumundan birkaç saat sonra Fresne'ye girdi. Son birkaç günün aksine, bir aşağı bir yukarı yürüyen insanlar vardı.

sokaklarda. Kasabada hâlâ kasvetli bir sessizlik vardı ama birkaç kişi geçerken üçlüye başıyla selam verdi. Fırın açtı, Mösyö Picard çırağına bağırarak talimatlar veriyordu ve merkez meydandaki tezgâhlarda Ağustos'tan beri ilk kez personel vardı. Ella

Bunun üzerine yüzü aydınlandı ve August gülümsedi. Belki de Fresne düşündüğünden daha çabuk iyileşecekti.

"Hadi bulalım-"

Bir çığlık sokakta yankılandı.

Kulak misafiri olan herkes hareketsiz ve sessiz kaldı ve Ella başını rüzgâra doğru eğdi.

"O da neydi?" diye sordu August'u sese doğru çekiştirerek. Başını salladı ve onun önüne geçti. "Bilmiyorum."

Bir başka ılık daha sokağı yırttı ve çoğu insanın içeri kaçmasına neden oldu. Kepenkler çarpıldı, kapılar kilitlendi ve August bağırılara doğru koşmaya başladı. Martin ve Ella da onun peşinden koşarak dağılan kalabalığın arasından sıyrıldılar. O sabah pazara gelmeye cesaret eden insanlar. İnsanlar kaışırken August kimin ılık attığını gördü.

Madam Bardin, Blaise'in en iyi arkadaşı.

Blaise elleri ve dizleri üzerinde, parçalanmış fincanların parçalarını topluyordu. Saçları özenle taranmış ve örülmüştü ve en iyi kıyafetlerini giymiş görünüyordlardı. şimdi, Pantolonlarının dizleri çayla ıslanmıştı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarında kırmızı bir el izi vardı.

"Joan," dediler, sesleri titreyerek, "unuttun. Hafıza kaybını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evime girmişsiniz!" diye bağırdı Madam Bardin. Gözleri dehşetten irilemiş, sağa sola dönüyor ve etraflarındaki birkaç kişiden yardım bekliyordu. "Neden benim evimdeydiniz?"

"Dün gece beni kahvaltıya davet etmiştiniz," dedi Blaise. Madam Bardin'e bir türlü bakamıyorlardı. Her seferinde irkildiler. "Benimle yüzleşmeye hazır olduğunu söylemiştin. tekrar."

Madam Bardin oflayıp pufladı ve başını sallayarak geri çekildi. "Hayır, yapmadım, çünkü sizi tanımıyorum!"

Tekrar etrafına bakındı ve kapısına göz attı. Tamamen açıktı, kahvaltı olması gereken şeyin parçaları yere döküldü ve Blaise'e doğru ilerledi. Madam Bardin sonunda August, Martin ve Ella'ya baktı. Yardım ya da açıklama bekleyen çaresizlik yürek paralayıcıydı.

"Bunu daha yeni yaptık!" Blaise kaldırım taşlarına vurdu, parmakları beyaz yumruklar halinde sıkılmıştı. "Bu hiç adil değil!"

Madam Bardin bunun üzerine geri çekildi ve August müdahale etmek için öne ıktı. Hafıza kaybı başladığından beri kimsenin yaralanmamış olması bir mucizeydi.

"Joan!" Blanche, August'un yanından hızla geçti ve Madam Bardin ile Blaise'in arasında durdu. "Joan, bak ben Kafanızın karışık ve kızgın olduğunu biliyorum ve bunda bir sorun yok. Öyle olabilirsiniz ama bir şeyler oldu. İçeride konuşmalıyız. Güven bana."

Blanche ellerini uzatarak ağlayan Blaise'i korudu, ve Madam Bardin'i yavaşça evine doğru sürmeye başladı.

Madam Bardin burnunu çekti ve yüzünü sildi. "Bir şey oldu. Haneye tecavüz!"

"Bunu da konuşabiliriz," dedi Blanche. "Yine de içeride her şeyi temizleyebilirim."

Kapı aralığına dökülmüş kahvaltıyı işaret etti ve Madam Bardin başıyla onayladı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

Blanche bir kolunu Madam Bardin'e doladı, perişan haldeki Blaise'e bir şeyler mırıldandı ve Madam Bardin'i içeri götürdü. Ella, Blaise'in yanına gitti.

"Hadi," dedi Ella, Blaise'in ayağa kalkmasına yardım ederek. "Her şey yolunda."

"Şüphelendiğimiz eşyaları toplamalıydık Hemen," dedi August sessizce Martin'e. O da Blaise'e yardım etmek için harekete geçti. "Sen kalk. Ben seni temizleyeceğim. Seni eve götürelim."

"Beni unuttu," diye mırıldandı Blaise, kollarında tamamen gevşemişti. "Düşündüm ki... Ben onun için bir hiçim. Hiç kimse."

August, "Sonsuza kadar değil," dedi.

O ve Ella, Blaise'in evlerine dönmesine yardım ettiler ve Martin sokağa dökülen kahvaltıyı temizledi. Teselli Blaise mümkün olmadığı için Ella yüzlerini ve ellerini temizledi, August da onlara yatakta içmeleri için çay yaptı. August, Blaise'in yüzüğünü çıkarıp aldı. İşleri bitince Martin'le birlikte dışarıda beklediler. Fresne sokakları tamamen boştu.

"Neden şimdi?" diye sordu Martin. "Madam Bardin o yüzüğü yıllardır kullanıyor, ben ise sadece bir gündür yaka iğnelerine sahibim."

"Belki de her zaman takmıyordu," dedi August ve Martin'e yüzüğü uzattı. "Ne olursa olsun, onunkini de almalıyız ve diğerlerini de toplamalıyız. Bu, hiç düşünmediğim bir şeyin dehşet verici bir şekilde doğrulanması."

"Ne?"

"Birisi kendisini unutan kişiyi unutabilir," dedi August. "Mösyö Monet'nin eve döndüğünü ve karısını hiç hatırlamadığını düşünsenize? Danielle'in Henry'yi unuttuğunu? Peki ya iki kişi aynı anda birbirini unutursa ne olur? Bu, başkalarının onların yerini doldurması için çok fazla kayıp demektir."

"Diğer eşyaları da bulmalıyız," dedi Ella. "Bu tüm kasabanın başına gelmeden önce."

Blanche'ın Madam Bardin'le konuşmasını bitirmesini beklediler. Çeyrek saat sonra çıktı ve onları görünce iç geçirdi. Onlarla birlikte hana döndü ve ön odanın arka köşesine, kapı ve pencerelerden uzak bir yere oturdular. Martin notlarını çıkarıp Blanche'ın önüne koydu. Blanche başıyla onayladı.

"Buna neyin sebep olduğunu ve nasıl durdurulacağını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Neyin ne olduğunun bir kısmını bildiğimizden oldukça eminiz. ve bunun yayılmasının nasıl durdurulacağı" dedi. "Bunu duymak zor olacak ve biraz zaman gerektirecek. çok üzücü bir iş."

Blanche tekrar başını salladı. "Bundan daha üzücü ne olabilir bilmiyorum."

"Anılarını kaybeden herkes Nathalie'den bir şeyler satın aldı. Defterinin, bu eşyaların nerede olduğuna dair detaylar içerdiğini düşündüğümüz sayfalarını kesti.

"dedi August, Blanche'ın yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar kuşkudan öfkeye dönüşmesine rağmen devam etti. "Yine de bu eşyaların nereden çalındığından oldukça eminiz ve eşyalara sahip olanlara büyüün bunu yapmasına neden olan şeyin hırsızlık olduğunu düşünüyoruz."

"Birileri bir yerlerden bir şeyler çaldı ve büyü bunu eşyalara sahip olan insanlara yapmaya karar verdi, eşyaları çalanlara değil.

Onları çalan kişi kim?" diye sordu Blanche. "Onları Nathalie mi çaldı?"

"Bunları kendisi mi çaldı yoksa birileri mi temin etti bilmiyoruz," dedi August, "ama büyü bir insan değildir. Sevdiği birini unutan herkes bu eşyalardan birine sahip olmuştur."

"Elbette," dedi Blanche ve ellerini masaya dayadı. "Nereden çalınmışlar?"

August, "Onları tanımamız biraz zaman aldı ama Ella ve ben dün gece nereden geldiklerini anlamamızı sağlayan bir şey gördük," dedi. "Nathalie'nin çalışmalarında kullandığı parçalar anıttan çalınmıştı."

"Hayır," diye fısıldadı Blanche, başını sallayarak. "Kimse bunu yapmaz."

Ella, Blanche'ın omzuna bir el koyarak, "Biz de öyle düşünmüştük ama üzerinde pek bir şey kalmamış," dedi.

August başını salladı. "Kontrol ettik. Birileri değerli olabilecek her şeyi çalmış. Kaybolanların bir kısmını hatırlıyoruz ama Fresne'deki herkesin orada bıraktıklarının bir listesini yapması gerekecek. Hepsi çalınmış olmayabilir - eminim bazılarını saksağanlar çalmıştır - ama güvende olmak için tüm kayıp eşyaları bulmamız gerekiyor."

"Bununla ben ilgilenebilirim," dedi Blanche. Ella'nın elini okşadı. "Nathalie'nin sattığından emin olduğumuz ve çalınan eşyalar neler?"

"Yaka iğnelerinde çalıntı parçalar kullandı Ağustos Geçen gün satın alınan Monet'lerin taktığı madalyon, Blaise ve Madam Bardin'in taktığı yüzükler, Madam Renaud'nun aldığı eldivenlerin ve Henry'nin bastonunun sapının metali, Mösyö Picard'ın sepetindeki sepet ve Mösyö Allard'ın bir çift ayakkabı için kullandığı cam takılar," dedi Martin. "Anıta aşına değilim ama August ve Ella dün gece anıttan olduğu hemen anlaşılan bir eşya buldular."

Blanche keskin bir nefes aldı. "Seni uyaran neydi?"

"Bu." August cebinden şahin broşunu çıkardı ve metale dokunmamaya çalışarak dikkatle kumaştan çözdü.

Blanche sanki kendisini ısıracakmış gibi broşa uzandı ve parmaklarını şahinin üzerinde gezdirdi. "Bu annemindi. Yıllar önce anma töreninde bırakmıştım ama bir manşetti. Kuşlarla birlikte kullandığı eldivenin üzerindeydi."

"Nathalie tarafından yapılmış ve Leydi Tremaine tarafından Lord Moreau'ya hediye edilmiş. Personeli, ölen karısıyla ilgili anılarını da kaybettiğini doğruladı ve muhtemelen buna neden olan eşya hala elinde."

Ella, "Hırsızlığı yapanın Nathalie olduğuna dair bir kanıt yok, sadece çalıntı eşyaları satın alıp yeniden işlediğine dair bir kanıt var," dedi.

"Ve o cenazelerin çoğu gerçekleştiğinde burada olmazdı," dedi Blanche. "Onları tanıyamazdı. Onlar onun için sadece biblo olurdu."

Ella kabul etti.

"Bu, uh..." Blanche boğazını temizledi. "Tüm bunların içinde kendinden bahsettin mi?"

"Evet, August Nathalie'den bir şey satın alıp bana verdi ve ben de biriyle ilgili anılarımı kaybettim," dedi Martin, kulaklarının ucu kızarmıştı.

"Hafızasını kaybetmiş dokuz kişi var Şimdi," dedi August ve Blanche'ın bu bilgiyi sindirmesine izin verdi. "Henry, Madam Renaud, Mösyö Allard, Blaise, Madam Monet, Madam Bardin, Martin, Lord Moreau ve Mösyö Picard. Mösyö Picard kimsenin bilmesini istemedi ve insanların baronun merhum eşini unuttuğunu anlaması biraz zaman aldı. Bizce bu, birisinin eşine ne kadar yakın olduğuyla ilgili bir mesele.

ve onunla ne kadar zaman geçirdikleri. Ve Romantik aşk bir rol oynuyor gibi görünüyor ama nasıl olduğundan tam olarak emin değiliz. Herkes romantik duygular beslediği birini unutmuştur."

"Bu eşyaların çoğu sizin hayatta olduğunuzdan daha uzun süredir anıtta duruyordu," dedi Blanche yüzünü silerek.

kolunu. "Eğer bir kısmı eritildiyse, bu zor olacaktır."

"Biliyorum," dedi August. "Bunun daha kolay bir haber olmadığı için üzgünüm. uğraşmak."

"En azından başlangıç için bir yer," dedi Blanche. "İnsanlar hafızalarını geri kazanacak mı?"

Martin yavaşça, "Tam olarak emin değiliz," dedi. "Bu sık rastlanan bir durum değil ama eşyaları değiştirmenin herkesin anılarını geri getirebileceğini düşünüyoruz."

"Yani anıt büyü mü?" diye sordu Blanche.

"Sayılır," dedi August. "O kadar uzun süredir var ki, eşyalar ve insanlardan içine büyü sızmış. Eşyalar çalınınca büyü misilleme yaptı. En olası neden bu, ancak şu ana kadar emin olamayacağız..."

"Bütün eşyaları aldın ve yerine koydun," diye bitirdi Blanche. "Hadi yapalım o zaman."

August, "İnsanlarla anıt hakkında konuşmanızın en iyisi olacağını düşünüyoruz," dedi ve Martin'i işaret etti.

"Nathalie'ye yaklaşabiliriz. Eşyaları nerede saklamamız gerektiğini bilmiyoruz."

"Onlar bende kalsın." Blanche şahin broşunu cebine koydu ve ayağa kalktı. "Şöyle yapacağız: Diğerlerinden eşyaları alacağım ve anma töreninde bırakılan eşyaların bir listesini çıkarmaya başlayacağım. Romantizm bana göre değil, bu yüzden romantik aşk tetikleyici bir olaya en güvenli bahis ben olacağım. Başka kimse hafızalarını kaybederler. Nathalie'ye yaklaşacak ve ondan işbirliği yapmasını isteyeceksiniz. Eğer yapmazsa, gözaltına alınacak. Anıtı kim soyduysa bulunmalı. Şimdi gidelim ve kasabamı daha fazla acıdan kurtar."

The Sweetest Sounds

AUGUST, Nathalie'nin dükkanına tek başına girdi. Altın bir cep saati, çatlak kristali çıkarılmış ve içi dağılmış, başıboş bir şekilde tezgahın üzerinde duruyordu. Orada bir

Arka taraftan hışırtılar geliyordu ve August sessizce etrafta dolaşip satılık eşyaları inceledi. Eksik parçalar vardı, eşyaların çıkarıldığı yerlerde boşluklar vardı. Tüm cam parçalara -bir çift damla küpe, bir çiçek broşu ve spiral bir tüy kalem- öyle umutsuzca baktı ki, başını çevirdiğinde ana hatları görüş alanında kaldı. Hiçbiri annesinin bileziğine benzemiyordu.

"Hemen çıkın!" diye bağırdı Nathalie.

August tezgâha yaklaştı ve Ella'nın babasıyla ilgili herhangi bir anısını hatırlamaya çalıştı. Adamın saatinin her zaman hızlı olmasından şikâyet ettiğini hatırlıyordu ama saati gümüş müydü yoksa altın mı?

Nathalie arkadan göründü ve olduğu yerde durdu. "Ne istiyorsun?"

"Bazı eşyalarınızı nereden aldığınız konusunda doğru bir cevaba ihtiyacım var," dedi. "Aldığım şu yaka iğneleri. Onları satmak istemedin, değil mi? Nereden aldın onları?"

"Onları ben yaptım," dedi hızla ve boğazını temizledi. "Sırf bir şeyler bildiğini düşünüyorsun diye sana ticari sırlarımla ilgili her şeyi anlatmak zorunda değilim."

"Yani o iğneleri arkadaşşıma teslim ettiğim günün ertesinde onun birini unutması tesadüf mü?" diye sordu August.

"Yaka iğneleri, madalyon, yüzük, baston, sepet, eldivenler, broşlar."

Broşlardan bahsedilince irkildi.

"Onları biliyorsun, değil mi? Bu eşyaların hepsinin ortak bir noktası var ve dükkânınızda bunlara benzer başka eşyalar da var, değil mi?" diye sordu August. "Bende altın şahin broşu var. Onu yapmak için eski bir eldivenin manşetini kullandınız, değil mi?"

Nathalie'nin başı öne eğildi ve ağzı açıldı. Bunu nasıl bildiğini mi merak ediyordu?

"Onları verdiğiniz kişi hafızasını mı kaybetti?" diye sordu.

Bu korku değildi. Aslında bu bilgiden dolayı üzgün görünüyordu.

"Daha bir gün bile olmamıştı ama onları kaybetti. Bu arada Madam Bardin de Blaise'le ilgili anılarını kaybetti," dedi August. "Her şey dönüp dolaşıp o eşyalara geliyor. Ortak noktalarından birini biliyorum ve hepsinin senden geldiğini kastetmiyorum. Onları nereden aldın, Nathalie?"

Başını iki yana salladı.

"Peki bunları bir tedarikçiden almadıysan, kendin mi aldın?" diye sordu, konuşmanın geri kalanından korkarak. Onu konuşmaktan alıkoyan bir şey vardı.

"Onları ben aldım," diye fısıldadı. "Ben almadım... Ben aldım."

"Kimden, Nathalie?" diye sordu August, ama Nathalie cevap vermedi. "Çalındıklarını biliyor muydun?"

Kendini toparladı ve başını salladı.

"Ben..." Sesi daha da yükseldi ve sertleşti. "Bilmiyordum."

Bakışları onun arkasına kaydı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir dizi ayak sesi dükkânı yavaşça geçti.

"Bu kadar uzun sürmesinden şüphelendim çünkü seni kimin sattığını ona söylemeyi kabul edeceğinden emindim. Her şey," dedi Blanche, hayal kırıklığı içini titreterek.

"Nat, annem öldüğünde anıta bıraktığım altın manşetten yapılan broşun neden senin dükkânından satıldığını bana dürüstçe anlatır mısın?"

Nathalie solmuş gibiydi, omuzları çöktü ve yüzü derin, huzursuz çizgilere büründü. "Nereden geldiklerini bilmiyordum."

"Ama çalıntı olduklarını biliyordun. August seninle konuştuktan sonra bunu anladın, değil mi?" diye sordu Blanche.

"Neden başka kimin dahil olduğunu söylemiyorsun? Bunu sizin yaptığınıza bir an bile inanmıyorum."

Nathalie sessiz kaldı.

"Gözaltına alınacaksınız," dedi Blanche. "Nedenini kimseye söylemeyeceğim. Kalplerini kırmak için henüz bir sebep yok."

Blanche, Nathalie'ye kasabanın nizamiyesine kadar eşlik etti ve tüm alayın dikkat çekmemesini sağladı. Ağustos dükkânda kaldı ve tezgâhın arkasını aradı. Hesapların yeri değiştirilmişti ve daha fazla sayfa şimdi kayıptı. Oraya son gittiklerinde gördüğü kilitli kutu bir sandığın içine saklanmış ve kâğıtlarla örtülmüştü. August tezgâhın üzerindeki cep saatini bir bezle örttü ve kilitli kutuyu yanına bıraktı. Şifrenin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Martin ve Ella birkaç dakika sonra geldiler.

"Blanche, Nathalie'nin dilini tuttuğunu mu söyledi?" Martin daha kapıdan içeri girmeden sordu.

August başını salladı. "Eğer Nathalie hırsızlık yaptıysa, Blanche bu işi mahkemenin değil Fresne'in halletmesini istiyor. Bulduğumuz her şeyi ona teslim etmeliyiz."

"İnsanlar bunu öğrendiklerinde çok öfkelenecekler," dedi Ella.

"Blanche bu yüzden bizden bu konuda bir şey söylemememizi istedi," dedi August, elini kumaş kaplı saatin üzerine koyarak. "Ella, babanın bu konuda bize anlattığı her anekdotu hatırlayabiliyorum ama cep saatinin hangi metalden olduğunu hatırlayamıyorum."

Gülümsedi. "Gümüş."

"Doğru," dedi August. "Henüz görmedim."

Tezgâhta ona katıldı. Parmakları kumaşı okşadı. "Bunu altında bir cep saati olduğu için mi sordun?"

August bezi kaldırarak, "Bu altın," dedi. Kadın onun eline dokundu. "Teşekkür ederim."

Bundan sonra her şeyi gözden geçirdiler. Hiçbiri anıttaki herhangi bir şeyi teşhis edebileceklerinden emin değildi ama yine de şahin kadar tanınabilir başka bir eşya olması ihtimaline karşı iki kez kontrol etmeye değerdi. Ella, annesinin bileziğindeki gibi cam boncuklu bir eşya ya da cep saati bulamadı. Martin ve August kalan kayıtları inceleyerek kilitli kutunun şifresini bulmaya çalıştılar.

August'un fark ettiği tek yeni şey, Nathalie'nin kirasının sabit olduğu -her ay iki küçük miktar halinde ödüyordu- ve ya berbat bir muhasebeci olduğu ya da kayıt altına almadan para dağıttığıydı. Birkaç ayın sonunda satışları ile geliri birbirini tutmuyordu. Beş sayfa hâlâ kayıptı. ve dükkânın her köşesini aramasına rağmen onları bulamadı. Birkaç sayfa daha kesilip çıkarılmıştı, Madam Monet'nin madalyonu ve Martin'in yaka iğnesi için yapılan satışlar da dahil.

August, "Ulaşamadığımız tek şey bu," dedi, küçük kasayı tezgâhın üstüne koyuyor. "Bahse girerim sayfalar bunun içindedir."

Annesinin bileziğini bulma fikrinden nefret ediyordu ve bulamamış olmaktan da nefret ediyordu. Onu anma töreninde korumasız bırakalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu kadar kırılgan bir şeyin bu kadar uzun süre dayanabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Belli ki," dedi Ella ve incelemek için dirseklerini tezgâha dayadı.

Kutuda August'un daha ucuz versiyonları kolaylıkla açılabilirdi için sadece önemli kapılarda ve sandıklarda gördüğü o tuhaf kadranlı kilitlerden vardı. Ancak, bu

genellikle sadece üç kadranı vardı; bunda altı tane vardı. Altı numara

Nathalie'den öğrenmeleri ya da kendileri bulmaları

gerekiyordu. "Altı rakamlı olan nedir?" diye sordu.

"Çok fazla şey var," dedi August. "Haydi. Gidip Nathalie'nin Blanche'la konuşup konuşmadığına ve bu kutuyu açıp açmayacağına bakalım."

Martin kutuyu taşıdı ve August tereddüt etti.

Ella'ya kolunu uzattı. Bileğini kavrayıp parmaklarını sıcak, narin tenin üzerine tamamen kapatmak çok fazla olurdu. Kolu çok güçlüydü.

Dün gecedен sonra onunla her şey çok samimi geldi ve göğsü sıkıştı. Gitmek istemiyordu.

Neyse ki, kolunu onunkinin arasından geçirerek belirsizliğini giderdi.

Nöbetçi kulübesinde Nathalie ve Blanche bir masada karşılıklı oturuyorlardı ve Nathalie bir şekilde daha da solgunlaşmıştı. Elleri titriyordu.

Blanche ile konuşmayı bitirdi. Blanche başını ellerinin arasına almıştı.

"Sen misin August?" diye sordu kadın bakmadan.

"Benim," dedi August. "Nasıl gidiyor?"

"Daireler çizerek." Blanche ellerini masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Nathalie eşyaları çalmadığı ve nereden geldiklerini fark etmediği konusunda ısrar ediyor ama onları kimden aldığını paylaşmayı reddediyor."

"Sadakatten değil, değil mi?" diye sordu August ve Nathalie irkildi.

Blanche başını salladı ve "Konuştuğunu öğrenmeleri anıttan çalınan eşyaları satmaktan daha mı kötü?" diye sordu.

Başını kaldırdı ve ağzını açtı. Ancak konuşmadan cesaretini kaybetti.

August, "Nathalie, bu kutuyu açmanın şifresi nedir?" diye sordu.

Nathalie'nin bakışları ayaklarına kaydı.

Blanche, Nathalie'yi Fresne'in tek hücresi olarak kullanılan küçük odaya taşıdı ve August kilitli kutuyu tekrar aldı.

Ella'nın ağlamaklı bakışlarının kilitli kutuya takıldığını gördü ve ne düşündüğünü çok iyi anladı; babasının cep saati orada mıydı? Kasabanın dört bir yanına dağılmış parçalar halinde mi? Doğa tarafından mezarlığa mı saçıldı, istediği gibi toprağa mı döndü?

August zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. "Yarın mahkemeye dönerken kutuyu da yanımızda götüreceğiz. Şehirdeki en iyi çilingirlerden bazıları burada yaşıyor. İçinde ne olduğunu bulduğumuzda haber göndereceğiz," dedi August, gözünün ucuyla irkilen Ella'yı görmezden gelerek.

Blanche, "Nathalie'den satın aldıkları eşyaları toplamaya ve anıta iade etmeye devam edeceğim," dedi. "Bu şekilde, eksik olan her şeyin bir listesini çıkarabilirim ve umarım iade etmemiz gerekenlerin sayısını azaltabiliriz."

August başını salladı. "Bunun işe yaramaması durumunda araştırmama devam edeceğim. Nesnelerin neden insanlara sevdiklerini unutturduğunu bilmediğimiz için, neler olduğunu tam olarak anladığımızdan emin değilim."

Kasayı ve hesapları alıp hana geri döndü. Martin ve Ella da onu takip etti.

Dışarıda yürürlerken Ella, "Yarın gideceğini unutmuşum," dedi. Nedense bu bir soru gibi gelmişti.

Kadının sesindeki hayal kırıklığı onu derinden yaraladı. Onun ani üzüntü dolu bakışları karşısında ne yapacağını bilemedi.

"Öyleyim," dedi. "Babam bir süredir eve gelmediğim için kutlama yapmak istiyor ve eğer evde olmazsam bir arama ekibi gönderecek. Bu görevi almama sadece Fresne olduğu için izin verdi ve ben de uzun süre kalmayacağıma söz verdim."

"Gitmeden önce bu gece beni görmeye gelmelisin." Onun elini tuttu. "Oh, ve kilitli kutuyu da getir. Belki onu nasıl açacağımızı bulabiliriz ve senin süslü çilingirlerine ihtiyacımız kalmaz. Lütfen?"

Fikri bile onu bu kadar güzel ve umutlu gösterirken, bu kadar basit bir şeyi ondan esirgeyemezdi. Bu

Birkaç gün önce ona ilk bakışıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Elbette," dedi. "Akşam yemeğinden sonra uğrarım."

Kadın gülümseyip başını salladı ve August göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Birkaç gün önce onun kendisiyle konuşmak bile istemeyeceğinden korkmuştu. Şimdi ise her şey

mümkün görünüyordu.

Martin yavaşça August'a döndü.

"Sakın söyleme," dedi August, muhasebe defterini kolunun altına sıkıştırarak. "Yarın ayrılıyoruz. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Dikkatli ol' diyecektim, ama senin savunmacılık." Martin güldü. "Geçen sefer de oradaydım seninle konuşmayı bıraktı. Şehre, seyahatlere ve sorumluluklarına geri dönüyorsun. Seni tekrar incinmiş görmek istemiyorum."

Doğru evlilik.

"Her Gey yoluna girecek," dedi August, Ella'nın bir gece önce ona yaslanırkenki ağırlığını düşünerek. Yıldızların gözlerinde nasıl parladığını. Nasıl da gülümsemişti. "Yine de risk almaya değer."

In Their Own Little World

MARTIN'IN SÖZLERİ Ella'nın malikânesine giden yol boyunca August'un peşini bırakmadı. Ella'nın ölümünden sonraki yılları hiç düşünmemişti.

uzun bir süre yanıt vermeyi bıraktı, bunun yerine Aklının bir köşesinde ihmal edilmelerine izin vermek için. Ella'nın iletişim kuracak durumda olmayan bir çocuk olduğunu artık biliyordu ama o da bir çocuktur. Canını yakmıştı.

Yazmadığında ve Leydi Tremaine ondan hiç bahsetmediğini söylediğinde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar incinmişti. Dostlukları vazoda unutulmuş çiçekler gibi solmuş, haftalar geçtikçe çürümüş ve sonunda tozdan başka bir şey kalmamıştı. İhanet ve başarısızlık duygularından arınmak yıllar almıştı.

August inledi. Ne zaman bu kadar kaderci olmuştu? "Martin bana bulaşıyor," diye mırıldandı kilitli kutuya. "Kafam kötü şiir gibi düşüncelerle doluyken Ella'nın evine gidemem."

"Neden olmasın? Kötü şiiri severim. İyi şiirden çok daha ilginçtir, çünkü bir yerlerde birileri bunun yazılacak kadar iyi olduğunu düşünmüştür."

August etrafında döndü. Ella, malikânesine giden ana yoldan ayrılan küçük bir patıkada durmuş, elinde bir mum tutuyordu. Titreyen ışık gülümsemesini kahkaha gibi gösteriyordu.

"Leydi Tremaine ya da üvey kardeşlerimin sizi görmemesi için gelmeden önce yakalamak istedim," dedi ve ona katılması için başıyla işaret etti. "Biliyorsun, üvey anne

Şiir, okuyamayacak kadar dramatik insanlar için bir edebiyattır."

Küçük patikada ona katıldı. "Edebiyat hakkında ne diyor?"

"Kendilerini gerçekten akıllı gösterecek bir şeye kalkışamayacak kadar tembel insanlar için bir hobi," dedi. "Çok inatçıdır."

"Öyle de denebilir," dedi ve homurdandı. "Herhangi bir şey hakkında iyi düşünüyor mu?"

"Kedilere oldukça düşkün, hepsi bu. Bağımsız olmalarını seviyor." Ella sağ kolunu onun sol koluna doladı, vücudunun sıcaklığı yaz gecesinde boğucuydu. Sürüklenen bir yaprak saçlarına takıldı ve adam onu kopardı, parmakları saç tellerine dolanmak için kaşınıyordu.

Şatonun soluk altın renginde parlayan pencereleri göründü ve iki küçük figür bunlardan birinin önünde volta attı. August sadece dramatik bir şekilde el kol hareketi yapanın Drizella olduğunu varsayabilirdi. Muhtemelen iyi bir oyuncu olurdu. Ne yazık ki bu onun için kabul edilebilir bir uğraş değildi.

"Biliyor musun, üçümüzün de Leydi Tremaine'den uzaklaşması için sabırsızlanıyorum," dedi Ella gözlerini pencereye dikerek. "Drizella beni her zaman emrettiği üvey kız kardeşi olarak görecekti, sanırım, ama bu da başarılarını yüzüme vurmaya çalışacağı anlamına geliyor."

"Neden bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun?" diye sordu August.

"Çünkü bunu nasıl yapacağını bilmesinin tek yolu gösteriş yapmak ve bu da beni birkaç ayda bir şık bir öğle yemeğine davet edeceği anlamına geliyor." İçini çekti ve ona yaslandı. "Meyveler şu şekle sahip olduklarında çok daha lezzetli oluyorlar. çiçekler."

"Lafı açılmışken," dedi August, paltosunun içine uzanıp ince bir kutu çıkarabilecek şekilde kaykıldı. "Bir hediye. Haber vermeden ortaya çıkıp bu kadar çabuk ortadan kaybolduğum için bunu bir özür olarak kabul et."

"Teşekkür ederim!" Küçük kutunun içine baktı ve sırtıttı. "İncir! Teşekkür ederim!"

Buraya gelirken Ella'nın asla kendisi için almayacağını bildiğinden, onları almak için markete uğramıştı. Ella'nın onları ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

"Bu mükemmel! Atıştırmamız için peynirli poğaçalarım var" dedi ve daha hızlı yürüdü.

Küçük mutfak göründü ve Bruno esneye esneye mutfaktan çıktı. Ella'yı görünce havladı ve ona doğru koştu. Ella onun tüylerini karıştırdı ve başının üstünü öptü.

"Lucifer'i mutfaktan uzak tuttun mu?" diye sordu. Lucifer oflayıp pufladı ve kızın elini yaladı.

"Aferin oğlum," dedi Ella.

Çift mutfak merdivenlerine yerleşti, tepsideki peynirli börekler, soğuk ekmek parçaları ve aralarındaki incirler. Bruno tekrar Ella'nın ayaklarının dibine uzandı ve Ella bakmadığı sırada yaşlı köpeğe biraz peynir verene kadar August'u kokladı. Madam Bardin ve Blaise'in hareketli bir günün ardından nasıl olduklarını anlattı.

"Muhtemelen başka kimseyi etkilemeyecek olması iyi," dedi kilitli kutuyu inceleyerek. "Fresne'nin bunu yapabileceğini sanmıyorum.

başka birinin unutulmasıyla başa çıkmak."

August kilitli kutuyu yan yatırdı ve menteşelerin sağlamlığını test etti. Onları kırmak muhtemelen işe yaramayacaktı.

"Doğum gününü denedin mi?" Ella sordu ve dürttü o.

Birden ne kadar aptal görüldüğünün farkına vararak başını salladı.

bir kutuyu açmaya çalışıyordu. Bir elini saçlarında gezdirdi ve omuz silkti. "Ve Fresne'e geri döndüğü gün, diğer bir sürü altı haneli rakamla birlikte."

"Kilit mekanizması kadrانların arkasında mı?" Ella sordu, kilitli kutuyu kucağına çekti. Burnunu ön tarafa bastırdı ve kadrانlar arasındaki ince boşluğa baktı. "Bahse girerim küçük iğnelerimden birini buraya sığdırabilirim."

August, "Yeterince ince herhangi bir iğne muhtemelen iğneleri hareket ettirecek kadar güçlü olmayacaktır," dedi. İğnelerin

ensesine doğru kıvrılmış saçları, parmaklarının onlara dokunmak için kaşınmasına neden oldu. "Bunun için tüm iğnelerini kırmanı istemiyorum."

Başını çevirdi, yanağını kilide dayadı. "Sadece bir iğne."

"Ama bu senin ve yarın akşam bir çilingire baktırabilirim," dedi August. Kadının ifadesi değişti ve Bruno'ya bir incir ikram ederek konuyu hızla değiştirmeye çalıştı. "Sen-"

Elini tokatladı. "Onu alamaz!"

"Gerçekten mi?" August sordu ve elini yumruğunun arasına sakladı. Bruno onun eline burun kıvırdı. "Üzgünüm, eski dostum."

"İncir köpekleri hasta eder," dedi ve kasayı bir kenara koydu. "Sana okulda öğrettikleri bir şey değil mi?"

"Hayır, kalkülüsün sevgili evcil hayvanları yanlışlıkla zehirlemekten daha faydalı olduğuna karar verdiler."

Kadın homurdandı. "Babam ve ben eğitim için uzaklara gönderilmene şaşırırdık. Babanın seni yakınında tutmak isteyeceğini düşünmüştük."

Dünya onun altından kayıp gitti.

"Evet," dedi August yavaşça. "Yine de kalamazdım. Diğer soylu çocuklarla birlikte üniversitede okumam bekleniyordu."

Bir gece önce kalp kalbe konuşmalarına rağmen August kim olduğunu açıklamamıştı. Yine de artık aralarında hiçbir sır olamazdı, onun hayatı hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre.

"Ella, gitmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi. "Kızacaksın anlıyorum, ama bu çok uzun bir süre bana bağlı değildi ve bu süre zarfında artık gerçekten konuşmuyorduk."

Ella'nın yüzü düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bulunduğum konum itibarıyla bazı şeyler benim tercihim değil."

"Nişanlı mısınız?" diye sordu ve sanki bu sözlerden ürküyormuş gibi arkasına yaslandı.

"Ne? Hayır," dedi August başını sallayarak. Hafifçe gülmekten kendini alamadı. "Neden nişanlanayım ki?"

İçini çekti ve gülümsedi. "Oh, peki, o zaman söz veriyorum ne olursa olsun umurumda değil."

August başını eğdi, karanlıkta bile kızardığının belli olacağından emindi. Onun nişanlanmasını istemiyor muydu?

Onun nişanlanmasını istemedi!

"Umarım bunu söyledikten sonra böyle hissediyorsundur," dedi ama gülümsemesini engelleyemedi. "Annemle başlamış ve ben doğduğumda bunu bir sır olarak saklamanın en iyisi olacağına karar vermişler. Biz-"

Mutfağı eve bağlayan hizmetçi kapısı gıcırdayarak açıldı. August bu yumuşak sesi neredeyse kaçırıyordu ama Ella irkildi. Döndü, kopmak üzere olan bir ip gibi gergindi. Leydi Tremaine kapının girişinde duruyordu, güzel elbisesi yarı temizlenmiş mutfağa girdiğinde Ella ayağa kalktı ve August'un önüne geçti. Leydi Tremaine mutfağa adım atmadı.

"Ella, bir misafirimiz olduğunu bilmiyordum, hem de gecenin bu saatinde," dedi, kaşlarından birini kaldırarak şaşkınlığını belli eden bir ifadeyle. "Canım, itibarın için endişeleniyorum. Bu

tamamen uygunsuz. Misafiriniz... bunu anlıyor, değil mi?"

"Üvey anne, bu-"

"Neye benziyor?" Mutfağa son adımını attı, etrafına bakındı ve nefesi kesildi. "Bu tencere temizlenmiş mi?"

Ella'nın ıslatmak için bir kenara koyduğu tencereyi aldı ve içindekileri yere döktü. "Bu kase yıkanmış mı?" Artan çorbayı masanın üzerine devirdi. "Bu çarşafklar temiz mi?" Yeni katlanmış peçeteleri dağınıklığın içine süpürdü. "Elbette temizler, çünkü sana böyle yapmanı söylemiştim, ve ben temiz bir mutfağın neye benzediğini anlayamıyorum." August'un önünde durdu ve sanki August orada değilmiş gibi bakışlarının onun üzerinde kaymasına izin verdi. "Ve bir tane bile

Bu tatsız saatte mutfağında yabancı bir çocuk mu var?"

"Nasıl-" diye başladı August ama Ella ona yalvaran bir bakış fırlattı.

Leydi Tremaine ona baktı, yarıklardan biraz daha büyük olan gözleri ve burun delikleri alevlendi.

"Belli ki ya yeterince sıkı çalışmıyorsunuz ya da Eğer oyalanacak vaktiniz varsa sizi meşgul edecek yeterince iş yok demektir, o yüzden izin verin bunu sizin için düzelteyim," dedi Leydi Tremaine. "Bu mutfağın sabaha kadar tertemiz olmasını istiyorum. Çay ve kahvaltının bir dakika bile geç kalmadan, tam zamanında getirilmesini istiyorum. Çamaşırların bir kez olsun zamanında yıkanmasını ve evin gerçek misafirlere uygun olmasını istiyorum."

"Evet, üvey anne," dedi Ella sakın bir sesle.

"Tek bir toz zerresi görürsem ya da yarın bir dakika geç kalırsan, yeni yıla kadar burada uyuyacaksın. sadece bu gece." Leydi Tremaine yarattığı karmaşayı gözden geçirdi ve kapının eşiğinde durdu. "Ve sen, evlat, bir daha kapımın eşiğini karartmayacaksın, yoksa muhafızlar seni Fresne'den sürükleyerek götürür."

Kapı Leydi Tremaine'in arkasından gümbürtüyle kapandı. Sessizlikte, Leydi Tremaine'in ayak sesleri August, Ella'nın yutkunmasını, doğrulmasını ve kendini toparlamasını izledi.

"Lütfen bir şey söyleme," dedi çelik gibi bir sesle. "Bu zaten yeterince aşağılayıcı bir durumken bir de sen bana kalmak yanlış."

August ona bunu söylemek istiyordu. Leydi Tremaine'i kötü biri olarak hayal etmesine gerek olmadığını, çünkü onun hayal gücü olmadan da yeterince kötü biri olduğunu söylemek istiyordu. Ella'nın ailevi yükümlülük ve sevginin sunaklarında secde etmesine gerek olmadığını, çünkü ailesini hak ettiklerinden çok daha fazla sevdiğini ve ölesiye çalışarak onları tek başına yoksulluktan kurtardığını söylemek istiyordu. Bunun onun için aşağılayıcı olmadığını söylemek istiyordu, çünkü inanılmaz derecede utanç verici olan üvey annesiydi. Kadın iğnelemelerini ve hakaretlerini sahte bir endişenin ardına saklıyordu.

Ella ailesini seviyordu ve karşılığında küçümsenmekten başka bir şey almamıştı.

Leydi Tremaine istediği kadar ters iltifatlarda bulunabilirdi ama ne yaptığı artık çok açıktı.

"Asıl utanması gereken o," dedi yumuşak bir sesle.
"Mükemmel çorbayı ziyan etti."

Ella güldü, zoraki olduğunu biliyordu ama omuz silkti.

"Ben yaptım, belki de tadı berbattır." "Ya da belki de berbat bir zevki vardır," dedi August.

Ella keten peçetelerden birini alıp dağınıklığın üzerine bastırdı. "Bunların bir kısmını temizlemek için de kullanabiliriz. yukarı."

Kadın bir şey söylemesini ister gibi görünmüyordu, o da söylemedi. Sadece başını salladı ve onun eline dokundu. Ella burnunu çekti.

Sessizlik içinde mutfağı temizlemeye koyuldular. August, Leydi Tremaine'in onu evden attıracağından endişeleniyordu. Ama Ella bunu yapabilecek kimse olmadığına dair onu temin etti. Sabaha kadar gittiği sürece sorun olmayacaktı ve Ella, Leydi Tremaine'in küçümsemesinin onda yarattığı katılığı yavaş yavaş kaybetti. Mutfak ısıtıldı.

En azından taş ve tuğlalar parlayabiliyordu. İşleri bittiğinde Ella mutfak merdivenlerine yığıldı. August onun yanına oturdu.

"Seni gerçekten burada uyutacak mı?" diye sordu.

Ella'nın bakışları arkalarında yanan büyük ateşe kaydı.
"Sadece konuşuyor."

"Ella, bunu söylemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama seni yaşadığın yerden dışarı atamaz. Charmant'ın kuralları var. Bulaşıkçı bile olsan bunu yapamaz," dedi, bu fikre çok sinirlenmişti.

"Ben onun hizmetçisi değilim. Bu kurallar geçerli değil." İçini çekti ve daha önce onda hiç görmediği bir gerginlikle kıpırdandı. "Her yerde iş bulabileceğimi söylemiştin ama onların tüm kıyafetlerini ben dikiyorum ve onlar için yeterince iyi değiller. Kraliyet ailesini ve saray mensuplarını etkileyebileceğimi sanmıyorum."

"Dört gün boyunca iki saray mensubunu etkiledin," dedi August. "Gördüğüm en güzel şeylerden bazılarını yarattınız - kurdele nakışı yaptığınız şey çok sayıda insanı memnun edecektir ve Elbette bunu size söylemeyeceklerdir. Başka bir yerde çok daha iyi bir iş ve aileye kolayca sahip olabileceğinizi biliyorlar. Size verdiklerinden daha değerli olmadığınızı düşünmenize ihtiyaçları var. Onların size ihtiyacı var. Sizin onlara ihtiyacınız yok."

"Ama ben onları istiyorum!" dedi Ella ve sesi çatallaştı. "Beni sevmelerini, bana ihtiyaç duymalarını ve bana iyi davranmalarını istiyorum. Beni sevmek zorunda olmadıklarını biliyorum ama en azından bundan daha fazlası olabiliriz diye düşünmüştüm."

Ella alnını onun omzuna, burnunu göğsüne dayadı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Göğsüne yaslanana kadar hafifçe döndü ve August kapı çerçevesine yaslandı. Onun nefesi Gömleğini karıştırdı, sıcak ve sabitti ve ellerinden biri diğer omzuna dayanmak için onunkinden kaydı. Adam boştaki kolunu ona doladı. Uzun, sessiz bir sürenin ardından konuştu.

"Fresne'den hiç ayrılmadım ve sanırım senin de bir parçan ayrılmadı," diye fısıldadı ve ona sıkıca sarıldı. "Bunu düşüneneğim. Söz veriyorum. Sabah seninle anma töreninde buluşuruz."

"Pekâlâ," dedi ve kucaklaşmaya karşılık verdi.

Ne kadar bencilce olsa da, onun yüzünü ilk kez görmek istiyordu.

Kraliyet şehrini her gördüğünde. Terzi olarak görevlendirildiğinde orada olmak ve onun sevincine tanıklık etmek istiyordu. Onunla iyi ve kötü anılarla dolu bir sonsuzluk istiyordu, çünkü yıllar sonra tekrar ayrılırsalar ne fark ederdi ki, onun mutlu anılarının bir parçası olduğu sürece Onunla birlikte olduğu ve birlikte gelecekleri çok umut verici olduğu sürece statü şimdi. O-

Oh. Yani bu bir yıkımdı. Ya da en azından böyle başladı.

Şimdi herkesin ne dediğini çok iyi anlıyordu: Onunla on yıllar boyunca yaşamak, nefes almak ve sevmek varken, sevgisiz bir ömür boyu acı çekmenin ne anlamı vardı? Onunla geçirdiği bu gece, nasıl olduğunu merak ederek geçirdiği onca yıldan çok daha iyiydi.

Bu aşktı.

Gitmek için hamle yaptı ama Ella onun elini yakaladı. "Bekle. Daha önce bana ne söyleyecektin Leydi?

Tremaine araya mı girdi?" diye sordu.

Burada ve şimdi, ikisinin de başa çıkamayacağı kadar çok şey olacaktı.

"Bekleyebilir," dedi ve elini sıktı. "Sabah görüşürüz ve neye karar verirsen ver, benimle her zaman bir evin olacak."

Agony

AUGUST bir haftadır ilk kez rahat uyudu. Fresne'deki son sabahı daha aydınlık hissediyordu - cıvılcıvılcı böcekleri daha az rahatsız edici, güneş daha az dayanılmaz sıcak ve hafıza kaybı gizeminin ağırlığı daha az ezici.

Eşyalarını toplamayı bitirdiklerinde Martin'e, "Yola çıkmadan önce Ella'ya veda etmem gerekiyor," dedi. Hafif bir yolculuk yapmışlardı ama August'un giyebileceği tek bir temiz gömleği vardı. Üstünü başını temiz tutmak için büyük Seyahat eden ceket ve pantolonu, gece boyunca yaptığı işlerden sonra temiz ve kırışmamıştı. "Hiç portakal yaprağınız var mı? kolonya?"

"Bugün daha da dayanılmaz bir şekilde neşeli olacaksın, değil mi?" diye sordu Martin, August'a küçük bir şişe fırlatarak.

"Her zamankinden daha fazla değil." August göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parladı. "Söz veriyorum."

Bir yanı neşeli değildi, bugün annesini ziyaret edecekti. Annesi onun hâlâ üzgün olmasını ya da istirahat ettiği yerle yüzleşmekten korkmasını istemezdi. Onun mutlu olmasından mutlu olurdu.

Ve Ella'yla tekrar konuştuğu için çok mutlu olacaktı.

"Kavşakta buluşalım mı?" Martin sordu.

August başını salladı ve anıta doğru döndü. "Anlaştık."

Mezarlığa giden yol son on yıl içinde işaretlenmişti. Patika boyunca küçük taşlar sıralanmıştı, yanlarına baş harfleri ve tarihler kazınmıştı. Ağustos'un genellikle hissettiği korku

Annesinin ölümünü düşünmek hâlâ midesini bulandıran bir huzursuzluktu. Heykel ufukta görüldüğü anda hâlâ tereddüt ediyordu.

Birkaç gün, on yıl boyunca kederden kaçmanın çaresi olamazdı.

Anıtın olduğu yerde değil, patikada oyalandı ve Ella'yı gözledi. Yarım saat boyunca volta attı, anıtın etrafında Mezarlığa girmeden.

Anksiyete onu anıta geri götürdü. Burası Ella'nın buluşalım dediği yerdi.

Yine de orada değildi.

Ella buluşmalarını asla atlamazdı. Sonuna kadar dürüsttü.

August anıta tekrar baktı. Miğfer daha yıpranmıştı ama hatırladığı gibi görünüyordu. Askerin boş bileklerine ya da ayaklarının dibindeki çıplak noktaya bakmadı. Yine de onlara başını salladı. Annem bir gecikmeyi anlayın.

August yarı koşar adım kasabaya döndü. Pazar hareketliydi, insanlar ürünleri ve malları inceliyorlardı. pratik bir rahatlıkla. Ella'yı görmedi ama Martin tezgahların diğer tarafında Oliver'la birlikte elma yiyordu. Ağustos onlara doğru yol aldı.

"Özür dilerim," dedi onlara ulaştığında. "Ella'yı gördünüz mü?"

Martin kaşlarını çattı. "Toplantınıza gelmedi mi?" "Hayır, bekledim ama Ella biz çocukken bile dakikti," dedi August, içine yeni bir endişe yayılıyordu.

"Belki Leydi Tremaine onu evde tutuyordur?"

Oliver elmasını bitirdi ve çekirdeklerini cebine koydu. "Onu orada görüyorum."

Ella'ya pazarın girişini işaret etti, saçları arkadan bağlıydı ve yüz ifadesi Leydi Tremaine etraftayken takındığı telaşlı gerginlikle aynıydı. Yüzünde Fresne'den ayrılmayı düşünen birinin ifadesi yoktu.

Bu düşünce aklının ucundan bile geçmeyecek kadar meşgul görünüyordu.

"Ella!" Ona doğru koştu ve geyik eti satan bir tezgâhtan çıkarken onu yakaladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Döndü ve kocaman gözlerle ona baktı. "Özür dilerim?" "Geç kaldın," dedi adam.

"Özür dilerim, mösyö," dedi tekrar. "Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız." Döndü ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Yıkım.

August, dünyası dönmeye başladığında onu saran dehşete karşı kendini çelikleştirdi. "Benim hatam," diye fısıldadı başını eğerken.

Onu unutmuştu. Diğerleri gibi o da... Onu unutmuştu.

"Beni seviyor," diye fısıldadı ve tökezleyerek bir binanın kenarına çarptı.

Sevinç ve acı boğazında düğümlendi ve dizlerinin üzerine çökene kadar onu boğdu. Bu mümkün olabilir miydi?

"O da neydi?"

August irkildi ve başını kaldırıp baktı. Martin ve Oliver başında dikiliyorlardı, ikisinin de yüzünde endişeli bakışlar vardı. Martin elini uzattı.

August aldı. "Benimle ilgili hiçbir anısı yok." Bu kötü bir şeydi. Ella dükkândaki bütün eşyaları incelemişti.

Anma törenine gitmişti. Defalarca teşhir edilmişti.

Tıpkı Martin gibi. Tıpkı onun gibi. "Yine mi?" diye tısladı Oliver.

Martin inledi ve August'u ayağa kaldırdı. "Eşyaları anıta geri götürmek anılar, değil mi?" August umutsuzca sordu.

Martin, August'un kafasına bir şapka düşürdü. "Eğer o olmazsa, başka bir şey olur."

"Dünyanın sonu geliyor," diye mırıldandı August. "Umutlu olmaya çalışıyorsun."

"Her zamanki yüz ifademi mi tercih ederdin?" Martin sordu ve homurdandı. "Hayır, tercih etmezdin, o yüzden dinle. Onunla olan ilişkim ölüp gitmedi. Tekrar hatırlayacaktır. Bunun nasıl gerçekleşeceğini bulmak senin işin, hatırladın mı?"

"Senden daha uzun süredir bu işin içinde olan ve unutulan biri olarak ne düşündüğünü biliyorum ve bu işe yaramaz," dedi Oliver. "Onunla paylaştığın her şey yine de oldu. Her şey gitmiş gibi hissediyorum. Ella gitmedi."

"Haklısın," dedi August. "Anıları geri getiremesek bile, yeniden arkadaş olabiliriz. Aramızı yeniden inşa ettik. daha önce bir kez dostluk kurmuştuk."

Sadece dört gün sürmüştü. Bunu başarabilirdi. Martin ve Oliver haklıydı.

Martin, Oliver'a bakarak, "Evet, çok zekisin," dedi. "Ancak bu gelişme çok yardımcı oldu. Bu da demek oluyor ki, eşyalara ya da o kilitli kutuya kısa bir süre dokunmak bile hafıza kaybını tetiklemeye yetiyor, yani tehlikedesin. O kilitli kutuyu açabilecek birine götürmeliyiz."

"Benim açımdan pek yararlı görünmüyor," dedi August, ancak bu onun odaklanmasına yardımcı oluyordu. İlişkisini yeniden kurabilir ve bunu çözebilirdi.

Martin saati kontrol etti. "Asık suratlı olan benim. Bu asık surat sana hiç yakışmıyor."

"Bakmak istediğim tek kişi bakmayacaksa neden bana yakışan görünüşle uğraşayım ki?" August bunu gerçekten kastetmeden söyledi. Şimdi daha iyi hissediyordu. Unutulan onun arkasındaydı. "Yine de haklısın. Gitme vaktim geldi. Burayı açmamız, tüm eşyaları toplamamız ve iade etmemiz gerekiyor ve ayrılırsak bunu daha hızlı yapabiliriz."

"Kesinlikle olmaz," dedi Martin. "Baban beni öldürür."

"Öldürmez ve seni aylara da yem etmez.

Burada kalmalı ve çalınan eşyaların toplanmasına yardım etmelisin," dedi August. "Ne kadar çabuk toplanırlarsa o kadar iyi. Bu gece eve gidip kasayı bir çilingire vereceğim,

ve babamla konuş. Senin burada kalman anlamına gelse bile eve daha erken dönmemi tercih eder."

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Martin sordu ama bakışları Oliver'a kaymaya başlamıştı bile.

Aşık olması ve dünyanın sonunun gelmemesi dışında hiçbir şey yolunda değildi. Onu unutmuştu, evet, ama karşılığında onu sevdi. Anılar yeniden yaratılabilir. Geri döndü.

Anıları geri getirmenin ve anıtı onarmanın bir yolunu bulacak ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Bilginin uyandırdığı bu yeni duygu çok tuhaftı. O kadar uzun zamandır ayrı kalmışlardı ki, bir daha asla konuşamayacaklarından hep korkmuştu. Öyle bir şey vardı ki Ella'nın sevebileceğı biri haline geldiğini bilmek rahatlatıcıydı. Nazik ve komikti, ölçülemeyecek kadar çekiciydi. Onu sevmesi kendini mahvolmuş hissetmesine neden olmuyordu.

Kendini güçlü
hissediyordu.

Bunu
düzeltebilirdi.

Bundan geri dönebilirler.

"Gözün Ella'nın üzerinde olsun," dedi. "Leydi Tremaine'in ona iyi davrandığından ve fazla çalıştırılmadığından emin olun."

Martin başını salladı ve Oliver da aynısını yapmayı kabul etti. "Teşekkür ederim," dedi August.

Ama her şey Fresne'den son ayrılışından farklıydı. Hiç şüphesi ya da korkusu olmadan geri döneceğini biliyordu. Geri dönmeye ve Ella'ya her şeyi açıklamaya kararlıydı -gerçekte kim olduğunu ve birlikte geçirdikleri zamana dair tüm kayıp anılarını- August bir kez Fresne'ye baktı, tepelerin üzerinde çok çok uzaklarda kaybolan siluetin o olup olmadığını merak etti.

Onu tekrar bulacaktı.

Only You, Lonely You

*S*eyahat ettikten sonra rahat ve tanıdık bir yatakta uyanmak gibisi yoktur. Ağustos gerindi, güneş ışığının vücuduna sızmasını görmezden geldi. perdeleri araladı ve koluna girerek esnedi. Kralı rahatsız edemeyecek kadar geç gelmişti ama August babasının birazdan onu görmek için telaşla içeri gireceğini biliyordu. Ayağa kalktı ve penceresinin panjurlarını açarak öğleden sonra havasından derin bir nefes aldı ve parlak mavi gökyüzünü inceledi. Öyle bir gökyüzü ki Canlı, yakıcı bir renk, taş bir zemine dökülen su ya da narın ellerde bir inci yaprağının yanardöner kayması gibi. Fresne'nin böyle gökyüzü vardı.

"Bunu düşünmek için bir neden yok," diye mırıldandı ve giyinmeye başladı. "Fresne'de benim için bitmemiş bir işten başka bir şey yok."

Şansı yaver giderse, babası uyandığını fark etmeden önce kendine biraz daha zaman ayırabilecekti. August uşağına sabah için izin vermişti. Fresne'i ziyaret etmek, başkalarının yanında düşünmek istemediği pek çok anıyı canlandırmıştı ve bunları babasının yanında düşünmek kesinlikle istemiyordu. Adam rahmetli karısını hatırladığında bile hâlâ gözleri buğulanıyordu. August onunla Fresne hakkında konuşamazdı.

August, "O gelmeden önce bu davayla ilgilenmeyi bitirsem iyi olacak," diye mırıldandı.

Tek çocuk olduğu için bazen konuşabileceği tek kişi kendisiydi. Bu yaşına kadar iyi bir arkadaşı olmamıştı.

okula gitti ve Martin'i buldu. Fresne'deki ilk yılları çok yalnız geçmişti.

Annesinin iyilik perisine kısa bir mektup yazarak babasına yanıt verdiği için teşekkür etti ve sihirli eşyaları tespit edebilir. Suçluların bu eşyalar olduğunun teyit edilmesi yardımcı olacak ve zihinleri rahatlatacaktır.

Bunu bir kuryeye teslim ettikten sonra her şeyi masasından kaldırdı ve kilit kutusunu ortaya koydu. Dün gece bir çilingir bulamamıştı.

Bugün şehre gidip bir tane bulmadan önce birkaç kombinasyon daha deniyorum.

"August!" Babası apoletlerinin altın saçakları çılgınca sallanarak odaya daldı ve oğlunun üzerine atıldı. August'u tam ortasından yakalayarak sımsıkı kucakladı. "Tam zamanında, oğlum!"

Babam boğucu biriydi, ama sevgisi rahat bir sıcaklıktı, tıpkı bir yaz günü güneşte biraz fazla oturmak gibi.

"Beni görelili daha bir hafta bile olmadı," dedi August ve gülerek babama tekrar sarıldı.

"Sadece bir günlüğüne evdeydin," dedi babam. "Kaçındığın sorumlulukların var."

August'a parmağını sallayabilmek için bir koluyla onu bıraktı ve August yine güldü.

"Çalışıyordum," dedi August. "Her iki seferde de."

"Evet, evet. Kuzeyde haydutlar, Fresne'de de başıboş büyü. Evden uzakta çok meşguldün." Babası oflayıp pufladı ve ona baktı. "Tek çocuğumun evde güvende ve sağlam olmasını istediğim için beni affet. Her şeyi anladın mı?"

August kaşlarını çatarak, "Tam olarak değil," dedi. "Martin kalmaya devam etti.

bazı yarım kalmış işleri tamamlamak. Geriye kalan tek şey anıların nasıl geri getirileceğine karar vermek, ancak şöyle bir teorimiz var

belediye başkanı denetliyor. Bir de şu kilitli kutu var. açılması gerekiyor. Bunun arkasında kimin olduğuna dair bazı önemli bilgiler içerdiğini düşünüyoruz."

"Çok iyi," dedi Peder. "Beş gün için mükemmel bir çalışma."

"Beni hemen tebrik etmeyin," dedi August, Anılarını kaybeden dokuz kişiyi ve Nathalie'nin gizli ortağı tarafından anıttan çalınan eşyaları düşündü. "İşi bitirmek için birkaç gün içinde dönmem gerekecek.

Anılar henüz geri getirilmedi ve bir suçlu hâlâ serbest."

Babam omuz silkti. "Bana hala kutlanacak çok şey varmış gibi geliyor! Küçük de olsa bir galibiyet almak moral için iyidir! Bürokrasi ve tüm o mahkeme saçmalıkları bunları kutlamayı zorlaştırıyor, ama kutlamalısınız! Hatta bu gece!"

"Oldukça yorgunum," diye yalan söyledi August, batışını görmezden gelerek.

göğsünde bir his vardı. Babasının Fresne'e dönüşüne daha fazla itiraz etmesini bekliyordu ama kabaran heyecanı her zamanki mizacını gölgede bırakıyor gibiydi. August babasının bir şeyler planladığını bilmeliydi. Yine de kendi planları şehri keşfetmek ve bir çilingir bulmaktı.

"Herhangi bir mahkeme görevi yarına kadar bekleyebilir."

"Mahkeme mi?" Babam bir kahkaha attı. "Onlara bir şey verdiğimde bu kadar çabuk plan yapamazlar. bütün kasayı."

"Ve sen yaptın?" August sordu. "Ne oldu?"

Babam başını öne arkaya eğdi, bıyıkları titriyordu.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki tek bir şey bile planlamadım." dedi. "Tüm bunlar için Büyük Dük'ü suçlayabilirsiniz."

Grandük, August'un hayatta olduğu zamandan daha uzun bir süredir kralın danışmanlığını yapıyordu ve babasını hiçbir konuda geri çeviremezdi.

Bu yüzden iki danışmanı daha vardı.

"Peki kaç tane potansiyel gelin katılacak?" August alay etti. Babamı tanıyordu ve bir planın yolda olduğunu biliyordu.

"Buraya bak." Babası August'un gömleğinin yakasını çekerek onu göz hizasına indirdi. "Sabırlı ve anlayışlı davrandım ama evlenmen gerekiyor."

August inledi. "Bu gece tam olarak ne oluyor?"

"Seni evde karşılamak için bir balo düzenliyoruz ve tüm seçkin hanımlar orada olacak." Babam koluna vurdu ve Gitti. "Hepsi! Yani, 'Hoşlandığım kimseyle tanışamam' saçmalığının hiçbirisi yok. Herkesle tanışacaksın."

Bir gece, birinin yönetmeye ya da aşık olmaya uygun olup olmadığına karar vermek için kesinlikle yeterli bir zaman değildi.

"Uzun bir top olacak," diye mırıldandı August. "Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin."

August güldü ve başını salladı. "Birini bulmamı ve bir aile kurmamı istediğini biliyorum ama bunu kendi zamanımda yapmak isterim."

"Geri kalanımız senin zamanında çalışmıyor, evlat!" Babam neredeyse bağıırıyordu. "Korkacak bir şey yok!"

"Elbette var," dedi August. "Fresne'deki herhangi birine sorun."

"Fresne'deki gibi hafıza kaybı yaygın değildir," dedi Peder. "Yani sadece insanları değil, sevdiklerini de unutuyorlardı, öyle mi?"

"Aşk yeni olsa bile," dedi August.

"Bu utanç verici." Babam sustu, iç çekerek bıyıklarını hışırdattı.

August ürperdi. "Hatırlamamak zor olmalı Sizi seven birini tekrar sevmeyi öğrenirsiniz ve sonra sizi unuttuğunu fark edersiniz. Bunu düşünmek Mezarımın üzerinde yürüyen biri."

Ve garip bir şekilde, o kadar garipti ki, bu duygudan kurtulamıyordu, sanki merdivenlerden inerken iki adım atlamış gibi boş hissetmesine neden oluyordu.

"Hafızasını kaybeden insanlardan biri unutmanın daha kötü olduğuna dair bir şeyler söyledi ve ben bunu anlamıyorum." dedi August. "Unuttuğun bir şey için üzülemezsin."

"Yapamaz mısın?" Babam düşündü. "Daha çok korku gibi geliyor o zaman.

Geçmediğiniz yolun hemen ötesinde, asla tanıma mutluluğuna erişemeyeceğiniz harika ve muhteşem bir şey olduğu korkusu. Aşk kaçırma korkusunu anlamıyor musun?"

"Annemi kaybetmek seni neredeyse öldürüyordu," dedi August, elleri kucağında dönerek. Gömleğinin eteklerini, yakasını ve saçlarını çekiştirdi. Başka kimse ne kadar kötü olduğunu hatırlamıyor muydu?

oldu mu? "Seni hatırlıyorum. Acı içindeydin. Av sırasında yaban domuzları tarafından savrulduğunu görmüştüm ama bu acıydı."

Babası yas süresi dolmadan bir hafta önce iyi olduğunu göstermek için mahkemeye dönmüştü ama iyi değildi. Yıllarca yas tutmuştu.

"Oh, August," dedi babam nazikçe ve onu tek koluyla kucakladı. "Neden onu hiç tanımadığım bir dünyada yaşamak isteyeyim ki? Onu hiç mutlu görmedim? Onun hayat yolculuğunda küçük bir rol alamadım? Onunla ilgili sahip olduğum pek çok harika anıyı neden istemeyeyim? Onu tanımak beni değiştirdi ve onu kaybetmek de beni değiştirdi. Hayat bu, evlat. Onu tanımamış olmak, onunla ilgili anılarımı kaybetmek, onu ve kendimi yeniden kaybetmek olurdu. Keder ve acı, yaranın izi geçince yok olmuyor, değil mi?"

August başını babasının omzuna doğru salladı. Palto yanağını kaşdı, mürekkep ve çayın baskın kokuları boğazının arkasındaki gözyaşı yanığını temizledi. "Annem öldüğünde insanlar genç olduğuma sevinmişlerdi. çünkü bu pek bir şey hatırlamayacağım anlamına geliyordu."

"Hiç kimseyi kaybetmemiş insanlar ölümlülüğü düşünmemek için her şeyi söylerler," dedi babam oflayıp pufplayarak.

omzunu okşayarak. "Sana aşkın tehlikeli olduğunu düşündürdüysem özür dilerim, ama değil ve ben torun istiyorum. O yüzden neye ihtiyacın varsa yap, yıkan, giyin ve bu akşam karınla buluşmak için vaktinde gel."

"Bunun yerine odamda kalıp bu kasayı nasıl açacağımı bulsam nasıl olur?" diye sordu August. "Bilirsin, işimi yapsam?"

"Korkunç bir fikir," dedi babam ve onu bıraktı. August'un göz devirmesine güldü. "Her zaman her sorunun cevabının eve gitmek ya da bir çekiç almak olduğunu söylerim ve sen de ikisini de yaptım."

"Çekici nereden biliyorsun?" August gülüp geçmeye çalışarak sordu. Cevap ev olabilir mi? Daha önce Nathalie'nin nereli olduğunu sordu ama çok da kötü bir tavsiye değildi. Sayılar olacağını düşünmüştü ama ya sayılarla temsil edilen bir kelime olsaydı? Bu denemeye değirdi.

"Şimdi," dedi babam, "Grandük'ün iyi olduğundan emin olmalıyım. Gelinim üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyor."

Koşarak odadan çıktı ve August açık kapıya bakakaldı.

August, "Herkesi davet etmiş olamaz," dedi ve başını sallarken kıkırdadı. "Altı harf. Alfabenin ilk dokuz harfi içinde değillerse... belki de döngü içindedirler."

Bir kağıt parçasıyla bibloyu 213235'e ve önemsiz şeyi 299635'e kadar saydı. İkisi de işe yaramadı. Tamirci ve tamirci-295259 ve 957199 da işe yaramadı ama bunlar sadece onun yaptıklarıydı. Neyi severdi?

Nereli olduğunu ve Fresne'ye yerleşmeden önce nereye seyahat ettiğini bilmek yardımcı olabilirdi.

August inledi. "Bu kadar kolay olamaz."

Altı harf.

Fresne. 695155.

Kilit fiskeyle açıldı. August güldü. Demek Nathalie Fresne'i seviyordu, ama neden tedarikçisini saklıyordu?

Kalbi boğazında kutuyu açtı. Gümüş ışık içerideki bir şeye vurdukça parlıyordu ama cam değildi. Bir yığın kâğıdın üzerinde gümüş bir cep saati, birkaç yüzük ve tanımlayamadığı çeşitli parçalar duruyordu. Saatin üzerinde tarih yazılıydı ama ne için olduğunu bilmiyordu. Yüzüklerden sadece ikisi sağlamdı;

Üç mücevher kayıptı ve iki taş buldu.

köşedeki yerlerinden çıkarılmıştı. Küçük vidaların, metal parçalarının ve deri parçalarının neye ait olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunların Nathalie'ye satılan çalıntı eşyalardan geriye kalanlar olduğundan şüpheleniyordu.

Yine de kâğıtları tanıdı. Bunlar onun hesaplarından kesilmiş sayfalardı. Düşündüğü gibi, hafıza kaybıyla bağlantılı her bir işlemin yanında dört satırlık bir not vardı.

Lord Moreau'ya verilen broşların satışı da dahil.

Ama hiç satış yapmamışlardı. Bu iki giriş açıkça fiyat içermeyen iki işaretli satıştan bahsediyordu ama Nathalie'nin broşları Leydi Tremaine'e hediye etmesi mantıklı gelmiyordu.

Başka sayfalar da vardı, Tremaine malikânesine yapılan bina kirası ödemelerinin kayıtları. Leydi Tremaine hakkında çok az şey biliyordu. Vergi kayıtlarına göz atmış ve sahip olduğu birkaç mülkü görmüştü. Emlak hesapları, etiketlenmemiş birkaç tanesi de dahil olmak üzere birden fazla gelir türüne sahip olduğunu gösteriyordu - doğru hatırlıyorsa yedi. Ve kiralari sürekli olarak artırmıştı, ancak Nathalie'nin kayıtları beş yıldır aynı oranı ödediğini gösteriyordu.

Nathalie'den gelen broşlar kirayı yükseltmedikleri için bir teşekkür müydü, yoksa daha fazlası mı vardı?

Martin August'u bulmak için ayrılmadan önce Nathalie'nin arabaya koyduğu notu ve çantayı kimse almamıştı. O çantada epeyce para vardı - August'un iğneler için ödediğinden daha fazla.

İğnelerin maliyeti ve Nathalie'nin kirasının yarısı kadar, şimdi düşününce.

August, Tremaine malikanesinin hesaplarının neden incelediği vergi kayıtlarında yer almış olabileceğini hatırlamaya çalıştı, ancak sayılar düşüncelerini bölüp duruyordu.

Diğer kâğıtlara da baktı. Nathalie'nin -Leydi Tremaine'den ücretini almadığı iki broş hariç- toplamda dört satırlık garip bir notla işaretlenmiş yedi işlemi vardı ve bunların her biri Hafıza kaybı. Nathalie, eğer matematiği doğruysa, bu satışlardan hiç kâr etmemişti.

Nathalie, Leydi Tremaine'e karşı hareket ederse imkânsız bir borç ve evden atılma riskiyle karşı karşıyaydı ve akıl hocası yüzünden daha önce de kanunla başı derde girmişse, tekrar tutuklanmaktan kurtulmak için bir komploya katılabilirdi.

Nathalie ile yüzleşmek için fazlasıyla yeterliydi ve belki de asıl suçu kimin işlediğini ele verecekti.

Açıkça itiraf etmese de konuşma sırasında çalışıyordu. Cep saatini eline aldı, Nathalie'nin muhtemelen cep saatini kullandığını bilmesine rağmen saatin hafifliğinden hoşlanmamıştı.

daha az yıpranmış diğer saatleri onarmak için çalışan parçalar. Doğru değişimler ve bakımla muhtemelen onarılabilir.

"Sanırım sahibini bulmak çözmek gereken bir sonraki gizem olacak," dedi ve kutuya geri koydu.

Bu ileriye doğru atılmış çok iyi bir adımdı ve kutlama yapıyor olması ya da en azından kutlama havasında olması gerekirdi.

Ama yine de göğsünün derinliklerinde çok önemli bir şeyi kaçırdığını hissediyordu.

On the Steps of the Palace

AUGUST babasının abarttığını düşünmüştü. Herkes, diye düşünmüştü, her soyluyu kastediyordu. Charmant ve yakın krallıklar, her saray mensubu veya her zaten kraliyet şehrinde olan uygun genç kadın. Babamın abartılı uygulamalarına hakim olduğunu düşünmüştü.

Yanıliyordu.

"Büyükanne," diye mırıldandı August Büyük Dük'e. "Herkes dediğinde, 'Hayır, hepsini binaya sığdırmamız mümkün değil' demedin mi, demediysen neden demedin?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz, Majesteleri." Grandük ellerini göğsünün önünde birleştirdi ve parmaklarını birbirine vurdu. "O yalnız ve sen de nadiren evde oluyorsun. Kendi hızınızda evlenmenize izin vermeyi önerdim, ama o ısrarcı."

"O her zaman ısrarcıdır," dedi August.

İkisi de büyük bir perdeyle salonu dolduran bine yakın kişiden güvenli bir şekilde saklanmıştı. August daha önce de insanlarla tanıştırılmıştı. Tanımadığı kalabalıklara ve tanıdığı gruplara konuşmuştu. Ayda en az bir kez, bazen sadece bir kez duyabildiği konularda mahkemeye hitap etmişti. on dakikalık brifing. İnsanların önünde olmaya alışkındı. "Sakın bana tüm bu insanlarla tanıştırılacağımı söylemeyin?"

"Ziyarete gelen soylular tabii ki ve sonra da Büyüleyici soylular ve kibarlar," dedi Büyük Dük.

August gözlerini adama dikerek, "Sadece 'tanıştığımıza memnun oldum' cümlesini kullanarak aşık olacağım, öyle mi?" diye sordu.

Grandük perdeyi yerine bıraktı, gülerken monokl parlıyordu. "Bu hepimiz için çok uygun olur, Majesteleri."

August inledi. En azından normalde davet edilmeyen herkes iyi bir gece geçirecekti. Babam her şeyi kapsayan daveti yerine getirdi ve masalarda içeri girebilecek herkese yetecek kadar yiyecek olmasını sağladı.

"Birileri eğlenmeyi hak ediyor," diye mırıldandı.

Grandük monoklünü çıkardı. "Bir şey mi dediniz, Majesteleri?"

"Önümüzdeki on saat boyunca kendimi tanıtacakken buna cesaret edemem," dedi açıkça.

"Merak etmeyin. Sıra soylulara geldiğinde oturmanıza izin vereceğiz."

August ceketini düzeltti ve sahte hissetmeyene kadar gülümsemesini birkaç kez zorladı. Grandük, August'un baloya olan ilgisizliği karşısında babasının öfkesini yatıştırmak için telaşla oradan uzaklaştı. Görünüşe bakılırsa, orada bulunan insanların çoğu August'un balosuna tanıklık etmek için oradaydı.

Prens bir gelin seçti. Ürperdi. Her hareketinizin kaydedildiğini bilmek ayrı bir korku yaratıyordu.

Çok geçmeden bir müjdecî perdelerin arasından koşarak çıktı ve onu anons etmeye başladı. Perde yükseldi, o çıktı ve selam verdi ve balo başladı.

"Prenses Frederica Eugenie de la Fontaine," diye bağırdı müjdecî.

August'un birçok kez karşılaştığı genç ve güzel bir kadın yaklaştı, akuamarin rengi elbisesi reverans yaparken su topladı ve geri çekildi. Tanıştırılmalarına gerek yoktu; ailelerinin onları tanıştırma girişimlerini zaten iki kez reddetmişlerdi.

Bir dakika bile geçmeden, haberci duyurdu,
"Matmazel Augustina DuBois, General Pierre DuBois'in kızı."
Uzun bir gece olacaktı.

August genç kadınların bulanıklaşmasından nefret ediyordu. Bu çok saçmaydı; yarısını hatırlamasının tek nedeni daha önce tanışmışlardı. Eğildi ve gülümsedi, birlikte gülebilecek kadar iyi tanıdığı birkaçıyla yüzünü buruşturdu. durumu anladı ve uzak balkona doğru baktı. Büyük büyük dedelerinden biri operaya aşıktı ve bu salon Charmant'ın yükselen yeteneklerini sergilemek için tasarlanmıştı. Ama şimdi babası locada oturmuş onu izliyordu. Parlak düğmeli soluk altın rengi takım elbisesi onu çatlamış bir istiridyenin içindeki iri bir inciye, Charmant'ın kırmızı bayrağı da sallanan bir dile benzetiyordu.

"Mademoiselle Leonora Mercedes de la Tour, Albay ve Madam de la Tour'un kızı."

Top ona doğru geliyordu. İstiridyelerin dili yoktur.

August eğildi. Nazik bir gülümsemesi vardı ama hiç konuşmamışlardı. Aralarında bir bağ, paylaştıkları bir samimiyet yoktu. Onun geçmişini ya da kendi geleceği ve Charmant'ın geleceği için ne yapmak istediğini bilmiyordu ama birbirleri hakkında bunu öğrenebilirlerdi. Yine de sahip oldukları on saniye içinde değil.

August Leonora'ya göz kırptı -tam olarak uygun değildi ama Leonora da onun kadar sinirli görünüyordu- ve esneyen babasına baktı.

Babası yakındaki sancak kadar kızarmıştı ve August öfkeden apoletlerinin zıpladığını fark etti. Hak etmişti.

Bir sonraki genç bayan ona yaklaştı ve sonra bir sonraki. Onlardan sonra sıraya girenlerin çok daha azını tanıyordu. Aşık olmak istiyordu ama sanki içinde bir şeyler eksikti, sanki dikkatli elleri olan bir doktor göğsünü yarmış ve dikiş atmadan önce kalbini kesip çıkarmıştı. Kalbi atıyordu ama içi boş ve uzak hissediyordu.

Sanki aşk şansı çoktan elinden kaçıp gitmişti.

Herhalde ellinci selamından sonra doğruldu ve babama dik dik baktı. Top onu

Nathalie'yi sorgulaması gerekirken melankoliye kapıldı.

"Drizella ve Anastasia Tremaine hanımefendiler," diye duyurdu müjdecisi. "Leydi Tremaine'in kızları."

August inledi. Bu, soylular sınıfının sadece bir kısmını geçtikleri anlamına geliyordu.

Leydi Tremaine'in kızları güzeldi ama giydikleri renkler onlara yakışmamıştı. Drizella'nın ten rengine chartreuse değil zümrüt rengi bir elbise daha çok yakıştırdı ve Anastasia'nın daha az süslü eflatun elbisesi -kız kardeşininkinden daha ucuz olduğu belliydi- solgun görünümünü ve kızıl saçlarını gölgede bırakıyordu.

Anastasia eteklerini düzeltmek için eğilip kız kardeşinin elbisesini topuğunun altına alınca Drizella suratını astı. Kızıl saçlı olan Anastasia'yla daha önce kısa bir süre karşılaşmıştı. En azından Oliver'a karşı biraz nazik davranmış ve August ile Martin'e annesinin baronla görüşmesinden bahsetmişti.

Maddi sıkıntılar yaşayan bir aileden değil, bol parası olan bir aileden geliyor gibi görünüyorlardı.

Kızlar hızla ileri atıldılar. Ona ve diğer herkese karşı davranışlarında özen ve saygı eksikliği vardı. Bu gece tanıştırmaları mükemmel geçse bile, onların ve annelerinin Oliver'a davranışlarını unutabileceğinden emin değildi. Leydi Tremaine ile akraba olmak gibi bir arzusu da yoktu.

Özellikle de onun Nathalie'nin ev sahibi olarak konumunun Nathalie'ye onu korumak için bir neden verdiğini öğrendiğinden beri. Leydi Tremaine bu hafıza kaybı işine ilk başta düşündüğünden daha fazla bulaşmış olabilirdi. Belki de Nathalie ile yüzleşmeden önce onunla konuşabilirdi.

Selam verirken başını kaldırıp babasına baktı ve yaşlı adam kaşlarını çattı.

Güzel. En azından bu konuda anlaştılar.

Şimdi, keşke bu anlamsızlık alayı sona erebilseydi. Büyük Dük'ün babasını kızdırmak gibi bir hata yapmasını izledi, muhtemelen "Ben sana söylemiştim" de buna eşlik edecekti Monoklünü salladı ve babam başını ellerinin arasına gömdü.

Cam gibi bir parıltı gözlerine takıldı.

Balo salonunun arka tarafında genç bir kadın süzülüyordu. Tek başınaydı, gözleri o kadar genişti ki odanın öbür ucundan ne kadar gök mavisi olduklarını anlayabiliyordu. Kadın sarayı seyretmek için döndü, uçuk mavi elbisesi bacaklarının etrafında dalgalar gibi dönüyordu ve adam onun geniş, memnun gülümsemesini bir anlığına yakaladı. Onun neşesi odayı bir yıldız gibi aydınlatıyordu. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlayamıyordu.

August protokolü bozarak yerinden indi ve hızla ona doğru ilerledi.

Belki de kaçırdığı şeyi bulabilirdi.

So This Is Love

AUGUST ne kadar ilgi gördüğünü umursamıyordu.

doğrudan ona yaklaşarak kendine çekti. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama gülümsemesi...

Dudaklarının kıvrımında son derece tanıdık bir şey vardı.

"Affedersiniz," dedi adam yaklaşırken, ama kadın çok saray manzarasının büyüüne kapılmış, onu duyamıyordu. Nazikçe onun eldivenli eline dokundu. "Mademoiselle?"

Kadın irkildi ve döndü, eli adamın elinden kaydı. Ani kayıp onu anlamadığı bir kederle sarsmıştı. August ani duygusunu gizlemek için eğildi.

"Sizi şaşırttığım için özür dilerim," dedi elini esneterek. Uzun eldivenleri ince, parıldayan bir danteldi ve yine de dokunuşunun sıcaklığı devam ediyordu.

Reverans yaptı - kibarlık kadar derin değil talep etti ve bakışlarını tam olarak onun üzerinde tutamadı.

"Buraya ilk kez geliyorum ve bu kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim!" "Güzelliği senin yanında sönük kalıyor," dedi ve

yayından kalktı. "Ben August."

"August," diye yavaşça tekrarladı ve onun sesi dudaklarından dökülen isim onu gülümsetti. Sonra ona elini uzatması gerektiğini hatırlar gibi oldu. "Ben Ella."

August, her ne kadar umursamasa da görgü kurallarına her zaman riayet etmişti. Onlar aslında bir sırdı.

Soylular arasında kullanılan ve kişinin konumunu hemen belli eden bir dil vardı ve hareketleri zarif olsa da sertti. O

kızın elini avucunun içine aldı ve arkasına iffetli bir öpücük kondurdu. Kız pembe pembe kızardı.

"Seninle tanışmak bir zevk Ella," dedi ve uzaklaştı.

Belki de bir mürebbiye ya da baloya katılma fırsatını değerlendiren bir terziydi. O da

Böyle zarif bir kıyafetle. Uzaktan bakıldığında elbisesi mavi görünüyordu. Malzemesi ince ve opalesandı, Her hareketinde gümüşü griden buz mavisine dönüşüyordu, tıpkı dalgalanan suda yakalanan ay ışığı gibi. Alçakgönüllü bir zarafetle hareket ediyor ve elbisesinden sarayına kadar etrafındaki her şeyin tadını çözülmek üzere olan bir rüya gibi çıkarıyormuş gibi duruyordu. Kulağındaki süsler mücevher değil, kusursuz daireler şeklinde üflenmiş camdı.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye fısıldadı.

Yakınına eğildi ve fısıltıyla karşılık verdi: "Başka hiçbir şey istemiyorum."

"Balolarda ne yapmamız gerektiğinden tam olarak emin değilim," dedi. "Özellikle de herkes etrafta dikilirken."

"Dans edilmesi gerekiyordu ama burada çok fazla insan olduğu için kurallar devre dışı kaldı."

"Yazık. Çok güzel pencereler."

"Merak etmeyin. Kuralları atmadan önce onları açıyoruz." Ona diğer elini uzattı ve dans pistine doğru döndü. "Dans etmek ister misiniz?"

Parmaklarını onun avucunun etrafında kıvırdı. "Çok isterdim ama son dansımdan bu yana epey zaman geçti."

Müzik canlı bir minuetten vals'e dönüştü ve August kıkırdadı. Bir kez olsun babasının işine karışmadığı için minnettardı. Ne yazık ki o ve Ella dans pistine yaklaştıklarında neredeyse bütün gözler üzerlerine çevrilmişti.

August babasına bir kez bakma riskini göze aldı. Grandük onu zapt etmeye çalışırken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu ve birkaç perde kapanınca salondaki ışık azaldı.

Pistin etrafındaki kalabalık dalgalanıyor, insanlar birbirleriyle fısıldaşıyordu. Ella'nın gözleri büyüdü ve etrafına bakındı Herkes onları izliyordu. Kız sertleşti ve August dikkatini dağıtmaya çalışarak elini sıktı. Kadın ona gülümsedi.

"Emin misin?" diye sordu.

"Güven bana," dedi August ve onunla yeni tanışmış olmasına rağmen başını salladı.

Göğsü sıkıştı. Belki de babası tüm bu romantik kurgu saçmalığıyla bir şeylerin peşindeydi.

Sessiz bir anlayışla yerlerine oturdular ve kadın onun sahip olmadığı bir güvenle çenesini kaldırdı.

ilk balosunda ele geçirilmişti. Başının eğikliğinde ve gözlerinin maviliğinde tanıdık bir şeyler vardı.

"Şehirde mi yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, taşra," dedi Ella. "Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar hiç ayrılmadım."

İşte buydu - Fresne'nin bahar gökyüzünün mavisi.

"Şehrin herhangi bir yerini görebildiniz mi?" Tremaine ailesinin meraklı gözlerine arkası dönük olacak şekilde onları döndürdü.

Nazikçe güldü. "Hayır, sadece sarayın merdivenlerinden görebildiğim kadarıyla."

"Kale şehirdeki en iyi manzaralardan bazılarına sahip, özellikle de geceleri," dedi. "Yıldızları izlemeyi sever misin?"

"Kimse yok mu?" diye sordu, yanakları çukurlaşırken. gülümsedi. "Geceleri, eğer hala çalışıyorsam, fırsat buldukça dışarıda oturmayı seviyorum. Çok daha huzurlu oluyor."

"Ve güzel, hayal edebiliyorum," dedi August, gözlerinin gece gökyüzünün altında nasıl parladığını hayal etmeye çalışarak. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bu kadar ilginç bir şey yok." Adamın omzunun üzerinden baktı ve sonra başını hafifçe geriye eğdi. "Burada genellikle bu kadar insan olur mu?"

August onun saptırmasına aldırmadan gülümsedi. "Hayır, bu oldukça sıra dışı bir durum."

"Diğer insanların da dansa katılacağını düşünmüştüm," dedi Ella, parmakları onun elini sıkıca kavrariken.

Bazı gözlerin onları izlemesini beklediği belliydi ama yine de gergin görünüyordu -çok, çok gergin- ve görgü kurallarına uymak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Onu daha fazla incelemeye tabi tutmak istemedi. Bu onun hatası değildi. Charmant'ın soyluları çok meraklıdır. Prensle ilk buluşması için iyi gidiyordu.

"O zaman gidelim ve mesajı almalarını umalım," dedi. "Saray mensuplarının her yıl en az bir kez dedikodu yapmaları gerekir.

gün." Kadının gülmesinin verdiği hissi seviyordu, avuç içi kadının kaburgalarına değiyor ve her titreyen nefesini duyuyordu. "Saat çok geç olduğu için kotalarını doldurmak istiyorlar." Elini nazikçe onun yanına bastırdı ve onları balkona doğru yönlendirdi. Şansları yaver giderse, Büyükanne onları meraklı gözlerden uzakta.

Perdeler düşerek onları balo salonundan ayırdı ve balkonda yalnız bıraktı. August onu pencerelerden daha uzağa yönlendirdi.

"Burada muhafızlar var elbette ama dedikoducu yok," dedi ve manzarayı görebilmesi için onları döndürdü.

Ve böylece onun sevincini içine çekebildi.

August daha önce tanıştıkları hissinden kurtulamıyordu ama seyahatleri sırasında pek çok insanla tanışmıştı. Hepsini hatırlayabileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Yine de onu mutlaka hatırlardı.

Ne iş yaptığını bile paylaşmazsa soyadını açıklamayacağından emindi ve çok fazla burnunu sokmak istemiyordu. Gecenin sonunda, kızın kendisine açılacak kadar rahatlamış olacağını umuyordu.

Akşamın çivit rengi örtüsünün altında, yıldızlar gözlerinde solgun bir ateş gibi parlıyordu. Başını arkaya yatırdı ve Onları kapattı, ağzı hafifçe açıktı. Bakışları dudaklarının kıvrımından boğazının çıplak kemerine kaydı. Kadın yavaşça nefes verdi.

"Buranın havası farklı," dedi usulca. "Portakal ve gül gibi kokuyor."

Boynundaki gevşek bir bukleyi fırçaladı.

August, "Bana kalırsa bahçeler muhteşem," dedi. Onun yemek yiyişini izlemekten başka bir şey istemiyordu. turuncuydu ve nedenine dair en ufak bir fikri yoktu. Sanki nedeni dilinin ucundaydı. Bu tam olarak aşk değildi ama onun kadar güçlü hissettiriyordu. "Onları görmek ister misin?"

Başını salladı ve ona gülümsedi.

O anda isteseydi ona bir sera, kraliyet bahçeleri ya da herhangi bir devlet sırrı verebilirdi.

August onu balkondan bahçeye çıkan alçak merdivenlere doğru döndürdü. Sessiz gecede bir fiskiye dalgalanıyordu ve el ele ona doğru yürüdüler. Adam kızın elinin ağırlığından ve yakasına değen nefesinin hışırtısından o kadar etkilenmişti ki dansa başladıklarını fark etmedi bile. Sanki uçuyorlarmış gibi tökezlemediler ya da birbirlerinin ayak parmaklarına basmadılar. Sanki daha önce birlikte dans etmişler gibi.

Ama bu imkânsızdı.

Suyun üzerine diz çöktü ve elini gecenin yansımasına daldırdı.

"Yıldızlar daha yakın geliyor," diye fısıldadı, gökyüzüne ya da suya değil ona bakarak.

Valsi uzun zaman önce bırakmışlardı ama adam kızın elini kendi elinde tutuyordu. Nazik bir çekişle onu çeşmeden uzaklaştırdı.

"Bir yıldız için garip bir söz," dedi. "İşte bir tane, yanımdaki bahçede parılıyor ve sen farkına bile varmadın."

Yumuşak bir kahkaha attı ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Yıldızlar yanmaz mı? Eğer ben bir yıldız olsaydım, korkarım bahçe külden başka bir şey olmazdı."

"Belki de külleri güllere tercih ederim." Kısa bir köprüden geçerken onu kendine çekti.

Soluk taşlar ayakkabılarının altında takırdadı, sesler sakin gecede tuhaf bir şekilde yüksekti. Ella kendini onunkine yasladı

August, kızın kolunu onun koluna sımsıkı doladı ve onu geniş merdivenlerden yukarı çıkardı. Saray tepelerinde belirdi ve herkesin sonunda dans etmeye başladığı balo salonunun yüksek pencerelerinde gölgeler titreşti. Ella içini çekti ve August'un elini daha sıkı kavradı. Merdivenlerin başında durdu.

"Henüz içeri girmemize gerek yok," dedi ve onun alçak tırabzana oturmasına yardım etti. "Dürüst olmak gerekirse, bunu tercih ederim. Seninle konuşmak eski bir dostla konuşmak gibi."

Babası ertesi gün çekilmez olacaktı.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi ve onu yanına oturması için çekti.

Bu sessiz kırılganlık ve açıklanamaz çekim, düşüncelerle ya da mantıkla söndüremediği bu rahatlık ve arzu gerçekten aşk mıydı? Ellerini kızın kollarına doğru kaydırды ve başparmağını çıplak teninde gezdirdi.

Onu öpecekmiş gibi eğildi ve August başını eğdi.

Aynı şeyi yapmak için başını. Nefesi adamın dudaklarına fısıldadı.

Sonra saat gece yarısını vurdu. Ella uzaklaştı ve nefesi kesildi.

"Ah!" Dehşet içinde uzaktaki saat kulesine baktı. "Aman Tanrım!"

"Sorun nedir?" diye sordu, hayal kırıklığı içinde dolaşırken.

Ayağa kalktı ve "Gece yarısı oldu." dedi.

"Evet, öyle," dedi August, onun ani değişimi karşısında kafası karışmıştı. Geldiğinde saat gece yarısını o kadar da geçmemişti. Ona doğru uzandı. "Ama neden..."

"Güle güle," dedi ve arkasını döndü.

"Hayır, hayır, bekle." Bileğini yakaladı ve onu merdivenlerin başında durdurdu. "Şimdi gidemezsin."

Daha önce hiç kimseyle tanışmamış ve onlarla anında evindeymiş gibi hissetmemişti.

Aynı şekilde. Gece yarısı olsa ne fark ederdi ki? Balo şafağa kadar devam edecekti, çoğu kişinin yaptığı gibi.

"Oh, yapmalıyım. Lütfen," dedi ve tekrar geri çekildi.

"Lütfen, yapmalıyım."

"Ama neden?" diye sordu, kızın iki elini de avuçlarının içine alarak. "Şey, ben... Ben..." Yüz ifadesi değişti ve dikkatlice birkaç adım uzaklaştı. "Oh, prens. Prensle tanışmadım."

"Prens mi?" Neredeyse gülüyordu. "Ama bilmiyor muydun _."

Çanlar tekrar çaldı ve koşmak için eteklerini topladı.

"Güle güle!"

August onun peşinden koştu. "Hayır, bekle. Geri dön. Lütfen geri dön."

August'un aklı karıştı. Gitmek için bu kadar ısrarcıyken onu kovalamak yanlış geliyordu ama onu kaybetmek de istemiyordu. Onun tam adını bile bilmiyordu.

Oh, hayır.

"Adını bile bilmiyorum. Seni nasıl bulacağım?" diye haykırarak peşinden koştu. "Bekle! Lütfen, bekle!"

Perdelerin altından balo salonuna doğru eğildi ve adam da onun peşinden perdelerin arasından hızla geçti.

"Bekle!" diye tekrar seslendi.

Ama Ella odanın dörtte birini çoktan geçmişti.

"Prens!" Dans pistinin kenarındaki kalabalık onun etrafını sardı.

August inledi. Büyük Dük, Ella'nın arkasından oflayıp pufladı,

onun yerine onu kovalıyordu. August, dans isteklerini reddederek ve bahçelerde dolaşma davetlerini geri çevirerek kalabalıktan uzaklaşmaya çalıştı, ancak çok fazla çok. Yavaşça kalabalığın arasından Büyük Dük'e doğru ilerledi.

Yaşlı adamı merdivenlerin başında yakaladı. "Gitmesine izin mi verdin?"

"Majesteleri," dedi Büyükanne, elinde bir şey tutarak. "Çok üzgünüm ama sizi hayal kırıklığına uğrattım."

August onun ellerine baktı. "Onu merdivenlerden aşağı mı ittin?"

"August!" Kükredi ve ayakkabıyı uzattı. "Korkarım kaçtı. Korumaları gönderdim.

Bu gece görevde ve eminim koçunun peşine düşeceklerdir. Onu kesinlikle yakalayacaklardır."

"Gitmek istiyordu. Gitmesi gerekiyordu, eğer paniği bir şey yok. Onu yakalamak için muhafızlar göndermene gerek yoktu," dedi August, ayakkabıyı elinde evirip çevirerek. Bu gerçek olamazdı. Camdan bir ayakkabı mı? "O ne bir suçlu ne de ondan hoşlandığım için benimle evlenmek zorunda."

Grandük, "Majesteleri bu gecenin başarılı olması gerektiği konusunda çok netti," dedi.

Babası Büyükanne'nin kafasını kesmekle tehdit etmeyi bırakmalıydı. Bu ikisini de çok gergin yapıyordu.

"Babam istediği kadar açık olabilir, ama son sözü ben söylerim." August ayakkabıyı ışığa tuttu. Saf camdı. İşçiliği mükemmeldi ve ayağına tam oturuyordu.

üzerinde yürümenin acı vermemesi için mükemmel olması gerekirdi. Charmant'ta ya da herhangi bir yerde bu kadar çok insan olamazdı.

Bu kadar narin ve işlevsel bir şeyi başka kim yapabilirdi ki?

Böyle bir şeyi hiç duymamıştı. "Kişiyi takip etmek

Bunu yapan kişi onu bulmamıza yardım edecek ama o beni nerede bulacağını biliyor. Onu avlamak istemiyorum. O bir geyik değil."

Gerçekten, Charmant'ta kaç tane Ella olabilir ki? "Baban-"

"Eminim size alternatif emirler verecektir. İzin verme

Bu ayakkabıya bir şey olursa. Kimin yaptığını bulmaya çalışacağım," dedi August ve cam ayakkabıyı Grandük'e uzattı. "Yine de tuhaf."

Onun gibi, parlak ama sağlam cam da tanıdık geliyordu. Sıcak olması gerekirken soğuktu ve tırnaklarının cama her vuruşu küçük bir çan gibi çınlıyordu. Bu ona neyi hatırlatıyordu-

"Nedir, Majesteleri?" diye sordu Grandük.

August düşüncelerinden sıyrılarak, "Özür dilerim," dedi.

"Ne?" Grandük teselli edercesine gülümsedi. "Tuhaf olan ne?"

Her şeyi. Ayakkabı, onun uçuşu ve birlikte geçirdikleri, sanki çoktan yaşanmış gibi hissettiren tüm anlar.

Onunla birlikte olduğu süre boyunca göğsündeki boşluk bir kez bile ağrıamamıştı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı titreyerek. "Onu tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Aklının bir köşesinde, Martin'e benzediğinden kuşkulandığı bir ses tüm korkularını yeniden canlandırdı. Fresne'deki insanlar sevdiklerini yıllardır unutuyorlardı ve o sabah kilitli kutuyu karıştırmıştı. Ama hayır, içinde sadece cep saati vardı ve onun da anma törenine ait olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu. Dramatik davranıyordu. Eğer Ella'yı tanıyor ve unutmuş olsaydı, birileri bunu fark ederdi.

Peki neden bu kadar huzursuz hissediyordu?

Every Star in the Sky

Büyük Dük'ün peşine taktığı muhafızlardan kaçan gizemli Ella, August'un peşini bırakmadı. gecenin geri kalanında. Onu kimse tanımıyordu, ne muhafızlar ne de

Ne konuklar ne de hizmetçiler... Kimse cam ayakkabı diye bir şey duymamıştı. August bir sonraki partide popüler olacaklarından emindi ama bu ona hiç yardımcı olmadı.

Sanki tanıştığı Ella sadece birkaç saatliğine var olmuş ve sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Ve Ağustos ayı bulamadan geçtikçe onu asla bulamayacağından o kadar çok korkuyordu.

Babası, potansiyel bir gelininin parmaklarının arasından kayıp gitmiş, insanları ayakkabının sahibini aramak için toplamış ve August bu kaosun içinde şehirden sıvışmıştı. Leydi Tremaine'le ilgili şüpheleri hakkında Nathalie'yle konuşması gerekiyordu. Şansı yaver giderse, Tremaine ailesi balodan sonra yalan söyleyemeyecek kadar yorgun olacaktı.

Daha sonra onlarla yüzleştim.

Nathalie'nin çok seyahat ettiğini ve tuhaf buluntularla uğraştığını düşünürsek, belki de tanıdığı biri vardı. cam terlik yapabilen.

Diğer seçenek neydi? Krallıktaki her genç kadının o ayakkabıyı denemesini sağlamak mı?

August inledi. Onu bulmak için çaresizdi. Onu hatırlamak için çaresiz.

"Belki de aşk sürekli bir çaresizliktir," diye mırıldandı kendi kendine ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Fresne'ye giden yol, balodan sonra evlerine dönen insanlarla doluydu.

Tek bir tanesi Ella'ydı. Atı huffladı.

Başka bir atlı yanına yanaştı ve fısıldadı, "Bana bunu açıklayın, Majesteleri: Prens neden Daha birkaç gün önce uşak gibi davranıyordu ve şimdi neden yalnız seyahat ediyor?"

"Korkarım cevap çoğu bilmece kadar heyecan verici değil," dedi August ve konuşmacıya döndü. "Lord Moreau, benim aldatmacamın farkında olduğunuzu bilmiyordum."

"Zavallı bir baron olurum eğer Krallığımın kraliyetini tanıyorum," dedi Lord Moreau. Yaşlı adamın üzerinde hafif bir binici kıyafeti vardı, tek süs göğsünde parlayan bir broştı. Gözlerini August'a dikti. "Ayrıca uşağım bana söyledi."

August güldü ve başını salladı. "Bu mantıklı." "Ve bu da kayıp bir kadının peşinden koşan genç bir adamın bakışı.

Aşkı," dedi baron. "Eğer bana biraz yakınlık göstermeme izin vererseniz, ki sanırım bu siz olduğunuz için bize iyi gelecektir. Arazime izinsiz girip, krallıktaki tüm uygun kadınlarla tanışmak için bir balo düzenlemek ve sonra sadece biriyle konuşmak cesurcaydı."

"Balo benim fikrim değildi." August bir homurtuyu bastırdı. "Sen de katıldın mı?"

"Ah, gençliğin kötü durumu." Lord Moreau eyerinde doğruldu ve başını geriye doğru eğdi. Fresne daha yeni yeni yolun aşağısında görülebilir. "İyi yemek ve iyi dedikoduyla dolu bir geceyi geri çevirecek biri değilim. Şimdi, sanırım sen Benden bir şey mi istiyorsun?"

"Leydi Tremaine'in size hediye ettiği ilk broş sizde mi?" August sordu.

"Oh, evet. Güzel bir parça. Bence Nathalie'nin en iyi çalışmalarından bazıları" dedi. "Belediye Başkanı Fauconnier bana ve buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Lord Moreau broşu göğsünden çıkardı ve August'a uzattı. Küçük ve gösterişsiz bir zambaktı, yaprakları birbirine kenetlenmiş cam pullardan yapılmıştı. Onları bir arada tutmak için altın tel kullanılmıştı, renk camın içinden damarlar gibi akıyordu ve August'un midesine korkunç, batan bir kesinlik yerleşti. Broşu gökyüzüne doğru tuttu ve keder boğazını sıktı. Işık camı sanki yıldızlarla doluymuş gibi yakaladı.

Bu cam. Bu pullar. Bu parıltı.

August gözlerini kapattı, içinde binlerce farklı duygu yanıyordu. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Çocukluğundan beri eline almamış olmasına rağmen, bu cam pulların soğuk fırçasını en az kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Boğazını temizledi.

Lord Moreau içini çekti. "Çalınan eşyalardan biri daha, değil mi?"

August gözlerini açtı ve başını salladı. "Evet. En azından cam parçaları öyle."

"Yazık," dedi Lord Moreau.

"Bu bende kalabilir mi?" August sordu, bardak avucunun içinde serindi. Günün sıcaklığına rağmen her şey soğuk geliyordu. "Nathalie ve sonra da Leydi Tremaine ile konuşmaya gidiyordum."

"Tabii ki. Kimden çalındıysa ona geri verin. Yakında Madam Fauconnier'den bu konuda bir şeyler duyacağımı sanıyorum," dedi baron. "Leydi Tremaine'i ziyaret ederken, üvey kızına söyle, eğer isterse onun için bir işim var. Tanrı biliyor ki Leydi Tremaine yeteneklerini boşa harcıyor."

August neredeyse atından düşüyordu. "Leydi Tremaine'in üvey kızı mı var?"

Bu gerçeği nasıl ortaya çıkarmamış olabilir?

"Yaklaşık on yıl önce mülk ve kız ona miras kaldı.

" dedi. "Ona bu unvanı veren ikinci kocasıydı ve şimdi üçüncü kocası olmadığım için çok mutluyum.

Gerçi reşit olduğunda mirasın kızı geri döneceğini duydum. Üvey annesinin rolünü oynuyordu.

O gece onun hizmetçisiymişsin gibi davranıyordun. uşak." Baron güldü. "Sanırım ikinizin epey ortak noktası var."

August'un o gece Leydi Tremaine'in hizmetçisiyle ilgili hiçbir anısı yoktu. Malikâneye gitmiş ve Leydi Tremaine'in ailesiyle konuşmuştu ama yine de üvey bir kızıdan söz edildiğini hatırlamıyordu.

August titredi, ensesi soğuktan diken diken oldu ve broşu daha sıkı kavradı.

"Ona söyleyeceğim," dedi August, sözcükler acıydı. "Neden ona iş teklif ediyorsun?"

"Kızın iğne iplik konusunda yeteneği var. Yetenek, konumu ne olursa olsun her zaman beslenmelidir," dedi Lord Moreau ve atını ileri doğru itti. "İyi yolculuklar, Majesteleri."

Dilini dişlerine vurdu ve arazisine doğru giden yan yollardan birine saptı. Ağustos kavşakta tereddüt etti.

Hesaplarını görmek için Leydi Tremaine'in çalışma odasına nasıl girmişti? Yanında kimse olduğunu hatırlamıyordu ama çalışma odasının nerede olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

August doğruca Blanche'a gidip Nathalie ile bir görüşme talep etti. Gittiği günlerde pek bir şey değişmemişti. Blanche onu hiç telaşlanmadan Nathalie'ye götürdü ve tüccar ona bakmadı bile.

tutulduğu küçük odaya girdi. Geçen seferkinden daha solgundu ve başparmağının köşesi kan içindeydi. August broşu ona uzattı.

"Bunu sen yaptın, değil mi?" diye sordu.

Kadın şöyle bir baktı, irkildi ve başını salladı.

"Hırsızın senden böyle bir sessizlik talep edecek neyi olabileceğini merak ettim, sana şantaj yapıyor olamaz, değil mi?" August sordu ve bir kas Nathalie'nin gözünün altı seğirdi. "Leydi Tremaine'i gerçekten korumak istiyor musun?"

"Tabii ki hayır!" diye bağırdı, onu hiç görmediği kadar neşeliydi. "Neden onun gibi olmak isteyeyim ki! O anıttan çaldı! Ben bir canavar değilim. Bunun insanlar için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Size anıttan çalınan eşyaları sattı, onları yeniden düzenlemenizi söyledi ve yeniden düzenlediğiniz eşyaları sattığınızda ödemeleri mi aldı?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı. "Başta çalıntı olduklarını bilmiyordum. Bana daha önce de başka şeyler getirmişti ve bunun da o tür bir anlaşma olduğunu düşündüm. Sonra bana onları tanınmaz hale getirmemi söyledi. Nedenini bilmiyordum ama bir bayanı reddetmek istemedim."

August dişlerini birbirine geçirdi ve bir zamanlar annesinin bileziği olan şeyi daha sıkı kavradı.

"Binamın sahibi o. Dükkanımı kaybedemem. Sahip olduğum tek şey bu. Sahip olduğum tek şeydi," diye fısıldadı Nathalie, başını sallayarak. "Dediğini yaptım ve nereden geldiklerini sormadım. Bana sattığı şey için çok fazla para ödedim, ondan yapılmış iki şey hediye ettim ve satarak kazandığım parayı ona teslim ettim. geri kalanı. Karşılığında kiramı hiç yükseltmedi. Bu konuyu çok sık gündeme getirirdi. Eğer onu reddedersem, beni kapı dışarı ederdi."

August'un sessizliği odayı kapladı.

Nathalie inledi. "Ben de soru sormadım, biliyorum, ama sen gelip sadece onlar hakkında soru sorunca bir araya getirdim. Kimseyi nasıl incittiklerini bilmiyorum. Ben olsam yapmazdım. Eğer..."

"Elbette hayır," dedi August, onu konuşturmaya devam etmek istiyordu. "Leydi Tremaine'in eşyaları size sattığına dair kanıtınız var mı?"

Nathalie başını salladı. "Onun olduğunu belirtmek için özel bir işaret kullandım, kedisi için bir sembol. Ama o bir soylu. O biliyor insanlar prensip olarak ona inanırdı. Hırsızlık için beni suçlayacak ve sonra da borçlarını isteyecekti."

August ondan duyduğu utancı yutkunarak bastırdı. bir üyesine inanacakları yönündeki ısrarı önce soylular. Charmant'ta değiştirmesi gereken şeylerden biri de buydu.

"Leydi Tremaine'le ben ilgilenirim," dedi ve elindeki broşa baktı. "Blanche'ı içeri gönderdiğimde ona her şeyi anlatacağsın. Leydi Tremaine ile yaşadığınız her anı, görüşmeyi ve konuşmayı detaylandırın. Sen Anladın mı?"

Nathalie başını salladı ama üzüntüyle mırıldandı: "Yine de bunu asla kabul etmeyecektir."

"Muhtemelen hayır, ama açgözlülükle ilgili olan şey, insanların nadiren sadece bir kez açgözlü olmalarıdır," dedi ve yıllar boyunca mahkeme için yaptığı tüm araştırmaları düşündü. "Leydi

Tremaine kiranızı düşük tuttu, değil mi?" Nathalie tekrar başını salladı.

Leydi Tremaine'in kişisel kayıtlarına henüz ulaşamamıştı ama Martin'in elinde vergi kayıtları vardı. Leydi Tremaine diğer kiracılarının kiralalarını yükseltmişti ve August onun kazancını eksik bildirdiğine bahse girerdi. Eğer öğrenmesi yeterince kolay olurdu. Bu da Nathalie'nin ona karşı olan hikayesini destekleyecekti.

"Eğer senin için düşük tutmasaydı, ne kadar ödeyeceğini biliyor musun?" diye sordu.

Nathalie ona ne kadar ödediğini, anlaşma olmasaydı ne kadar ödeyeceğini ve Leydi Tremaine'in başka kimlerden kira topladığını söyledi. Leydi Tremaine'in krallığa olan geliri konusunda yalan söyleyip söylemediğini tespit etmek yeterince kolay olacaktı. Kaldıraç her zaman işe yarar.

August binadan hışımla çıktı. Pazar meydanında bir kalabalık oluşmuştu. Camdan elbiseleri olan gizemli bir kızın prensi büyülediğine dair söylentiler yayılmıştı ve herkes sarayın onun peşinde olduğunu biliyordu. August, Martin için hana vergi kayıtlarıyla ilgili bir not bıraktı ve Leydi Tremaine'le yüzleşmek üzere yola çıktı. Onunla konuşabilir ve her şeyi çabucak halledebilirdi. Sonra da Ella'yı bulabilirdi.

Ama Tremaine malikânesine nasıl gideceğini düşünmesine bile gerek yoktu. Bu işte bir terslik vardı. Ev bile doğru değildi, sanki ona bakıyormuş gibi

hafifçe eğik bir pencereden bakıyordu. Biraz sade olsa da bakımlı dış cephesini ve giriş holünün ona kışı hatırlatan hoş bir kayrak mavisi olduğunu hatırladı. Ayrıca yoldan sağa döndüğünde mutfağa giden patika bir yol olduğunu da hatırladı. Hizmetçilerin merdivenlerinin ne kadar dar olduğunu hatırladı. Hangi odanın müzik odası olduğunu hatırladı.

Ama bu anıların hiçbirisi doğru gelmiyordu. Eğer Leydi Tremaine'in bir üvey kızı varsa, o gün onunla tanışmış ya da en azından onu görmüş olması gerekmez miydi? Eğer binaya ilk kez o gün geldiyse, neden Leydi Tremaine taşınmadan önce içerisinin daha iyi görüldüğünü düşündüğünü hatırlıyordu? August ürperdi.

Fresne'de şu anda yaşananlar göz önüne alındığında, üzerine çöken tedirgin edici yanlışlık duygusundan kurtulamıyordu.

Ancak August elinden geldiğince bunu duymazdan geldi ve ön kapıya doğru yürüdü. Leydi Tremaine ne olursa olsun bugün cevap vermek zorundaydı.

Dev bir kara kedi, çenesinde çırpınan bir fareyle binanın kenarından dolandı ve August'u görünce irkildi. Ağzı açık kaldı ve fare hızla uzaklaştı.

August dondu.

Kedi de tanıdıktı ama farklı bir şekilde. Donmuş, kısılmış yeşil gözleriyle August'u izliyordu. Tüyleri kabarırken dört bacağı titriyordu.

Ortası olmayan bir X gibi.

"Lucifer?" diye mırıldandı August. Bu ismi ona kimin söylediğini hatırlayamıyordu.

Yoldaki toynakların çılginca vuruşları duyuluyordu. arkasında. August döndü, kedi evin arkasına kaçtı. Yolun ilerisinde toz bulutu içinde bir at arabası belirdi ve August merdivenlerden inerek patikanın kenarına geldi. Güneş ışığı arabayı süsleyen altın renginde parıltıyordu ve August bunun Grandük'ün. Neyse ki yaşlı adam horluyordu.

dalgalandan pencere perdesine çarptı ve August binanın yan tarafına geçerek gözden kayboldu. Büyük D k ve babası muhtemelen yakınlardaki tüm soylu ve kibar ailelerin bir listesini yapmış ve önce onları ziyaret etmeye karar vermişlerdi. August'un Ella'yı henüz aramadığı için azar işitmeye hiç niyeti yoktu. şüphesiz Büyük D k bunun bir ziyaret olduğunu anladığı anda gidecekti.

yanlış aile. August o zamana kadar dışarıda bekleyebilirdi.

Ama içgüdü, şüphe ya da kader onu ilerlemeye itti.

August bu yolun mutfaklara çıktığını nereden bildiğini bilmiyordu. Yeni yapılmış bir keçi ağılı ve tavuklar vardı. Büyük bir mutfağa çıkan bir basamakla sona eren patika boyunca gagalıyordu. Yaşlı bir av köpeği açık kapı aralığında uyuyordu ve August onu uyandırmaktan çekindiği için tereddüt etti. O daha kıpırdamadan köpek bir gözünü kırptı ve ona doğru koşmaya başladı. August onu sevmek için diz çöktü.

Köpeğin adını hatırlayamıyordu. Belki de Oliver ondan bahsetmişti.

"Merhaba Bruno," dedi ve kürkünü karıştırdı. "Benim için çok iyi olup havlamaz mısın?"

Bruno oflayıp pufladı, yüzünü yaladı ve dışarı çıkıp bir güneş işığına yerleşti. August bıyık altından güldü.

August mutfağın arka tarafındaki hizmetçi merdivenlerinden yukarı doğru ilerledi. Duvarlardan gelen sesi duydu.

Grandük' n gelişini duyurdu. ıktığı koridor bereket versin ki boştu ve trompet daha net yankılanıyordu ve koridorlarda daha yüksek sesle. Büyük D k kraliyet bildirisini okudu, August tahmin edilebilir kelimeler karşısında başını salladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, çalışma odası koridorun sonundaydı.

Bunu neden hatırlıyordu ki?

Evin duvarları tarafından bastırılan bir çığlık zar zor kulaklarına ulaştı ve August dönerek sesin nereden geldiğini tespit etmeye çalıştı. Bulunduğu koridor ana merdivenlere çıkıyordu ve orada evin duvarlarını görebiliyordu.

Ayakkabı ile ilgili işlemler. Leydi Tremaine'in tavrını merak ederek o tarafa yöneldi.

Sonra sesi tekrar duydu; piyano tuşlarının takırtısıyla bastırılan boğuk bir çığlıktı bu. Grandük aşağıda ne yapıyordu?

August birinci kata bakan sahanlığa doğru ilerledi. Drizella ayakkabıyı denemesine yardım etmeye çalışan uşakla tartışıyor, Anastasia da belli belirsiz bir kıskançlıkla onu izliyordu. Ağlayan kiği Leydi Tremaine'in üvey kızı olmalıydı ama o seçkin bir genç kızdı. Kanunen onun da ayakkabıyı deniyor olması gerekiyordu.

Drizella ayağını ayakkabının içine sıkıştırmayı başarmıştı, kemeri o güne kadar gördüğü en rahatsız edici açıda duruyordu. Böyle giderse Leydi Tremaine ayak parmaklarını kesmeye başlayacaktı.

Bir kedinin belli belirsiz uluması dikkatini çekti ve August'un aklına gelen ilk şey Lucifer'in yine iş başında olduğuydu. Yukarıdan büyük bir gürültü geldi. Altında, Drizella'nın ayakkabısı ayağından fırladı.

Uçtu gitti. Büyükanne ve uşak ona atladılar, Büyükanne zar zor parmağıyla yakaladı. August, uşak Leydi Tremaine'le ne konuştuğunu anlayamadı.

terliği minderine yerleştirdi ve merdivenlere çarpan patilerin çıkardığı ses dikkatini başka yöne çekti. Sesler kesinlikle koridorun sonundaki kapıdan geliyordu.

Grandük, "Umarım evdeki tek hanımlar sizsinizdir," dedi ve sonra kendini tuttu. "Sanırım."

"Başka kimse yok majesteleri," dedi Leydi Tremaine.

Kimsenin bahsetmediği ve August'un burada geçirdiği zamana rağmen hatırlayamadığı üvey kızı hariç. Kapıya doğru fırladı.

"Aynen öyle," dedi Büyük Dük, gitmek üzere dönerken.

August kulenin kapısına uzandı ama daha kolu kavrayamadan arkasından ayak sesleri geldi. Kapı yüzünü kıl payı sıyrarak açıldı ve kendini tahta ile duvar arasına sıkıştırdı. Genç bir kadın

Bir bulaşıkçı hizmetçisinin giysileri, dizlerinde is lekeleri ve gözyaşları

yanaklarını çizerek, tökezleyerek sahanlığa çıktı. Gözleri kızarmıştı ve saçları dağılmıştı ama onu yanlış tanımak mümkün değildi.

Bu Ella'ydı, onun Ella'sı.
Onu bulmuştu.

Sing, Sweet Nightingale

"Y HUZURUMUZ?" Ella büyükanneye hitap etti.

Sesi August'un hatırladığı gibiydi ve dün gece olduğu gibi aynı duruşla hareket ediyordu. August nerede olduğunu hatırlayıp tekrar saklanmadan önce bir adım öne çıktı. Kadının elini tutmayı ve ona neden Leydi Tremaine'in üvey kızı olduğunu hatırlamadığını sormayı her şeyden çok istiyordu. Yine de içinde korkunç, harika bir şüphe vardı.

"Majesteleri, lütfen bekleyin," diye bağırdı ve aceleyle merdivenlerden indi. "Deneyebilir miyim?"

Ama daha çok, acı verici bir şekilde, August'un bunu görmesine izin vermesi gerekiyordu, çünkü aklında Leydi Tremaine'in açığa çıkmak üzere olduğuna dair karanlık bir kuşku vardı ve bunu izlemek istiyordu.

Leydi Tremaine ofladı. "Ona aldırmayın." "O sadece Sindirella," dedi Drizella.

Cinderella mı? August bağdırmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Mutfaktan!" dedi Anastasia ya da Drizella ve birbirlerinin üzerine konuşmaktan kendilerini alamadılar. "Aklını kaçırmış."

Leydi Tremaine, Ella'nın üvey kızı olduğunu görmezden gelerek, "Bir bulaşıkçı," diye devam etti. Büyük Dük'ün Ella'ya ulaşmasını engellemeye çalıştı. "Evet, evet, sadece yaratıcı bir çocuk."

Bu, Büyük Dük'ün omuzlarını dikleştirmesine ve kendini tam boyuna çekmesine neden oldu.

"Madam, bana 'her genç kız' diye emredildi," dedi ve Ella'ya elini uzatmak için yanından geçti. "Gel çocuğum."

Ona bir sandalyeye kadar eşlik etti ve uşağa cam ayakkabıyı getirmesini işaret etti. August, Ella'nın Tremaine ailesini engelleyişini görmek için sabırsızlanarak parmaklığın üzerinden eğildi ve nefesi kesildi. Leydi Tremaine bastonunu kaydırды ve uşağa çelme taktı.

Ayakkabı yastıktan yuvarlandı.

Ella'nın önünde yürek parçalayan bir şangırtıyla paramparça oldu. "Oh, hayır!" Büyük Dük dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı. "Hayır, hayır, hayır. Oh, hayır!" Parçaları toplamaya çalıştı. "Oh, bu korkunç. Kral! Ne diyecek? Ne yapacak?"

Leydi Tremaine tüm sahneyi küçümseyerek izledi. Duruşundan yayılan kendini beğenmişlik August'un kanını kaynattı.

"Yardıma olacaksa belki," dedi Ella nazikçe.

Grandük onu başından savdı. "Hayır, hayır. Artık hiçbir şey yardımcı olamaz. Hiçbir şeyin."

"Ama görüyorsunuz ya," dedi Ella cebinden ikinci cam ayakkabıyı çıkararak, "diğer terlik bende."

Leydi Tremaine'in yüzü dehşetle çarpıldı. August fark edilmemek için kolunun içine doğru güldü ve hafifçe geriye doğru eğildi. Yakında kendini göstermesi gerekecekti ama o kadar

Leydi Tremaine'in bundan nasıl kurtulmaya çalışacağını bilmek istiyordu. Bir süredir mezarını kazıyordu ve yeterince derindi. Yine de küremeye devam edecek kadar aşağılık biriydi.

Grandük terliği Ella'nın ayağına kolayca yerleştirdi. August sırtıttı. Artık onu bulduğuna göre, hafızalarını geri kazanmaları gerekiyordu. Baloda onu tanımadığına göre, o da onu unutmuş olmalıydı. Bunun pek olası olmadığını düşünmüştü ama araştırmak için birlikte çalışmak Hafıza kaybı nasıl yakınlaştıklarını açıklıyordu.

Martin ve Oliver arasında da aynı bağıın oluştuğunu görmüştü.

Ama aşık olmak için beş gün mü? August bu kadar çabuk aşık olabileceğine inanamıyordu. Yine de sanki bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyordu.

"Seni küçük hırsız!" Leydi Tremaine Grandük'ü iterek geçti ve bastonun ucunu omzuna dayayarak Ella'yı sandalyeye çiviledi. "O ayakkabıyı kimden çaldın?"

"Madam!" Grandük ayağa fırladı. "Onu hemen çözün."

"Bağışlayın majesteleri ama onun aldatmacalarına aşına değilsiniz. Babası öldükten sonra onu iyilik olsun diye yanıma aldım ama o bana borcunu hırsızlık ve kasıtle ödedi," dedi.

Leydi Tremaine.

Bastonunu Ella'nın omzuna saplamadı ya da elini kaldırmadı ama Ella vurulmuş gibi irkildi. Sonra kendini destekledi. August parmaklığı kavradı.

Ella bastonu kaptı. "Ben hırsız değilim, hiçbir şey çalmadım ve senden de asla çalmadım."

Beş gün fazlasıyla yetmiş olmalıydı, çünkü şu anda ona yeniden aşık oluyordu.

"Nelere katlandığımı görüyor musunuz? Bu kız dün geceki bayan olamaz, çünkü halka uygun değil. Eğer Balodaydı, sonra kızlarımın elbiselerini sabote etmeye çalıştığı için onu baloya katılmaktan men ettikten sonra talihsiz birinin elbisesini ve ayakkabılarını çaldı," dedi Leydi Tremaine ve Grandük'e baktı. "Majesteleri oğlunu böyle korkunç bir olaydan kurtardığımız için minnettar kalacaktır. suçlu."

"Ben bir suçlu değilim!" Ella tersledi ve bastonu kenara itti.

"Ben bir şey çalmadım! Asıl siz elbisemi mahvetti!"

"Sus," dedi Leydi Tremaine. "Korkunç bir suç işledin, Sindirella. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Cinderella-August başını salladı. Bu çok fazlaydı ve Ella bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalıydı.

August, "Bundan şüpheliyim, Leydi Tremaine," dedi. Merdivenlerden indi ve herkes dönüp ona baktı. "Büyük Dük ve babam dün gece tanıştığım kızı tanımayabilir ama siz gerçekten tanımayacağımı mı sandınız? Sadece terliğe bakıp, uyup uymadığını göreceğimi ve onu giyen kişinin yüzüne bakmayacağımı mı düşündünüz? Onunla konuşmayacağımı mı sandınız?"

Bu kadar kızgın olmasaydı hakarete uğrardı. "Ekselansları." Leydi Tremaine alçak bir reveransla eğildi.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Bunu tasarlamıştım," dedi ve merdivenlerden yukarı baktı. "Sizinle konuşmak için geldiğimde kule odasından gelen hıçkırık seslerini duyduğumda ne kadar şaşırdığımı hayal edin."

Ella sandalyede kaskatı kesildi. Leydi Tremaine konuşmak için ağzını açtı ama August elini kaldırdı. İlk akıllıca kararını vererek sessiz kaldı.

"Ella?" diye sordu usulca. August sandalyenin önünde diz çöktü ve bir elini onunkinin üzerine koydu. "Ne olduğunu açıklamanın sakıncası var mı?

Dün gece ne oldu?"

"Buna inanmak çok zor olacak," dedi, Sanki bir daha asla gözlerini kaçıramayacakmış gibi ona bakıyordu.

August onun elini sıktı ve aynı umutsuzlukla onu inceledi. "Oldukça geniş bir hayal gücüm var."

"Baloda annemin elbisesini giyecektim ama hasar görmüştü," dedi ve August onun ne demek istediğini anladı Leydi Tremaine. "Dışarıdaydım ve gidebilmeyi diliyordum çünkü eğlenebileceğim, hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmayacağım bir gece istiyordum. Bunu yüksek sesle dilemedim, ama o bana geldi."

"Bir peri sana bir dilek verdi," dedi ve gülümsedi.

Bu sadece iyi birinin büyük ihtiyacı olduğunda olurdu.

"Saçmalık!" Leydi Tremaine öyle dedi. "Hiçbir peri onun bir baloya katılma dileğini yerine getirmez."

August, "Eğer dilediğiniz mutluluk olsaydı tam da böyle bir şey yapardınız," dedi.

Ella ona gülümsedi ve omuzlarını dikleştirdi. "Gece yarısına kadar eve dönmem gerektiğini söyledi. Büyünün etkisi o zaman geçecekti ve neredeyse başarıyordum. Sihirle dönüştürdüğü her şey eski haline döndü. Terlikler hariç her şey."

"Bu, dileği hatırlamak için bir hediye. Her zaman bir tane bırakırlar." August yutkundu. Ella bir dilek hakkı kazanmak için ölçülemeyecek kadar nazik olmalıydı ve bu onu daha da çok tanımak istemesine neden oldu. "Ella, sana inanıyorum. Seni balodan hatırlıyorum. Dün gece mükemmeldi."

İki eliyle onun elini tuttu ve şöyle dedi
Nefes nefese fısıldadı, "Senin... Ben senin... Prens olduğunu sanıyordum."

Bunu hiç hoşlanmadığı bir inançsızlık ve saygıyla söylemişti ama gülümsemesi hiç bozulmamıştı.

"Seni başka bir misafir sandım," dedi kızarak. "Siz gidene kadar böyle düşündüğünüzü fark etmemiştim, Yoksa bundan bahsederdim" dedi.

"Ben dün gece tanıştığın Ella değilim," dedi. "O bir rüyaydı."

"Bana çok gerçekçi gelmişti ve şu anda karşımdaki Ella'dan da oldukça hoşlanıyorum," dedi August, sadece onun duyabileceği şekilde eğilerek. "Her zaman dün geceki gibi değilim."

Güldü. "Bunu aklımda tutacağım ama ben de senin bu halini seviyorum."

Arkasından, Leydi Tremaine boğazının arkasından iğrenç bir ses çıkardı.

"Aramızda kalsın," diye fısıldadı August, "sanırım daha önce tanışmıştık."

Ella'nın ağzı hafifçe aralandı ve farkındalık gözlerini açtığında başıyla onayladı.

August ayağa kalktı ve Leydi Tremaine ile Ella'nın arasına girecek şekilde dönerek, "Sizi unuttuğumu sanmayın, madam," dedi. "Merak ettiğim ne biliyor musunuz?"

"Bu kadar iyi eğitimli bir prensin bir hizmetçi tarafından kandırıldığını mı?" diye sordu.

August, "Sizinle konuşmak için yola çıktığım halde neden bu alayın bir parçası olmadığımı bana sormadınız," dedi.

Leydi Tremaine bunun üzerine kaşlarını çattı. Grandük birkaç adım geri çekilmiş ve onu ilgiyle izliyordu. Anastasia ve Drizella önce Ella'ya, sonra da ayaklarına bakıyorlardı, ve sonra yine o. August cam zambak broşunu çıkardı. "Bunu Ghent Baronu Lord Moreau'ya hediye etmişsiniz," dedi.

"Evet," dedi. "Bağışlayın Majesteleri ama bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Cömertlik bir suç mu?"

"Önemli çünkü bu çalıntı," dedi August. "Oh, ne kadar korkunç," dedi kız uygun bir ifadeyle. Şok ve dehşete kapılmış gibi. Ama konuşmaya bakılırsa fazla soğukkanlıydı. "Yine de korkarım ki hâlâ anlamıyorum."

"Nathalie çalıntı eşyaları satın aldığı kişi olarak sizi teşhis etti ve satıldıklarında tanınmamaları için bunları yeniden yaptırdığınızı söyledi."

Ağustos'ta. "Elbette onun yalan söylediğini söyleyeceksiniz. Bu iyi bir şey. Onun hesap defterleri göz önüne alındığında -ve eminim sizinkileri de gördüğümüzde- sadece Fresne anıtından çaldığınız eşyalar için bile sizi gözaltına alıp sorgulamak için fazlasıyla kanıt var. Nathalie, Fresne anıtındaki eşyaları işaretlemek için özel bir not bile kullanmış. sattığında size ödediği para."

Grandük sanki krallıktaki bütün limonları yutmuş gibi görünüyordu ve August, Martin'in burada olmasını diledi.

"Bu ne cüret!" Leydi Tremaine çığlık attı. "Majesteleri, kraliyet ailesine her zaman saygı duydum, ama evime gizlice girip beni hizmetçim hakkında yalan söylemekle suçlamak ve sonra da bu? Bu spekülasyon ve iftiradan başka bir şey değil! Bu duyulmamış bir şey."

Grandük boğazını temizledi. "Bu pek duyulmamış bir şey, Majesteleri."

August, "Hafıza kaybı ve birinin mezarlıktan çalması da öyleydi ama yine de buradayız," dedi. "Anıttaki eşyaları çaldınız ve Nathalie'ye sattınız ve sessizliği karşılığında kirasını artırmadınız."

"Eğer burada böyle bir hırsızlığa dair kanıt varsa, bu kesinlikle Onun yüzünden," dedi Leydi Tremaine, Ella'yı göstererek. "Bir peri hakkındaki bu saçmalığa inanamazsın. O benim hizmetçim ve fakir-"

"Şunu söylemeyi kes," dedi Ella ve yutkundu. Sonra daha yüksek sesle, "Bana öyle demeyi kes. Senin için bir hiçmişim gibi davranmayı bırak."

Leydi Tremaine'in gözleri seğirdi ama Ella'ya hitap etmek yerine August'a döndü. "Bu kız açık bir şekilde Gerçek hayatı hayallerden ayırın ve baloya katılmak için hırsızlık yapmaktan çekinmeyen ve bu konuda yalan söyleyen bir kızın anıttan hırsızlık yapmayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Kesin şunu!" Ella kendini sandalyeden dışarı attı. O August'un yanına yerleşti, kolunu onun koluna dayadı. Her kelimedede titriyordu. "Ben senin hizmetçin değilim. Ben senin üvey kızınım ve şu anda babamın evindeyiz. Beni her zaman kovdun ve kullandın, ama artık değil! Mezarlıktan hırsızlık yapmak ve suçu benim üzerime atmak gibi iğrenç bir şey yaparak onun mirasına leke sürmene izin vermeyeceğim. Mülk paramparça olabilir ama onun anısını mahvedemeyeceksin!"

"Seni nankör herif," diye tükürdü Leydi Tremaine. "Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun? Kızlarımı doğuştan gelen haklarından mahrum etmeye? Baban bana her şeye mal oldu!"

August tekrar Ella ve Leydi Tremaine'in arasına girmek için kolunu kaldırdı ama Ella onu kenara itti. Parmaklarını birbirine kenetledi ve omuzlarını dikleştirdi.

"Benim merak ettiğim şey," dedi August, "anladığım kadarıyla paraya ihtiyacınız bile yok. Bu malikâneyi normal bir şekilde işletmeye devam ettirmek için oldukça kolay bir şekilde

istedin." Malikânenin defterlerinden de bunu anlamıştı.

"Öyleyse neden bütün bunlarla uğraşıyorsun?"

"Yapabilir misin?" Ella usulca sordu. "Yardım ettiğimi söylemiştin.

Ailenin yardıma ihtiyacı olduğunu söylemiştiniz."

"Ben yaptım," diye tersledi Leydi Tremaine. "Her şeyi sana bıraktı ve sen reşit olduğun anda, ben de hiçbir şey."

Ella arkasını döndü ve "Sana hiçbir şey vermeyeceğimi mi sandın?" diye fısıldadı.

"Bu yüzden, yaklaşan kayıplara hazırlanmak için çaldın. fonlar," dedi August. "Nathalie'den fazla para aldınız ve bir mezarlığı soydunuz."

Kadın onunla Ella'nın arasına baktı ve fısıldadı, "Kanıtla. Şansımı mahkemede deneyeceğim. O ayakkabıları onun çalmadığına bir an bile inanmıyorum. İyi şeyler, onlar için çalışanlara gelir."

"Annemiz asla yapmaz!" Drizella annesinin önünde durmak için öne atıldı, sesi inançsızlıkla tizleşiyordu. "Bu Sindirella. Her zaman Külkedisi!"

Büyük Dük ona baktı. "Her zaman ne yapıyor?" "Bilirsin işte, her şey yanlış," dedi Drizella, bir bakışları altında biraz. "Ama bilerek. Bu sabah kahvaltı tepsilerini düşürdü."

"Her ne olursa olsun, bu bir suç değil," dedi August. "Tüm bunların kolayca çözülebileceğinden eminim, Leydi Tremaine. Bize malikânenin defterlerini gösterin ki ne olduğunu karşılaştırayım."

Nathalie parçaların parasını sizin gelirinle ödedi." Ağustos Ella'nın elini sıktı. "Ve tabii ki geliri kimin belgelediğini belirlemek için el yazısını karşılaştırayız."

Leydi Tremaine gerildi. "Böyle bir şey yapmayacağım."

"Anne, söyle onlara!" Drizella ağladı. "Her şeyi mahvediyor. Göster onlara!"

Anastasya, "O asla çalmaz," diye mırıldandı ama Drizella onun üzerine bağırdı. "Anne!"

August bağıını Anastasia'ya doğru eğdi ve Leydi Tremaine burnunu çekti.

Leydi Tremaine, "Böyle bir ortamda mali bilgilerimi açıklamak zorunda kalacak kadar alçalmayacağım," dedi.

"Ama bir adama çelme takacak ve cam ayakkabıyı kıracaksın?"

August sordu. "Üvey kızını bir kenara atacaksın ve Para biriktirmek için onu hizmetçi olarak mı kullanacaksın? Leydi Tremaine, buraya sizi soruşturmaya gelmedim. Buraya sizi araştırmaya gelmedim.

Kanıtlar kendi adına konuşacaktır. Şimdi, kızlarınıza gelince-"

"Onların bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi hemen. "Sen onlarla konuşmamalısın. Onlar çocuk." Drizella'nın gözleri büyüdü. "Anne mi?"

Ella bile bu sözler karşısında şok olmuş görünüyordu. Bu aslında bir itiraftı.

Ön kapıdan gelen yüksek sesli bir tıkırtı, söyleyebileceği başka her şeyi kesti. Herkes kapıya baktı ve sonra Anastasia ve Drizella Ella'ya baktı. August neredeyse gülüyordu.

Şimdi de kapıya cevap vermesini mi bekliyorlar?

Grandük'ün yanında getirdiği uşak biraz kararsız bir şekilde kapıyı açtı. Martin ve Oliver kapının girişinde durdular, ilki elinde küçük bir dergi tutuyordu. Oliver onun bir adım gerisinde durdu, Martin de Grandük'ü ve August'u selamladı. Ella'ya da gülümsedi.

"Mesajımı aldın mı?" August sordu.

"Ve mümkün olan en kısa sürede geldim." Martin başını salladı. "İstediğiniz gibi emlak kayıtlarını tekrar gözden geçirdim. Haklıymışsın, bildirilen gelirle kayıtlardaki gelir birbirini tutmuyor.

Leydi Tremaine'in kiracılarından topladığı kiraya dayanmalıdır."

Leydi Tremaine'in rengi soldu ve August bir kez olsun küçüklüğüne yenik düşerek gülümsedi.

"Mükemmel," dedi ve onun sürekli küçümseyen bakışına uymak için bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Leydi Tremaine, bunu açıklamak ister misiniz?"

Ağzını açıp kapattı ama çıkarabildiği tek ses bir vıraklamaydı.

"Sanırım yeterince dinledik, madam," dedi Grandük.
"Sör Tremblay, bana yardımcı olabilirsiniz..."

"Hayır! Hayır, Sindirella," diye bağırdı Leydi Tremaine ve üvey kızına döndü. "Bu bir aile meselesi. Aile içinde kalmalı. Lütfen, baban bunu bana yapmandan nefret ederdi."

Ella'nın ifadesi sertleşti, gözleri buza dönüştü. "Şu anda babamın nefret edeceği kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Seni affetmek için çalışacağım için şanslısın ama senin için mahkemeye yalan söylemeyeceğim. Aile olmamıza rağmen bana yaptıklarını unutmayacağım." Üvey kız kardeşlerine baktı ve kaşlarını çatı. "Ya da senin onlara yaptıklarını."

"Onlara mı?" Leydi Tremaine geri çekildi. "Ben onlar için her şeyi yaptım! Onları bu işe karıştırmayın."

Drizella başını salladı ama Anastasya ellerini arkasında kavuşturarak başını eğdi.

"Anastasia," dedi Oliver, yumuşak ve yavaş bir sesle. "Yukarı çıkıp annenle birlikte şehre gidebilmek için kendin ve kız kardeşin için hazırlanmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Ona boş boş baktı ve Ella sessizce, "Seyahat çantalarınız yataklarınızın altında," dedi.

Anastasia merdivenleri koşarak çıktı ve sersemlemiş Drizella'yı da yanında sürükledi. Oliver iç çekti.

"Gidip hesapları getireyim," dedi ve geçerken Ella'nın omzuna hafifçe dokundu. "Çalışma odası mı, üvey kızım?"

"Teşekkür ederim." Başını salladı ve yüzü kızardı. "Sana hiç söylemediğim için özür dilerim."

"Merak etme," dedi Oliver. "Ama biz arkadaşız Ella, yardıma ihtiyacın olursa sormaktan çekinme."

Anastasia ve Drizella'nın ardından merdivenleri hızla çıkarken Ella olanları anlamıĝ gibiydi. Gözlerini kırptırıp sallandı ve August bir kolunu onun beline doladı.

Martin, Grandük'ün Leydi Tremaine'i dışarı çıkarmasına yardım etmeye giderken August'a, "Onunla konuşmak için geri dönmene sevindim," diye fısıldadı. "Seni unutmuş olmasının zor olacağını biliyorum ama ikiniz de bunu atlatacaksınız."

Beklediği onay buydu. Ve tüm eski korkuları -birini sevmek ve onu kaybetmek- Ella'yla birlikte bunu atlattığını bildiği için artık çok sıkıcı ve önemsiz geliyordu. Birbirlerini tamamen unutmuşlardı.

Ve tekrar karşılaştıkları anda birbirlerini sevdiler. "Ella," dedi ona sarılarak. "İyi misin?"

Solgun ve bitkin görünüyordu ama gülümsüyordu.

"Bu imkânsız," dedi Ella. Evin, kendi evinin merdivenlerine yığıldı ve Grandük ile Martin'in üvey annesini arabaya bindirmelerini izledi. "Daha önce de böyle rüyalar görmüştüm ama hep o götürülmeden ya da ben prensi öpmeden önce uyanmıştım."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, öpmek zorunda değiliz ve onun gidişini tamamen kabul edebiliriz." August yanına oturdu

ona. "Yalnız değilsin. Eğer istemiyorsan bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin. Eğer yardımına ihtiyacın varsa, yardımım seninle."

O zaman güldü. Damarlarında yanan sevgiyi sorgulamak mümkün değildi ve bu sevgi o güldüğünde daha da artıyordu. Hayatının her günü onu unutabilir ve onun böyle güldüğünü duymak için tekrar tekrar aşık olabilirdi.

İç çekti ve ona yaslandı, saçları burnunu gıdıklıyordu. Sonra fısıldadı, "Martin seni unutmam konusunda ne demek istedi? Fresne'nin geri kalanı gibi mi demek istedi? İnsanları unutmak mı? Çünkü geçen haftaya dair anılarım yer yer biraz bulanık ve neden bu kadar büyük bir kısmını Martin'i araştırarak geçirdiğimi bilmiyorum."

August cebinden bir mendil çıkararak, "Bak, onunla yalnız bağıma araştırmaya yaptığımı hatırlıyorum," dedi. Ella'nın yanaklarında hâlâ parlayan gözyağı izlerini sildi, Parmaklarının çenesinde gezinmesine izin verdi. Ellerinin altında yanakları ısındı. "Dün geceye kadar seninle tanıştığımıza dair hiçbir anım yok ve Martin'e hayatım pahasına güveniyorum. Eğer tanıştığımızı söylüyorsa, ona inanırım."

"Benim de sizinle ilgili hiçbir anım yok ve eğer araştırmak için burada olsaydınız sizinle tanışırdım." Ella

uzandı ve yüzüne dokundu. "Seni unutabileceğimi düşünmek zor."

"Bu benim cümlem," diye mırıldandı ve kadın güldü. "Birbirimizden hoşlandığımızı ima ediyor."

"Aşık oldum, Majesteleri," dedi. "Bu, benim seni sevdiğim ve senin de beni sevdiğin anlamına geliyor ve bu doğru olmasa bile, şimdi seni seviyorum."

Başını arkaya yatırdı ve ona gülümsedi. Kulaklarında parıldayan cam damlaları yoktu ve saçları kulede geçirdiği zamandan dolayı karışıkta, ama oydu.

August yavaşça eğildi ve ağzını onunkine bastırdı. Kadın sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi karşılık verdi ve bir elini August'un ensesine doladı. Öpücük tatlı ve yumuşaktı, ılık bir yaz esintisi gibi tüm düşüncelerini kovuyordu.

Geri çekildi, dudaklarını tekrar hafifçe öptü ve "Seni seviyorum" dedi.

Ve sonra, sabah güneşinin zihnindeki sisi dağıtması gibi, her şeyi hatırladı.

The Dream That You Wish

ELLA kollarını adamın boynuna doladı ve öpüşmeyi derinleştirdi, neredeyse ikisi de ön tarafa düşüyordu adımlar. August onun dudaklarına güldü ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kızın burnu onunkine çarptı.

"Seni unuttuğuma inanamıyorum," dedi usulca.

Ella onu tekrar öptü ve "Ben de seni seviyorum" diyecek kadar uzaklaştı.

"Seni iki kez sevdiğim için kendimi bu kadar zorladığıma inanamıyorum," dedi ve alnını onunkine bastırdı.

"Prese çamaşır yıkattığıma inanamıyorum." Başını arkaya attı ve güldü. Sonra korkudan ağzı açık kaldı. "Hayır, bir keresinde yatağına böcek koymuştum!"

"Dürüst olmak gerekirse, çamaşırhaneye yardım etmek için gönüllü oldum," dedi. "Yine de geri kalanının kesinlikle ele alınması gerekecek, muhtemelen böceklerle birlikte."

August uzandı ve kızın bir tutam saçını parmağına dolayarak hafifçe çekiştirdi. Bu çok uzun zaman önceydi, çocuklukları kederin sisinde kaybolmadan önce.

"Sana gerçekte kim olduğumu söylemek için doğru zamanı bulamadığım için özür dilerim," dedi.

Ella güldü. "Sen prenssin ve ben özgürüm."

August ona sarıldı, şakağını öpmek için yüzünü çevirdi ve tacına doğru nefes verdi. Onun ayrılma ya da Leydi Tremaine'in ona karşı davranışlarına karşı koyma konusundaki tereddütlerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama

Üvey annesi öldüğüne göre Ella'nın yolunu bulmasına yardım etmekten mutluluk duyuyordu.

"August!" Martin'in bağıırışı ikisinin de sıçramasına neden oldu. Bir elini havada sallayarak, kalkan arabadan eve doğru son sürat koşuyordu ve bir hışımla önlerinde durdu. "Anılarımız geri geldi!"

Sevinç ve kafa karışıklığı onu sarmıştı. Sadece onun ve Ella'nın anıları değildi. Herkesin anıları geri dönmüştü.

"Öpücüğümüz neden herkesin anılarını geri getirsin ki?" diye sordu Ella.

"Çok güzel bir öpücüktü," dedi.

Gözlerini devirdi ve onu tekrar öptü. "Hafıza kaybı bizimle başlamadı. Neden bizimle sona ersin ki? Bunun gibi şeyler - bir peri tarafından dileğin kabul edilmesi, gizlice prensle tanışmak, gerçek aşkı unutmak, kötü üvey anne Onun entrikalarına kapılmak sadece peri masallarında olur."

"Evet, sevgilim. Onlara bu yüzden böyle deniyor."

August ve Ella dönüp kimin konuştuğuna baktılar. Parıldayan ışıklara bürünmüş ve ellerini göğsünde kavuşturmuş bir peri, sıcak bir gülümsemeyle yoldan onlara bakıyordu. Soluk bir deniz mavisine bürünmüştü, Siyah gözleri August'a bir yaz gecesinin ılık, katı karanlığını hatırlatıyordu. Onunla ilgili her şey özenle yayılıyordu.

"Oh, geri dönmüşsün!" Ella kendini August'tan kurtardı ve kollarını kısa boylu kadının boynuna doladı. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Sana borcumu asla ödeyemem!"

"Hayallerinden vazgeçmemen bunun için yeterli bir karşılık Ella," dedi peri, sarılmaya o kadar sıkı karşılık verdi ki neredeyse Ella'yı yerden kaldıracaktı. "Seni mutlu görmek çok güzel. Otur, otur. Soruların olduğunu tahmin ediyorum ve seni prensinden ayırmak istemiyorum."

Ella'yı ön merdivenlere doğru itti ve August'un genellikle insanların özellikle sevimli yavru köpeklerle yönelttiği bir gülümsemeyle ikisinin önünde durdu. İç çekti.

"Mutlu sonlara bayılırım," dedi.

Ella güldü. "Sadece el emeğini görmek için mi döndün?"

"Hayır, canım. Bu sefer senin için burada değilim," dedi iyilik perisi August'a dönerek. "Ben senin için buradayım Prens."

"Ben mi?" August sordu, şaşkınlık onu anında ayılttı. "Neden?"

Üzüntüyle gülümsedi ve August'un kendini bir anda çocuk gibi hissetmesine neden olarak ceketini işaret etti. "Bana yazdığın mektupta, bu duruma neden olabilecek büyülü nesneleri tespit edip edemeyeceğimi sormuştun. Fresne'de hafıza kaybı. Bunu yapmak için buradayım."

"Ah." Ella'ya yardım eden kişi annesinin iyilik perisiydi. Onunla şahsen tanışacağını hiç düşünmemişti ama eline fırsat geçerse ona ne söyleyeceğini hayal etmişti. Annesinin çocukluğunu, Fresne'deki hafıza kaybını ve Ella'yı öpmenin unuttuklarını neden geri getirdiğini sormak istiyordu. Yine de tek yapabildiği ikinci ve daha zayıf bir "Oh" demek oldu.

"Sevgili oğlum," dedi ve parmaklarını ona doğru salladı. "Lütfen bana cebinde ne taşıdığını göster."

August yavaşça ceketinin içine uzandı ve bir zamanlar annesinin bileziği olan broşu çıkardı. Güneş ışığını hâlâ bu kadar güzel yakalamasından nefret ediyordu.

"Çok güzel bir çalışma," dedi peri, "yine de orijinal tasarımı biraz daha iyi olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

August kafası karışmış bir halde başını salladı.

"Bir zamanlar ne olduğunu hatırlıyor musun?" "Annemin bileziği," dedi August.

"Dileğini yerine getirdikten sonra hediye olarak aldı." peri dedi ki. "Bileziği onun bileğine kendim taktım. Dileği oldukça belirsizdi, ama o bir çocuktu, bu yüzden anlaşılabilir."

August göz ucuyla Ella'nın kendisine baktığını gördü ve boğazını temizledi. "Annemin dileği herkes mutlu olsun."

Dehşet August'un midesinin derinliklerine yerleşti ve gözlerini kapattı, broşu tutuşu avucunu kesti.

"Tüm peri hediyelerinin içinde bir damla sihir vardır. Bileziğin büyüünün anıtta kalan diğer eşyalara yayılması için yıllar ve yıllar geçmesi gerekti."

Her ne kadar sinir bozucu olsa da bu mantıklıydı.

"Ama büyü bunu neden yaptı?" diye sordu Ella. "Büyü neden insanlara aşık oldukları kişiyi unutturuyor?"

"Bu August'un dileğiymiş tabii ki!" İyilik perisi başını salladı. "Üzücü bir dilek ama bir dilek Yine de."

"Ama ben bir dilek tutmadım," dedi August. "Bana hiç dilek dilemem teklif edilmedi, edilseydi de kesinlikle insanların sevdiklerini unutmasını dilemezdim!"

"Tabii ki bunların hiçbirini bilerek yapmazdın," dedi ve uzanıp omzunu sıvazladı.

"Ama annenin cenazesinin olduğu günü hatırlıyor musun?"

August yüzünü ellerine gömdü. Dirsekleri dizlerine gömüldü. O gün ne hakkında konuşmuşlardı? Babası çok üzgündü ve Ella da annesinin ölümünden sonra kendi babasıyla aynı şeyleri yaşadığı için onu anlıyordu. Sonunun babası ya da Ella'nın gibi olmaması için aştan uzak durmak istemişti.

"Bu bir dilek değildi. Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

"Konuşuyordum.

Ağıt yakmak."

"Bu senin hatan değil August. Hangi insan -hangi çocuk-onların sözlerinin gerçekleşmesini bekler?" Peri anne boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı. "Aşkı unutmak istedin ve annenin bileziğinde kalan azıcık büyü de bu dileğini yerine getirmeye çalıştı. Seni mutlu etmek için."

"Ama sonra bileziği anıtta bıraktın ve geri dönmedin," dedi Ella, hâlâ August'a bakarak.

August, "Böylece büyü zamanla sızmaya başladı," diye devam etti. "Ve Leydi Tremaine eşyaları almaya başladığında

büyüyü emen anıttan, dilek tüm kasabaya yayıldı."

"Gerçekten de oldukça sıra dışı," diye düşündü peri.

"Ama size bir dilek dilemek için yazmıştık," dedi August.
"Fresne'de bir perinin dileğimizi yerine getirmediğini söylemişsiniz."

"Evet, ama bir peri dileği yerine getirmemişti, çünkü dilek artık sihirle hazırlanmıştı."

August inledi. "Anlambilimden nefret ediyorum."

Peri, "Ne yazık ki sihrin kuralları böyle değil," dedi. "Bu kabul ettiğimiz bir dilek değildi, bu yüzden bunu tartışamazdık."

"Ve her şeyi sadece ben düzeltebilirim," dedi August.

Ella kollarından birini August'unkine dolayarak, "Bunu anlıyorum ama neden öpüştüğümüzde kasabanın anıları geri geldi?" diye sordu. Sıktı.

Onun güvencelerine rağmen, yine de kendini berbat hissediyordu.

"Evet, öpücük," dedi peri, dudakları alaycı bir sırıtışla bükülerek. "Sadece bir öpücük müydü?"

"Sen!" Ella'nın gözleri parladı ve boştaki eliyle August'un göğsünü dürttü. Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Beni sevdiğini söylemiştin!"

August güldü, onun elini tuttu ve öptü. "Ve? Gerçek, anıları nasıl geri getirir?"

"Çünkü bunu ilk kez söylüyordun." Peri gülümsedi. "Dileği August yarattığından beri, sadece onun gerçek aşkı bulması ve kabul etmesi dileği bozabilirdi."

"Bunu Fresne'ye nasıl açıklayacağım?" diye sordu August.

Ella onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunun bir kaza olduğunu anlayacaklar. Üvey anne anıttaki her şeyi çalıp satmasaydı böyle bir şey olmayacaktı bile." "Ve en

önemlisi, bu sorunu çözdünüz!" Peri

Vaftiz annesi alkışladı. "Şimdi sizi tekrar temin ederim ki her şey düzeldi," dedi. "Tüm anılar geri döndü ve tüm eşyalar artık belirgin bir şekilde büyülü değil. Prens olmanın önemli yanı her zaman haklı olmak ya da ilk denemenizde işleri mükemmel bir şekilde düzeltmek değildir. Ne zaman

Bir hata yaparsanız ya da neyle çalıştığınızı tam olarak anlamazsanız, sonuçlarıyla başa çıkmanız gerekir ki siz bunu takdire şayan bir şekilde yaptınız. Korkularından kaçmak yerine onlarla yüzleş August," diye ekledi, sanki senin insanların anılarını çalmak ve gerçek aşkını bulmak normal, günlük bir olaydı. Ella'ya döndü. "Ve sen, sevgilim, özgürsün! Umudun yeniden yeşerdi."

Ella gülümseyerek başını salladı ve "Öyle. Teşekkür ederim."

"Son bir şey daha. Yanılmıyorsam sizin bir ayakkabınız, prensinizin de bir bileziği eksik." Boş elini salladı ve hiçbir şey olmadı.

Ella kıkırdadı ve August zayıf bir gülümsemeyle yetindi.

"Oh, yine mi! O şeyi nereye koydum ben?" diye sordu, pelerinini sıvazlayıp etrafında döndü. Ella boğazını temizledi ve havadan bir şey kapıyormuş gibi yaptı. Peri nefes nefese kaldı ve hareketi taklit etti. Parmaklarının arasında bir asa belirdi. "İşte oldu! Teşekkür ederim, sevgilim."

August'un anlamadığı bir dizi kelime mırıldandı ve esasını Ella'nın ayaklarının üzerinde salladı. Kırılan terliğin cam parçaları geçit törenindeki fareler gibi ön kapıdan dışarı çıktı ve yeniden bir ayakkabıya dönüştü. Kendini Ella'nın çıplak ayağına geçirdi.

"Mükemmeller," dedi Ella ayak parmaklarını oynatarak.

Peri vaftiz annesi ona gülümsedi. "Bunları taktığında, umudunu asla kaybetmemeyi unutma. Bazen tek ihtiyacın olan başkasının yardımını kabul etmektir."

Sonra August'a döndü. Broşu masanın üzerine koydu. adım attı ve kendini destekledi. İlk birkaç yıl boyunca sık sık annesini ve bileziğini hayal etmişti ve bileziğin eski haline döndüğünü görmenin ona ne yapacağından emin değildi. Değişimi görmeden önce hissetti ve cam pulların ışıltısı gözlerinde dans etti. Bir sızı oldu, gözleri yandı ve sonra gözlerini kırıştırdı. Sonra bu his kayboldu.

"Şimdi görmek tuhaf," dedi ve bileziği eline aldı. Çocukken ne kadar ağır olduğunu hatırlıyordu, ama şimdi bir hafiflik vardı ve pullar

Birbirlerine çarptıklarında neredeyse müzikal bir tını çıkardılar. Elinin üzerinden kaydırdı. "Teşekkür ederim."

Sanki askerin üzerinde hiç bırakmamış gibiydi. Yıpranma yok. Çatlak yok. Yanlış giden bir dileğin kanıtı yok.

"Rica ederim," dedi peri. "Bunu tak ve kaybetmemek için aşktan vazgeçmemen gerektiğini unutma."

Asasını tekrar salladı ve küçük sihirli yıldızlar gökyüzüne yükselip kasabaya doğru düştü. İyilik perisi gülümsedi ve bir esinti onu

binlerce parlayan yıldız.

"Bunu geçen sefer de yaptı mı?" diye sordu, gözlerini kırıştırarak onun nerede olduğuna baktı.

"Bunun rahatsız edici olabileceğini fark ettiğini sanmıyorum," dedi Ella gülerek. "Söylediğinden çok daha fazla yardımcı oldu. Baloya katılmamış olsaydım, birbirimizi tekrar bulamayacaktık ve hafıza kaybı çözülmemiştir."

Bir gece içinde birbirlerine yeniden aşık olmuşlardı ve bunun nedeni doğaüstü bir gücün onları birbirine bağlaması ya da her zaman aşık olmalarını istemesi değildi.

Birbirlerine uyuyorlardı ve büyüyüp ayrı düşmüş ve kendi başlarına birer insan olmuş olsalar da, hâlâ birbirlerinin takdir ettiği ve ihtiyaç duyduğu türden insanlardı. Ella çocukluğundaki kız değildi ve o da bundan memnundu. Olması gereken kişiydi.

Ve onu sevdi, olması gereken her bir kadını.

"Yine de ikimizin de ayakkabıların yanında varsayımsal olarak dilekte bulunmamıza veya konuşma figürleri kullanmamıza izin verilmiyor. Ne olur ne olmaz," dedi August gülerek.

"Sanırım onları sadece opera gibi özel durumlarda, konuşmamın kabalık olacağı zamanlarda giyiyorum," dedi ve ona yaslandı, başı omzundaydı.

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu destekledi.
"Seni sevmek, unutmak ve tekrar sevmek benim en iyi maceralarımın biri oldu. Eğer kazara bir dilek tutmuş olsaydın, her şeyi baştan yapardım."

"Bunu sıkıcı bir haftaya saklayacağımdan emin olabilirsin," dedi ve onu öptü.

Epilogue

CHARMANT, YAZ

Ella,

Sen Fresne'ye gideli daha iki gün bile olmadı ve ben seni şimdiden çok özledim. Babam evleneceğimiz için seviniyor (birbirimizi hatırlamamızın üzerinden sadece iki hafta geçtiğini hatırlatmama rağmen).

Ekte babanın cep saatini bulacaksın. Hazır olana kadar bakmak zorunda kalmaman için paketledim. Babam iyi bir saatçi tanıyor ve onu tamir etmeye başladık. Orijinal yazıt hala sağlam.

Mülkü yönetmek nasıl gidiyor? Müdahale olmadan daha kolay olduğuna eminim. Drizella ve Anastasia uslu duruyorlar mı?

Martin hayatında ilk kez iğrenç derecede sevimli, yani şehirde olduğu ve Oliver Fresne'de olduğu için surat asıyor. Daha fazla surat asabileceğini düşünmemiştim. Yanıldığımı kanıtlamaya bayılıyor.

Burada olan her şey gerçekten bundan ibaret. Sensiz çok sıkıcı.

Sevgile
re,
Ağustos
s

FRESNE, YAZ

Ağustos'ta,

Babanın evlenmemizi istediğini bilmiyordum. Seninle şehirdeyken neden bir şey söylemedi?

*Şaka bir yana, bu kadar heyecanlı olması oldukça hoş. Herhangi biriyle evlenmeni istediğini ve balonun amacının da **bu** olduğunu biliyorum ama ben olduğum için gerçekten mutlu görünüyor. Ona sabırlı olmasını söyle. Mülkü ve üvey kardeşlerimi halletmem gerek. Sonra evliliği tartışabiliriz.*

Lord Moreau her şeyi düzene sokmam için bana malikanesinin kâhyasını ödünç verdi. Yapılmayan çok şey vardı.

Mahkemeden Leydi Tremaine'in resmen tutuklanıp hapse atılmamasını, bunun yerine Fresne'den çaldıklarını geri ödemek için çalışmasını istedim. Blanche ve neredeyse herkes kabul etti. Duyduğuma göre büyük bir malikanenin çamaşırhanesindeki işinden pek memnun değilmiş.

*Yine de Anastasia çalışmayı düşündüğümünden daha iyi **benimsedi**. Lord Moreau bir süreliğine onu işe almayı teklif etti. Orada çalışıyor -**bulaşık** yıkıyor, ekmek yapıyor ve her türlü ayak işine koşturuyor- ve bundan nefret etmiyor. Görünüşe göre yemek yapmakta oldukça iyiymiş. Daha fazlasını öğrenmek için fırını da ziyaret ediyormuş.*

Drizella da uyum sağlayamıyor. Onun hakkında kötü konuşmak istemiyorum, bu yüzden ondan hiç bahsetmeyeceğim.

Tüm fareler için kostüm yapmaya nihayet vakit bulduğumu (kazak yapmaya çalışıyordum ve çok fazla iplik harcamak istemedim) ve Lord Lucifer'i başarıyla yendiklerini bilmek sizi çok mutlu edecek. Dürüst olmak gerekirse, zor olmadı. Lucifer, Leydi Tremaine'i kızlarından bile daha çok özlüyor sanırım.

*Seni özlüyorum. Çok garip. Çok uzun zamandır ayırdık ama şimdiden **ayrı** olmaktan hoşlanmıyorum.*

Sana yazmak bir merhem. Yine de bir sonraki ziyaretin için gün sayıyorum. Lütfen yakında olduğunu söyle. Farelere yeni bir şeyler hazırlatacağım.

*Sevgilerimle,
Ella*

CHARMANT, KIŞ

Ella,

Fresne'den sadece bir günlüğüne ayrıldım ve geçen seferki gibi seni şimdiden özledim. Martin'in fazladan bir hafta daha kalması büyük haksızlık.

Tasarladığın elbise nasıl oldu? Keşke projenin son halini görmek için kalabilseydim, ama sanırım yakında Matmazel Leonora'yı onun içinde göreceğim. Giydiğinde şehrin geri kalanının yeni elbisesi hakkında ne düşündüğünü size söyleyeceğim.

Bana etiketsiz bir kutu berbat ballı kek mi gönderdin? Son mektubunuzdan bir gün sonra not bırakmadan geldiler. Grandük bunun bir zehirleme girişimi olduğunu düşündü ama ölümcül değillerdi.

Perileri Charmant'ta (ve muhtemelen diğer krallıklarda) büyüyle ilgili konularda yardım sunmak üzere bir elçi bulundurmaya ikna ettim. Bu konuda pazarlık yapmaktan düşündüğümde daha fazla keyif aldım.

Kötü bir yöneticinin işaretinin bu işte iyi olacağını düşünen biri olduğunu biliyorum, ama en azından bundan zevk alabileceğimi düşünüyorum.

İnsanlarla konuşmak, sorunları çözmek, topluluklara yardım etmek ve herkesi mutlu ve huzurlu tutmak - bunları yapmak hoşuma gidiyor. Bunların gerçek hedefler olmadığını biliyorum ama efsanelerin bahsettiği türden harika şeyler yapmak istemiyorum. Charmant'ta cadılar ya da ejderhalar yok ve ben bundan memnunum. Varoluş yeterince komplikasyonla birlikte geliyor.

Babamı eğitim reformlarını araştırmama izin vermesi için ikna ettim bile. Diğer krallıklardan gelen çocuklarla birlikte okula gönderilmekten hoşlandığımı hatırlıyorum, ancak çoğu çocuk evde

özel ders alıyor. Eğer ben

Mahkemeyi ikna etmek için Charmant'ın bundan daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum.

Sırada bu var. İlk araştırma biter bitmez ve siz elbise siparişleriyle boğuşmazken ziyaret edeceğim. Seni seviyorum.

Sevgile
re,
Ağustos

FRESNE, YAZ

Ağustos'ta,

Mektuplarınızı açarken ilk mektubu aldığım zamankinden daha az heyecanlı değilim. Birkaç günde bir yazmanın pahalı bir alışkanlık olduğunu biliyorum ama bunu umursamıyorum. Eğer bu benim en kötü zaafımsa, öyle olsun. Seni özledim.

Sen gittikten sonra Martin, babandan neden hâlâ evlenmediğimizi öğrenmesini isteyen bir mektup aldı ve neler olduğunu asla tahmin edemezsin!

Martin bu kadar basit olmadığından yakınıyordu. Oliver Martin'e döndü ve evlenmek isteyip istemediğini sordu, Martin de "Gördün mü? Çok kolay" dedi.

Martin de "Cevabım hayırsa olmaz" dedi.

O zamana kadar ikisinin de ne istediğini fark ettiğini sanmıyorum. Bu yüzden o ikisi bizden önce evlenebilir ve belki bu da dikkatleri biraz üzerimizden çeker.

(Olmayacağını biliyorum ama yine de umut edeyim.)

Bu arada Blaise ve Joan artık evliler. Hepimiz onunla daha önce tanışmışken, Blaise ondan sürekli "biliyorsunuz, karım, Madam Joan Jullien" diye bahsediyor. Picard onların çekilmez olduğunu düşünüyor ama bence bu çok tatlı.

Blaise'in unlu mamullerinin bir sonraki sandığı etiketlendi. Yine de onları yemezdim. Madam Jullien bütün gün fazla keklerden kurtulmaya çalıştı.

Siz buraya geldiğinizden beri kız kardeşlerimin babaları hakkında konuşmaya başladıklarını söylemiş miydiniz? Daha önce ondan hiç bahsetmemişlerdi ve bu iyi bir şeydi, ama sanırım anneleri böyle yaptı. Ne olursa olsun, artık daha rahat olmalarına sevindim.

Anastasia, Picard'ın ırağı Robert tarafından "kur yapılmıyor ama sence annem ne kadar kızacak?" Leydi Tremaine çok öfkelenecek ve keşke bunu öğrendiğinde orada olabilseydim. Sanırım hapishaneyi ağır işlere ve sıradan bir damada tercih ederdi.

Yakında Fresne'de olacağını biliyorum ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. İyi yolculuklar.

Sevgilerimle,
Ella

FRESNE, BAHAR

Anne,

Fresne hatırlayacağınız gibi hemen hemen aynı
O.

Anıta bir tabela asmışlar: "Dilek yok
özellikle prensler tarafından izin verilir." Gülmeyin.

Tamam, biraz gül.

Sen gittiğinden beri çok şey oldu ama seni yüz sayfalık bir mektupla sıkamak istemiyorum. Olanların çoğu Ella sayesinde oldu. Beni kelimelere ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyan biriyle sadece var olmanın ne kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum. Birbirimize yazıyoruz ve ziyaret ediyoruz elbette, ama bazen mektubu gelmeden önce ne yazacağını biliyorum. Yine de ona soruyorum.

Tanınmanın ve birini hayatlarımızı ayrılmaz kılacak kadar iyi tanımanın korkunç bir şey olacağını düşünmüştüm, ancak tamamen ve tamamen görülmenin tarif edilemez derecede rahatlatıcı bir yanı var. Ella beni tanıyor, her duygumu ve kusurumu biliyor ve bunlara rağmen beni seviyor. Korkunç değilim ama yine de.

Benimle çok fazla gün geçirdi ve hala daha fazlasını istiyor.

Geçen yıl anma törenine birlikte gitmiştik. Artık görmek acı vermiyordu. Askerin üzerine taze çiçekler örtülmüş, çalınan neredeyse her eşya geri getirilmiş ve kollarında parlıyordu.

Beni affet, ama bu sefer ayrılırken bileziği geri alacağım. Senin için sorun olacağını sanmıyorum, çünkü onu gerçek aşkıma vermemi sen istedin. Bu gece Ella'ya evlenme teklif edeceğim ve bilezikle sanki sen oradaymışsın gibi olacak. Keşke olsaydın.

*Sevgi
ler,
August*

Not: *Son söylediğimi kimseye söylemeyin.*

About the Author

E BİR ZAMANLAR, Linsey Miller Arkansas'ta biyoloji okudu. Bugünlerde kurgu ve roman alanında yüksek lisans yapıyor.

her yerde bilim ve büyü hakkında yazarken bulunabilir kahve var. Ayrıca Gölgelelerin Maskesi duolojisi, Belle Révolte, Oyun, Yediğimiz Şey, Şarkı ve Deniz Prensi ve Dikenler ve Kabuslar Prensi kitaplarının yazarıdır. Onu linseymiller.com adresinde ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.